

Giới thiệu Ý Xuân Hòa Hợp

Thể loại: Sủng, 1x1, có khá nhiều thịt, keke

Edit: Trâu

Số chương: Raw chưa hoàn, 80 +

Mình tình thượng vị: Lâm vào bước đường cùng, cô đã đi thử một vai diễn trong phim điện ảnh của người đạo diễn thần bí. Chuyện cô không ngờ đến chính là người đạo diễn thần bí kia chính là đàn anh học trên khóa đại học, thậm chí còn bị cô từ chối tình cảm đến ba lần.

Cô thư ký nhỏ đầy tâm cơ: Nói chuyện với bạn thân rằng tổng giám đốc chính là loại người lạnh lùng, cấm dục, không có năng lực. Không ngờ bị anh tóm được, từ đó liền bị cưỡng gian đủ kiểu trong phòng làm việc.

Nữ bác sĩ xinh đẹp: Cậu ba của nhà họ Khương vừa gặp cô đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhiều lần tỏ tình không thành, do đó liền dứt khoát cưỡng gian.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Giấu cọt, cho rằng Tổng giám đốc không tài nào nghe được

Edit: Trâu

Khi ấy đã gần sáu giờ chiều, ánh nắng màu da cam bao trùm cả một vùng trời, chiếu xuống mặt đất, phủ lên tòa cao ốc của công ty Vân Đình.

Bước chân của Hứa Nghiễn mau lẹ hơn so với ngày thường. Anh tan tầm vào khoảng 5 giờ rưỡi, xe cũng đã chạy đến chỗ cầu vượt rất gần khu nhà anh ở. Đợi đèn đỏ khá lâu, nhân rồi sinh ra nhàm chán, anh lật đi lật lại xấp hồ sơ trong tay mình. Phát hiện hồ sơ thu mua quan trọng nhất không được mang về, chẳng còn cách nào khác, anh đành tìm một giao lộ ở gần đấy rồi chạy vội tới công ty.

Đến trước văn phòng Tổng giám đốc, đúng lúc Hứa Nghiễn chuẩn bị lấy chìa khóa thì chợt có một trận gió thổi qua, cánh cửa điêu khắc màu trắng, trên có lắp kính phát ra một tiếng "két...", đồng thời để lộ ra khe hở.

"Sao cửa lại không đóng?" Hứa Nghiễn nhíu mày, Mạnh Khinh Khinh cứ luôn làm việc sơ ý như vậy. Ngày mai, anh nhất định phải nhắc nhở cô một chút mới được.

Anh chạm ba đầu ngón tay vào nhau, đẩy nhẹ cánh cửa. Tiếng cười trong trẻo, dịu dàng từ bên trong bỗng nhiên vang lên. Mạnh Khinh Khinh? Sao giờ này cô còn chưa về?

Trong văn phòng được sắp xếp gọn đơn, không hề có một bóng người; ngược lại, cách đó một vách ngăn là phòng trà nước lại có bóng dáng ai đó thấp thoáng, không phải thư ký Mạnh Khinh Khinh của anh thì còn có thể là ai?

Cô dựa người vào cửa sổ, một tay cầm di động, áp lên tai để nghe, một tay cứ càu vào mấy ngón chân.

Mạnh Khinh Khinh mặc một chiếc váy Bohemian dài màu trắng, làn váy lấm tấm những đóa hoa màu vàng nhạt, ngập tràn sắc xuân, bên dưới là đôi dép có quai được bện tết, đồng bộ với chiếc váy. Vì không có ai ở đây, cô vô cùng thoải mái, không câu nệ tiểu tiết, để lộ đôi chân trắng như ngó sen bằng ngọc, móng tay sơn màu hoa anh đào cứ liên tục gấp khúc, duỗi thẳng, gấp khúc, duỗi thẳng trên đầu ngón chân. (có ai tưởng tượng được tư thế này hông~)

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì với cô, chỉ thấy cô cười hết cỡ, thậm chí suýt chút nữa còn không thở kịp, sặc sụa tiếng.

"Tôi nói này Tiểu Diệp Tử, cô nói Tổng giám đốc là hình mẫu lý tưởng của cô, cô không đùa tôi đó chứ?" Nói xong câu này, Mạnh Khinh Khinh nhin không nổi mà bật cười thành tiếng.

Hứa Nghiễn yên lặng, thở nhẹ ra một hơi, nhìn chăm chăm vào bóng người xinh đẹp kia.

"Làm chị em tốt, tôi nhất định phải khuyên cô, không được."

"Lý do? Lý do chính là không được thôi."

"Nghe hiểu không? Chính là không được, không được, biết chưa?"

"Được rồi, nói thẳng ra là không có khả năng. Tôi sẽ phân tích cho cô hiểu. Tổng giám đốc của chúng ta, gia cảnh rất tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mấy cái đó không nói, chỉ bằng gương mặt của anh ta thôi, bảo tôi cho tôi cũng chịu liền. Tuy nhiên, quan sát hơn một năm qua, tôi thấy anh ta chẳng có lấy một người đề gần gũi, ngay cả phụ nữ đẹp mà anh cũng coi như không thấy, chả thèm ngó tới. Đừng nói là lạnh lùng, cấm dục, tôi không có tin đâu. Nếu không phải thân thể có vấn đề, đàn ông trên thế gian này cấm dục được sao?"

"Sao mà tôi nói bậy được, khắp công ty Vân Đình này, ai mà không biết? Tôi còn từng thảo luận với chị Trương ở bộ phận kỹ thuật, chị Lý ở phòng nhân sự nữa kia."

Hứa Nghiễn âm thầm siết chặt nắm đấm, chậm rãi từ từ. Khuôn mặt anh càng âm trầm như băng tuyết rét lạnh, đôi mắt trở nên sắc bén một cách kỳ lạ, tựa như hai viên ngọc phát sáng trong im lặng.

Không muốn nghe tiếp nữa, anh bước lên phía trước, đứng bên ngoài phòng trà nước, gõ cửa, "Mạnh Khinh Khinh, Mạnh Khinh Khinh."

Cô thư ký trẻ tuổi vốn đang cười không khép miệng, chợt nghe có tiếng người gọi liền quay đầu lại. Thấy Hứa Nghiễn đang đứng ngoài đó, khóe miệng cô lập tức cứng đờ, sắc mặt thay đổi mấy lần. Cô nói với người trong điện thoại thêm hai câu rồi tắt máy, mang dép vào chân, bước vội mấy bước, nắm lấy tay nắm cửa rồi mở ra, "Tổng giám đốc, anh còn chưa về sao?"

Đôi mắt sắc bén của anh nhìn cô một hồi lâu, nhìn rõ cả sự đuối lý, phần nộ, lo sợ xen lẫn bất an của đôi phương. "Tổng giám đốc?"

Hứa Nghiễn bình thản, xoay người, "Cô qua đây cho tôi."

"Được, Tổng giám đốc." Ánh mắt của Mạnh Khinh Khinh âm thầm xoay chuyển. Cô đuổi kịp anh, bước ra khỏi phòng trà nước, sau đó đóng cửa lại.

"Đóng cửa văn phòng." Giọng nói của anh hết sức nặng nề, vừa trầm vừa khàn, không còn lạnh lạnh, nhàn nhạt như ngày thường nữa.

Mạnh Khinh Khinh không nghĩ gì nhiều. Nghe lời anh, cô vội chạy lon ton, đóng cửa văn phòng lại. Từng đóa hoa chi chít cứ uốn lượn theo làn váy, khiến khóe miệng của Hứa Nghiễn khẽ giật giật mấy cái.

"Khóa trái."

Anh lại ra lệnh, Mạnh Khinh Khinh liền khóa trái cửa phòng lại. Cô mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào đầy vẻ lấy lòng, "Tổng giám đốc, xong rồi."

"Lại đây."

Hứa Nghiễn dựa lưng vào bàn làm việc, dùng ngón tay thon dài, trắng nõn tuyệt đẹp, có sức quyến rũ người khác của mình mà cời bỏ cả vạt, đầu ngón tay ấn nhẹ vào nút áo sơ mi. Cổ áo được nới ra, để lộ xương quai xanh. Anh cúi mặt xuống rồi đột ngột ngẩng lên, ánh mắt để lộ cái nhìn tà ác, "Không phải cô nói, chỉ bằng vào khuôn mặt này của tôi, bảo cô cho cô cũng chịu liền?"

"Mau lại đây cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Tuy rằng tôi không có năng lực, nhưng sẽ thật cứng rắn với cô

Mạnh Khinh Khinh nghiêng khuôn mặt trái xoan, vẻ mặt hoàn toàn kinh ngạc.

Đợi đến khi thân hình cao lớn của anh chắn hết ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ sát đất, nhốt cô vào thế giới bóng tối, đôi mắt to tròn của cô mới tròn to. Mạnh Khinh Khinh quay người, muốn chạy ra khỏi cửa, nhưng thân mình cô còn chưa kịp động, cổ tay mảnh khảnh đã bị bàn tay to như một gọng kìm bằng sắt của Hứa Nghiễn tóm lấy.

Anh nắm tay cô, đưa lên ngang ngực mình, vẻ mặt trong bóng tối vừa nặng nề vừa lạnh lùng, "Chạy đi đâu? Không phải nói là bảo cô cho cô cũng chịu liền? Tôi tự mình bước tới, cô chạy đi đâu vậy?"

"Tôi... Tôi chỉ đùa thôi... Thật sự, thật sự là đùa đó... Tổng giám đốc, anh buông tôi ra."

Mạnh Khinh Khinh sợ hãi tới cùng. Cô cố gắng rút tay về, nhưng sức lực của hai người cách xa nhau. Cho dù cô có gãy dựa thế nào đi chăng nữa, cả thân người của Hứa Nghiễn vẫn đứng yên như một vách núi dựng đứng cao ngất, lù lù bất động.

"Hứa Nghiễn, anh mau buông tôi ra, buông tôi ra!" Cô bạo gan, đưa chân đá vào đầu gối anh. Một cái, hai cái, ba cái, chỗ nào cũng đá, nhưng anh vẫn cứ thờ ơ. Cô ngừng lại, hét lên một tiếng, "Hứa Nghiễn!"

Hứa Nghiễn lạnh lùng mà thâm độc, đôi mắt anh cứ bình thản, tựa như chẳng có việc gì xảy ra. Anh lẳng lặng nhìn cô, giống hệt đang nhìn một con tép nhãi nhép. Hồi lâu sau, đôi môi mỏng của anh mới cong nhẹ, "À ha... Âm ỉ xong rồi đó hả?"

Hứa Nghiễn bước lại gần cô một bước, đôi giày da nện lên mặt đất, tạo thành những tiếng giậm chân lạnh như băng. Khí thế bức người của anh quá lớn, dần dần lại gần thân thể cô, khiến bước chân cô từ từ lùi lại.

Anh càng không ngừng tiến tới, cô càng liên tục lùi lại, cho đến khi cả người đột ngột ngã xuống ghế sofa bọc da mềm mại, đầu cô đập vào mặt đệm trên ghế, mắt hoa cả lên, choáng váng. Thân hình cường tráng của Hứa Nghiễn chắn ngang trước mắt cô. Anh tóm lấy cổ tay còn lại của cô, chậm rãi trôi hai tay bằng cả vật, quấn thật chặt. Kế đó, anh dùng một tay để đưa cổ tay bị trôi của Mạnh Khinh Khinh lên quá đỉnh đầu, một tay linh hoạt chạm vào cổ áo.

"Cô âm ỉ đủ rồi, bây giờ tới tôi."

Một tiếng "xoẹt" vang lên, áo quần mỏng manh ngày hè bị rách từ cổ tới nách. Da thịt như tuyết có màu trắng sữa, một góc áo ngực viền ren rơi vào mắt anh. Anh xé hết lớp áo bên ngoài, để lộ bầu ngực căng đầy, nhũ hoa đầy sức sống được che chở sau lớp áo ngực.

Đôi mắt anh càng trở nên âm trầm, "Mở nút trước."

Mạnh Khinh Khinh còn muốn giãy dụa, "Hứa Nghiễn, anh đừng như vậy! Anh đang phạm pháp đó, mau buông tôi ra, tôi hứa sẽ không nói chuyện ngày hôm nay cho ai biết."

Cô chưa nói xong, nút cái áo ngực đã bị nói lỏng. Bầu ngực trắng như tuyết này lên một cái, dập dờn như những con sóng màu sữa. Nhũ hoa màu hồng phấn lác lư nhẹ nhàng, giống hệt như hai nụ hoa anh đào đang nảy nở.

"A A A!!" Gò má trắng nõn của Mạnh Khinh Khinh ửng đỏ. Cô tròn mắt, vừa thẹn vừa cău, "Hứa Nghiễn, anh đừng nhìn, tôi không cho phép anh nhìn!"

Lời của cô dĩ nhiên không có tác dụng. Ánh mắt của anh dừng lại trên bộ ngực cô, càng lúc càng nóng rực. Anh có thể cảm nhận được nhũ hoa mẫn cảm kia có một độ ẩm mơ hồ. Nhũ hoa mềm mại như hai nụ hoa trước ngực, chậm chậm dựng thẳng lên.

Mạnh Khinh Khinh hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, "Anh... Anh không được nhìn!"

"Xem ra... cô nói cô chịu liền là thật." Hứa Nghiễn nhìn đôi mắt mênh mông như sóng nước của cô, khóe mắt để lộ ý cười, "Tôi chỉ nhìn một cái thôi mà nhũ hoa cũng dựng đứng cho được, muốn tôi nhìn lâu thêm nữa à?"

"Anh nói bậy... Tôi không có... Anh mau thả tôi ra!"

"Nói bậy?" Ngón cái và ngón giữa của anh búng mấy cái vào một bên ngực, đầu nhũ hoa lập tức này lên mấy cái, "Nói bậy hay không nói bậy, tự cô hiểu rõ mà."

Anh thu tay lại, ném chiếc áo sơ mi còn chưa cởi nút hết đi, "Sao hả? Sợ tôi cứng rắn tới mức không đứng dậy nổi à?"

Từ trên xuống dưới, từng chiếc nút được cởi bỏ, cơ ngực cường tráng, rắn chắc lẫn cơ bụng, cơ bắp của anh dần dần lộ ra, "Yên tâm"

Hứa Nghiễn kéo khóa ở chỗ "riêng tư", giải phóng cho dục vọng sớm đã gắng gượng tới mức sung to lên, "Tuy rằng tôi không có năng lực, nhưng sẽ thật cứng rắn với cô."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Tuy tôi bất lực nhưng vẫn có thể phá thân cho cô

Mạnh Khinh Khinh không ngờ Hứa Nghiễn nhìn như lạnh nhạt không ham muốn sẽ biến thái tới mức này.

Anh dùng cả hai tay xoa nắn, chà đạp không hề thương tiếc bầu vú mềm mại, xúc cảm dưới tay mềm dẻo và ẩm áp không cách nào tả hết, lại siêu co dãn, căng đầy cả lòng bàn tay anh.

"Rất tốt."

Anh nói hai chữ như thế, Mạnh Khánh Khánh còn chưa phản ứng kịp, một cái bóng lướt qua mắt, khi nhìn lại, toàn bộ cơ thể Hứa Nghiễn đã dồi lên vị trí bên trên, gây thịt lớn nóng rực dưới hông đối diện với bộ ngực của cô, đồng thời phản chiếu lại trong mắt cô.

Thật dài, thật to.

Gây thịt màu đỏ tím có hình dáng dữ tợn, đặc biệt quy đầu (*) có kích cỡ như trứng ngỗng còn sống động hơi nảy lên, nhìn qua cũng khiến người ta sợ hãi đến kinh hoàng.

(*) Đầu dương vật.

"Hứa Nghiễn, mau lấy cái đó của anh ra, lấy ra đi, xấu quá." Hàm răng đều đặn như được sắp xếp tỉ mỉ cắn môi dưới, gò má ửng hồng như thoa phấn cherry.

Hứa Nghiễn lạnh lùng hừ một tiếng, giúp gây thịt xâm nhập vào trong rãnh sâu giữa hai bầu vú mềm, tay chiếm giữ một bên, sau đó ép vào trong thật mạnh.

"Hứa Nghiễn... Anh... Anh... Biến thái..." Cô không tài nào tin được, anh ta, anh ta thế mà lấy ngực cô làm loại chuyện như thế, quá biến thái!

Anh vốn chẳng thèm để ý tới Mạnh Khánh Khánh không sức phản kháng, cảm nhận kĩ càng nhũ thịt nhẵn nhụi như tơ, mới bắt đầu rút ra cắm vào giữa kẽ hở.

Ngực Mạnh Khánh Khánh vô cùng nở nang, nhưng vẫn không thể bao trùm hoàn toàn gây thịt của anh, đỉnh đầu gây thịt không ngừng thúc vào cảm dưới của cô, làn da trắng bóc chẳng mấy mà bị nhuộm thành màu hồng nhạt.

Chà, thế mà còn nhẵn nhụi hơn cả nhung và tơ lụa, giống như có hai bàn tay nhỏ đang mát xa thân gây, Hứa Nghiễn khép hờ mắt, dư quang quét lên cánh môi anh đào của cô, đôi mắt thâm sâu được quét một lớp son đen như mực.

Gây thịt nóng rực khô khốc cấp tốc ma sát nhũ thịt mềm mại, từng con tê dại rất nhỏ rất nhỏ tràn từ bầu vú lan ra khắp người, xương cốt cũng yếu đi, tứ chi hoàn toàn mềm oặt.

Đây còn chưa tính là hồng vệ, mọi chuyện càng tệ hơn là huyết hoa nhỏ dưới thân dường như bị nung lên, nhiệt độ cao dần, càng ngày càng nóng, nước mật thơm ngọt liên tục chảy ra không ngừng.

Biết phía dưới đã ướt đầm, hai gò má của Mạnh Khánh Khánh càng đỏ như bị hun trong hơi nóng, xấu hổ không biết làm gì cho phải. Cô gắng sức nhịn phản ứng sinh lý, nhưng khi đỉnh gây thịt lại thúc vào cảm dưới lần nữa, môi đỏ mọng lại hé ra, bật thốt một tiếng rên rỉ yêu kiều.

Động tác của Hứa Nghiễn đột nhiên dừng lại, gây thịt được bọc trong khe vú lại trướng gấp hai lần. Anh thở ra một hơi, động tác bất ngờ nhanh hơn, gây thịt chẳng chịt gân xanh thúc mạnh vào thịt non, luồng nhiệt do ma sát sinh ra đi cùng với kích thích khiến cho Mạnh Khánh Khánh khó lòng không chế lại rên rỉ thành tiếng, "A....A..."

Tiếng rên rỉ say mê không chỉ lọt vào tai Hứa Nghiễn mà còn truyền vào tai mình. Cô trừng lớn mắt hạnh, song, không để cô đắm chìm trong cảm xúc e lệ ấy quá lâu, đôi tay thô của Hứa Nghiễn dừng trên eo cô, cánh tay mang sức lực mạnh mẽ trực tiếp lật người cô lại, ghé nửa người trên lên đệm lưng của sofa.

"Anh làm...A..."

Thất lực bị trọng lực đè thấp xuống, cặp mông no đủ dĩ nhiên nâng cao hẳn lên.

Vén làn váy mềm mại lên, ánh sáng từ ngọn đèn đủ để anh nhìn không sót gì, mông thịt nõn nà xinh xắn chen lách sát sao, lại thêm vài đẹt tím nhạt phác họa, càng đẹp đẽ, mê người hơn.

"Dây buộc quần chữ T? Mặc đi làm như thế, còn dám nói không muốn nằm dưới tôi?"

Mạnh Khánh Khánh dĩ nhiên phản bác lại, "Không phải... Anh nói bậy..."

"Lại bảo tôi nói bậy sao?" Tháo nút thắt nơ con bướm, quần chữ T trượt xuống trên ghế sofa, huyết hoa nhỏ tươi đẹp tựa hoa hồng đâm sương sớm tỉnh mơ đập vào mắt Hứa Nghiễn, "Nước đã chảy nhiều như thế mà vẫn cho rằng tôi nói bậy ư?"

Cô đã động tình như thế, anh cũng chẳng định khách khí thêm gì, tách ra hai cánh hoa non mềm, gây thịt nhắm ngay cửa huyết tinh tẻ nhỏ xinh, mạnh mẽ thúc vào.

"Hứa... Hứa Nghiễn... Đau quá...Đừng vào nữa..." Đau đớn như bị xé rách đến bất ngờ khiến cô suýt cắn môi bật cả máu, trông mắt nhanh chóng động nước, "Đau quá... Hứa Nghiễn... Hức hức.... Đây là lần đầu tiên của tôi... Nhẹ một chút.... Nhẹ một chút... Đau quá..."

Hứa Nghiễn lại cười kì dị, "Tuy rằng tôi bất lực, nhưng vẫn có thể phá thân cho cô ha."

Dứt lời, thất lực âm thầm vận lực, thúc toàn bộ gây thịt khảm vào trong mật huyết chặt chẽ trúc trắc.

Quyển 1 - Chương 4: Trong lòng anh chỉ nghĩ tới việc xoay chuyển, đâm nát tiểu huyết (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thật ra cũng bởi vì chưa biết mùi đời, mật huyết lại khép quá chặt, Hứa Nghiễn vừa đẩy vật của mình vào, không còn cách nào để vào sâu thêm nữa. Cửa huyết túm chặt lấy gậy thịt của anh, không cho nhúc nhích, giống như đang chậm rãi mút nó vào.

Gân xanh trên trán nảy lên vài cái, Hứa Nghiễn thở ra một hơi, sửa góc độ giữa hai đùi Mạnh Khinh Khinh, đẩy một bên hông lên phía trước. Hoa huyết mềm mại, thịt thà nhuyển hết cả đi, cho dù lùi lại thật nhanh cũng không thể ngăn cản vật cứng đang xâm nhập vào với cường độ quá mạnh.

Đau quá! Rất đau! Mạnh Khinh Khinh chớp đôi hàng mi, nước mắt lăn dài. Cô nhịn không được, cầu xin tha thứ, “Hu hu... Nhẹ một chút... Đau quá... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn...”

Thân dưới giống như bị một nhát kiếm bổ ra, cô đau tới mức đổ mồ hôi. Làn da thấm đẫm từng giọt mồ hôi lạnh, không còn một chút sức lực nào nữa, hai tay cô bị trói chặt, chỉ đành bám lấy ghế sofa, cả người cố gắng bò về phía trước, nóng lòng muốn thoát khỏi hung khí khủng bố của người đàn ông này.

"Dừng... dừng mà... Hứa Nghiễn..."

Nhưng cho dù cô chuẩn bị thế nào, xoay người ra sao, gậy thịt của anh vẫn cứ chậm chậm xông vào cửa huyết non mịn. Cuối cùng, ngực cô ghì chặt vào sau tấm đệm sofa, tiến không thể tiến, ngay sau đó, gậy thịt chọc sâu vào bên trong hoa huyết non mềm, mịn màng.

Cô cắn môi, khóc nức nở, tóc bị ẩm ướt bởi mồ hôi, ướt nhẹp, bết vào trán, gò má, cổ, phía sau lưng.

Hứa Nghiễn vỗ cái mông nhỏ của cô, “Chưa có đi vào hoàn toàn đâu.”

Lúc này, anh lại không chậm chậm, ngược lại còn đâm mạnh vào một phát, đỉnh đầu gậy thịt mở được miệng của hoa huyết chặt hẹp, tiến vào chỗ sâu nhất trong tử cung.

"A... Đau quá... Hu hu..." Mạnh Khinh Khinh rớt cuộc khóc òa, “Oa... Hu hu hu... Hứa Nghiễn... Tôi... Tôi muốn tố cáo anh cưỡng hiếp tôi... Tố cáo anh cưỡng hiếp tôi... Hu hu...”

"A!" Hứa Nghiễn nghiêng người về phía trước, vùng ngực cứng rắn đè lên sống lưng mềm mại của cô, hai tay anh chống đỡ trên đệm ghế, đồng thời, gậy thịt chậm chậm rời khỏi mật huyết. Cho đến khi chỉ còn lại một chút là rút ra, anh lại dùng lực đâm mạnh vào lần nữa. Thân thể mềm mại của Mạnh Khinh Khinh vọt tới ghế sofa thật nhanh, bầu ngực bị ép tới mức muốn bẹp.

"Hu hu... Đau quá... Mau dừng lại... Dừng lại... Hứa Nghiễn... Hu hu... Đồ khốn kiếp... Tôi muốn tố cáo anh..."

Gậy thịt hết rút ra lại cắm vào, rút ra lại cắm vào, Hứa Nghiễn dần thích ứng được tư vị tuy hẹp nhưng lại khiến người khác mất hồn, tốc độ của anh cũng trở nên nhanh hơn, hết như gió táp mưa sa, tùy ý tàn phá đóa hoa nhỏ.

"Hu hu... Hứa Nghiễn..." Mạnh Khinh Khinh mạnh mẽ xoay cổ lại, đôi mắt đẫm nước nhìn người đàn ông đang mài mê rong ruổi, “Hứa Nghiễn... Nhẹ một chút... Chậm lại... Tôi xin anh... Đau quá...”

Động tác của anh trở nên thông thả lạ thường, mái đầu hạ hạ thấp xuống, nhìn khuôn mặt đáng thương tội nghiệp của cô, đôi mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo. Ngay sau đó, anh ngậm chặt lấy môi cô, dùng lực thật mạnh mà đưa lưỡi vào, động tác dưới thân cũng càng thêm mạnh.

Hàm răng khép chặt bị cạy mở, đầu lưỡi thô bạo của người đàn ông tràn vào khoang miệng, càn quét khắp nơi, cái lưỡi thom tho của cô cũng chạy không thoát khỏi vận mệnh dây dưa.

Hu hu, đầu lưỡi bị hút tới mức run lên, tiểu huyết bị đâm tới mức đau nhức, thân thể mềm mại tựa như đóa hoa lung lay trong bão táp. Mạnh Khinh Khinh cảm thấy bản thân mình sắp chết vì sự phóng đảng của Hứa Nghiễn.

Hứa Nghiễn càng lúc càng mạnh hơn. Đào phá hơn mười lần, tiểu huyết cứng rắn đã dần mềm lại, rỉ ra dịch ẩm ướt, khiến gậy thịt ướt sũng cả đi.

Gậy thịt không ngừng ra vào liên tục, gạt bỏ tầng tầng lớp lớp thịt, chen vào hoa tâm, xâm nhập đến tử cung thần bí. Hứa Nghiễn không biết phải hình dung khoái cảm này ra sao, chỉ có thể nói hoa huyết nhỏ của nhỏ giống như động tiêu hồn, khiến tinh thần anh đều bị hấp dẫn, hoàn toàn không không

chế nổi bản thân, trong lòng anh chỉ nghĩ đến việc xoay chuyển, đâm nát tiểu huyết này.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Tôi đã làm cô lên đỉnh rồi

Trên thực tế, Hứa Nghiễn quả thực đã làm như vậy.

Anh không hề lo lắng, cho dù đây là lần đầu tiên của mình hay Mạnh Khinh Khinh không tiếp nhận từng đợt khoái cảm kịch liệt. Gậy thịt vẫn cứ không chút lưu tình, xuyên suốt vào hoa huyết của cô, lúc ra lúc vào, nhiều lần len lỏi, chen chúc vào trong hoa huyết chật hẹp.

"Hu hu..." Mạnh Khinh Khinh khóc nức nở, đôi môi vừa tê vừa ngứa, huyết nhỏ bị đâm tới mức đau đớn, "Hu hu... Tôi muốn tố cáo anh... Tố cáo anh... để anh phải ngồi tù..."

Hứa Nghiễn giữ chặt vòng eo của cô, nâng nó lên cao, đặt bờ mông nho nhỏ nhưng có độ co giãn vô cùng tốt lên cái bụng rắn chắc của mình.

"Tố cáo tôi?" Rốt cuộc thì anh cũng mở miệng đáp lại, hơi thở phả vào vành tai cô, "Chê tôi chưa khiến cô sáng khoái à? Không được đâu."

Anh rút gậy thịt ra, rút mạnh một cái trong khe chật hẹp. Tiếng động "ồ ồ" vang lên, "Nước nhiều như vậy, có khó chịu không?"

*Tiếng nước chảy

Trong văn phòng trống trải chỉ có tiếng nước dịch sau một trận mây mưa, Mạnh Khinh Khinh nghe thấy rất rõ ràng. Cô hổ thẹn, mím chặt đôi môi, ngừng cất tiếng khóc, bởi vì đau đớn mà gương mặt trở nên tái nhợt, lúc này đã hồng hào dần trở lại.

Hoa huyết non mềm càng phù hợp với gậy thịt to lớn. Mỗi khi anh tiến vào, thân thể cô cứ quẩn lầy anh, khi anh rời khỏi liền co rút lại, hấp dẫn anh, khiến anh không nỡ ra ngoài, liên tục tiến vào rồi lại rút ra. Cho dù là động tác nào đi nữa, hoa huyết nhỏ đều khiến anh hưởng thụ cảm giác sáng khoái đến cùng cực.

Tình huống của Mạnh Khinh Khinh rốt cuộc cũng chuyển biến sang chiều hướng tốt đẹp. Trải qua một hồi thống khổ, đau đớn, cô miễn cưỡng thừa nhận Hứa Nghiễn hết như một con dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng gậy thịt mà xâm nhập thật mạnh vào hoa huyết của cô, cánh môi phát ra tiếng rên rỉ, mê hoặc người khác.

Dần dần, vòng eo mềm mại bắt đầu lắc lư, nghênh đón động tác cắm ra rút vào của anh, "A... sâu lắm..." Người cô mảnh mai như vậy, gậy thịt càng đi vào, cửa huyết càng co lại, hấp dẫn anh vô cùng.

Thấy cô đã hoàn toàn thần phục ở dưới thân mình, thậm chí còn có thể đón ý hùa theo, Hứa Nghiễn liền cởi dây trói cho cô, để đôi tay được tự do, ngã xuống một cách yếu ớt trên ghế sofa.

"Ừm... A... Ừm..." Khoái cảm tích lũy càng nhiều, nhiều đến mức có thể ăn mòn lý trí của cô. Cô bắt đầu mơ màng, kêu lên những tiếng rên vô nghĩa, hoa huyết càng lúc càng khép chặt, cửa huyết cũng vậy, cơ thể cô bộc phát ý thức, quẩn lầy gậy thịt kia một phen.

"Lên đỉnh rồi à?" Hứa Nghiễn nhận thấy hoa huyết khác thường, anh liền dừng động tác, kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gần từng chữ một, giống như đang tuyên bố một chuyện quan trọng, "Tôi đã làm cô lên đỉnh được rồi."

Mạnh Khinh Khinh cảm nhận được mùi vị đó, trên mặt đỏ đầy mồ hôi sau cơn hoan ái, khuôn miệng nhẹ nhàng thở dốc.

Hứa Nghiễn rút gậy thịt ra, lật người cô lại, úp mặt cô xuống ghế sofa, tách hai chân cô thành góc lớn nhất, cắm gậy thịt vào tiểu huyết vừa mới trải qua một cơn cao trào.

"A... Hứa Nghiễn...!!!"

"Hứa Nghiễn... Đừng! Tôi chịu không nổi đâu..."

Tiến vào đi ra vài lần, anh càng cảm thấy tư thế này không tiện, do đó mới lấy một cái đệm ra rồi lót ở dưới mông cô, khiến thân dưới của cô hiện rõ.

"Hứa Nghiễn... Đừng... Tôi không cần... Chịu không nổi đâu..." Sau cơn lên đỉnh, cả người cô mềm hết cả đi, tiểu huyết vẫn cảm tới mức không chịu được, nhưng anh cứ đánh phá không ngừng, kéo dài cơn khoái cảm của cô, khiến cô chìm nổi giữa sóng to gió lớn, chỉ cần không chú ý sẽ bị sóng cuốn trôi.

Bàn tay to nắm lấy bầu ngực cô, ngón tay nắm chặt lấy nhũ hoa, thân dưới càng va chạm mạnh, "Chịu không nổi cũng phải chịu cho tôi. Hôm nay, tôi phải khiến cô không xuống giường được!"

Quyển 1 - Chương 6: Sau này có nghe lời tôi không?

Khuôn mặt trầm tĩnh của Hứa Nghiễn lộ vẻ kích động, đáy mắt tựa như có sóng trào, mưa rền gió dữ, thân thể cường tráng cứ bức bách người dưới thân, khiến Mạnh Khinh Khinh ngoại trừ dang rộng hai chân để mở hoa huyết, tiếp nhận gậy thịt của anh thì không còn cách nào khác.

Anh cúi đầu, cắn lấy quả hồng anh trên đỉnh núi tuyết, răng nanh cứa nhẹ lên làn da mềm mại. Hứa Nghiễn coi thường sự yếu ớt của Mạnh Khinh Khinh, bởi vì anh cắn nhẹ một cái mà cô cũng ứa nước mắt. Đôi tay cô không còn sức lực, chỉ biết bám víu vào mái đầu anh, không ngừng khóc nức nở, cầu xin tha thứ, “Nhẹ một chút... Nhẹ một chút... Hứa Nghiễn... Đau... Hu hu...”

“Tôi muốn tổ cáo anh... tổ cáo anh... muốn... bắt anh... ngồi tù... ngồi... tới chết... Hu hu...”

Lời nói uy hiếp của cô chẳng hề có tác dụng, ngược lại còn đòi lấy hành động điên cuồng của Hứa Nghiễn. Gậy thịt của anh liên tục chống đỡ trong hoa huyết chật hẹp, khiến bụng cô không ngừng nâng lên hạ xuống, bầu ngực mềm mại nằm trong tay anh, để mặc anh ra sức xoa nắn. Trước đợt tiền công mạnh mẽ như vậy, Mạnh Khinh Khinh rốt cuộc mất đi năng lực mở miệng, mái đầu ngoan ngoãn tựa vào ghế sofa, cúi xuống thở gấp, nước mắt trong suốt liên tục trào ra, thấm ướt cả một mảng tóc.

Ngón tay thon dài của Hứa Nghiễn nâng cằm cô lên, buộc cô phải mở mắt nhìn. Trong ánh sáng lạnh lùng trong mắt anh, cô bắt gặp sự hãi, co rụt cả người lại.

“Tổ cáo tôi? Ngồi tù cho tới chết? Ái chà, vậy thì tôi sẽ cưỡng gian cô tới chết trước.”

Gậy thịt đâm mạnh vào một cái, nắc nệ ngay trước tử cung, chọn một chỗ non mềm, chà đạp ngay chỗ mà cơ thể mềm mại của cô hoàn toàn không chịu nổi. Tiểu huyết liên tục co rút, định giữ chặt lấy gậy thịt của anh, không để anh tiến thêm vào. Sao mà được chứ? Sao mà được? Gậy thịt giống như một cây sắt nóng bỏng, đánh phá tầng tầng lớp lớp thịt thà bao quanh để xuyên vào bên trong, vừa nặng lại vừa sâu.

Bóp bóp bóp bóp...

Hoa huyết mềm mại bị gậy thịt cứng rắn làm cho đỏ bừng, ngay cả gậy thịt cũng sưng lên. Khoái cảm dần dần bớt đi, Mạnh Khinh Khinh cảm nhận rõ nỗi đau sâu sắc, “Hu hu...” Cô khóc nức nở, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ bị cưỡng gian tới chết. Cô vươn tay, dùng sức kéo tóc của Hứa Nghiễn, “Anh... tránh ra... tránh ra... Tôi không cần!...”

Hứa Nghiễn bắt lấy tay cô, đẩy mạnh xuống dưới, vẻ mặt lạnh lẽo, “Muốn tôi cưỡng gian cô tới chết phải không? Được, tôi cho cô hài lòng.”

Lúc này, Mạnh Khinh Khinh mới ý thức được họa lớn mình gây ra, cô cực kỳ sợ tiết mục kế tiếp của Hứa Nghiễn, nước mắt giàn dụa, “Tôi... Tôi sai rồi... Tôi sai rồi... Hứa Nghiễn... anh tha cho tôi đi... Van xin anh... Tôi sai rồi... Tha cho tôi đi... Hu hu...”

Khóe miệng kẻ sát vào mặt, hơi thở triền miên gần như gang tấc, “Còn muốn tổ cáo tôi không?”

“Không tổ cáo... Không tổ cáo....”

“Sau này có nghe theo tôi không?”

“Hu hu...” Cô gật đầu, “Nghe... Sau này tùy ý anh hết...”

Hôn lên đôi môi cô, thân dưới của Hứa Nghiễn cũng nhẹ nhàng hơn một chút, gậy thịt đi ra lại đi vào, nghiền nát hoa huyết, dần dần khơi gợi khoái cảm của cô một lần nữa. Sự thống khổ, nức nở đã trở thành âm thanh nũng nịu. Đôi tay trắng ôm lấy cổ anh, hai người kích tình trong hân hoan, đồng thời lên đỉnh.

“Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn... Đừng bắn vào trong.. Sẽ mang thai mất...”

Thế nhưng, anh lại càng khiến gậy thịt xâm nhập vào sâu hơn, chạm vào thành tử cung, tinh lực tồn trữ 28 năm qua rót dần vào đó. Chất dịch quá nhiều, khiến Mạnh Khinh Khinh cực kỳ khó chịu, cô cảm thấy thân dưới muốn nứt ra rồi. Thấy bụng cứ phập phồng, cô sợ hãi tột độ, nhưng không dám lên tiếng than thở, lo sợ lại chọc giận Hứa Nghiễn.

“Kẹp chặt vào, không được để chảy ra, chảy ra một giọt, tôi sẽ đổ thêm lần nữa.” Hứa Nghiễn rút gậy thịt ra, đưa tay nhìn đồng hồ, lúc này đã 7 giờ 30 phút, “Đừng có lộn xộn, đợi tôi thu dọn xong sẽ giúp cô mặc quần áo.”

“Dạ.” Mạnh Khinh Khinh cố gắng ép chặt tiểu huyết, không để chất dịch bên trong chảy ra.

Quyển 1 - Chương 7: Cô muốn tôi bắn thêm mấy lần nữa?

Mắt thấy Hứa Nghiễn bước vào phòng tắm, hàng mi cong như cánh bướm chớp động mấy lần, con ngươi đảo qua đảo lại, lại nghĩ thêm, cuối cùng vẫn xé cái váy vốn nát vụn làm đệm lót dưới thân, thả lỏng cửa huyết, chất lỏng trắng tuôn ào ào, song cô cũng không dám tiết toàn bộ, chờ cảm giác như muốn nứt ra vì căng tràn tiêu tan, cô liền rụt bụng, khóa chất lỏng còn thừa trong tử cung lại.

Không chớp mắt ném cái váy đã ướt nhẹp vào một góc khuất, vừa mới ra vẻ như chưa có gì xảy ra, ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng tắm khắc hoa được làm từ thủy tinh, đã thấy Hứa Nghiễn mặt không cảm xúc nhìn cô.

"A!" Mạnh Khinh Khinh hoảng sợ đến mức hô thành tiếng, anh ta... sao anh ta nhanh như thế? "Anh... Anh tắm xong rồi hả?"

Anh không đáp lại, chỉ bước từng bước về phía cô.

Ánh mắt cô trốn tránh, cơ thể không tự giác co lại vì sợ hãi, ngón tay nắm chặt lớp vỏ sofa, đôi mắt đen có hồn chớp chớp nhưng vẫn không nhìn thẳng mặt anh, giọng nói du dương đến lạ: "Hứa... Hứa Nghiễn..."

"Muốn tôi bắn cô mấy lần?" Anh vừa giữ chặt cánh tay cô vừa nói.

Mạnh Khinh Khinh gục trong lòng anh, run rẩy, "Hứa Nghiễn... Tôi không muốn..."

Giọng điệu anh bình tĩnh mà cố chấp, "Nói, muốn tôi bắn cô mấy lần?"

Mạnh Khinh Khinh biết chạy không thoát, bèn kéo vạt áo sơ mi của anh, nũng nịu nói, "Một lần."

Hứa Nghiễn bế bổng cô lên, đặt lên bàn làm việc, kéo hai chân cô quần lên eo mình, chen gây thịt cứng rắn vào huyết mật ứ máu sưng đỏ.

Huyết hoa nhỏ được khai phá lâu như thế vẫn còn chặt chẽ khít khao, thịt mềm gất gao bao trùm gây thịt, dừng đạo ẩm nóng mứt vào giống như cái miệng nhỏ xinh. Hứa Nghiễn khó nén gầm lên một tiếng, hầu kết chuyển động, nuốt nước miếng xuống, anh vận lực rút ra một đoạn gây thịt rồi nhanh chóng thúc vào.

"A!! Đau quá!!" Tay nhỏ bé cào xé áo sơ mi nhàu nát, cô cắn môi thật mạnh.

Hứa Nghiễn khẽ hôn lên đuôi lông mày của cô, đôi môi hơi ẩm ướt có tính trấn an tương đối lớn, dưới thân vẫn ra vào cuồn cuộn như trước, nhưng lại mang theo một chút dịu dàng, an ủi cô trong sự gầy vò của ham muốn, khiến cô cảm thấy không quá khó để tiếp nhận như lúc mới bắt đầu.

Gây thịt to khỏe ẩm ướt ra vào liên tục trong huyết hoa nhỏ, bầu không khí dấm trong kích tình, Hứa Nghiễn kích động đến tột bậc, mỗi lần thẳng lưng, anh đều hít thở nặng nề hơn một phần, nhiệt độ cũng theo đó mà tăng lên, trán cũng lấm tấm mồ hôi, trượt xuống má rồi tụ hội ở cằm, "tí tách" dừng trên bầu vú trắng như tuyết của cô.

Ánh mắt động tình dõi theo tiếng nước rơi, da thịt trắng nõn như ngọc làm nổi bật hạt thù du màu hồng phấn, Hứa Nghiễn khép mắt lại, khi mở ra lại mang vẻ thêm khát như sói đói, há miệng, ngậm chặt thịt nhũ, dưới thân kết hợp đánh phá hoa tâm, xâm nhập từ cung, cũng quên bém đi thế nào là dịu dàng.

Vẫn phòng trống trải lại vang lên tiếng phụ nữ cầu xin tha thứ, khi có khi không, lúc to lúc nhỏ.

Nắng chiều rạng rỡ dần dần ảm đạm, hoàng hôn hắt lên gương mặt xinh đẹp như hoa hồng của Mạnh Khinh Khinh, phác họa đường cong sắc sảo, lung linh.

Trán Hứa Nghiễn chạm vào trán cô, gây thịt lớn ra vào mãnh liệt, huyết thịt co rút hết sức do quá nhiều lần cao trào, miệng huyết cắn hút, khiến cho mỗi lần thúc vào càng ma sát mạnh hơn, sung sướng anh cảm nhận được cũng tăng gấp bội.

Huyết hoa quyết rũ tuyệt đẹp như thế, Hứa Nghiễn hận không thể ở trong đó cả đời, vĩnh viễn không rút ra, nhưng cô gái nhỏ yếu ớt lại ghé đầu vào vai anh, nỉ non "Chịu không nổi."

Anh không nhẫn nại nữa, dùng sức thúc vào mấy chục cái, cuối cùng rút tinh dịch nóng bỏng vào tử cung hẹp nhỏ.

Quyển 1 - Chương 8: Phía dưới còn chưa khỏe sao?

Hứa Nghiễn sửa sang lại quần áo trên người cho chỉnh tề, dùng sức để vuốt phẳng hết các nếp nhăn trên vạt áo, cài nút lại. Nhờ ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ sát đất, anh sờ cái bụng đang phập phồng của cô. Ánh trăng tô điểm khuôn mặt của anh, khiến nó tăng thêm vài phần trong veo nhưng lạnh lùng.

"Khó chịu?"

Mạnh Khinh Khinh gật đầu nhẹ nhàng, "Khó... khó chịu."

Ngón tay vừa dài vừa thô thăm dò và cửa huyết khép kín chặt chẽ, đầu ngón tay mở miệng từ cung ra, chất dịch cũng theo đó mà tuôn trào, thấm đẫm cả ngón.

"Khá hơn chút nào không?"

"Ừm." Mạnh Khinh Khinh nghe thấy tiếng nói bình thản của anh, đáy lòng tựa như có gì đó trĩu nặng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng.

Hứa Nghiễn rút ngón tay ra, dùng khăn để lau đi chất dịch ở thân dưới của cô, khoác áo sơ mi của mình cho cô, sau đó còn giúp cô mặc áo vest. Bàn tay mát lạnh của anh sờ lên khuôn mặt Mạnh Khinh Khinh, ngón tay lồng vào tóc để giúp cô buộc gọn nó lên, vén hộ cô vài sợi tóc lòa xòa bên má ra sau tai.

"Đi thôi, tôi đưa cô về nhà."

Mạnh Khinh Khinh vòng tay qua cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào ngực anh. Nhịp tim của anh bình tĩnh, có quy luật, nhưng trái tim cô sớm đã muốn nhảy ra ngoài cổ họng, kích động tới mức không biết phải làm thế nào.

Hứa Nghiễn để cô ngồi sau xe, bản thân mình thì chuyển tới ghế lái, đút chìa khóa vào, khởi động, dùng sức đạp chân ga. Chiếc xe hơi màu đen bắt đầu chạy lưu loát, rẽ qua một khúc ngoặt cong cong đẹp mắt.

Bên trong xe, ánh đèn mờ mịt. Thông qua kính chiếu hậu, Mạnh Khinh Khinh có thể nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh, lạnh lùng xen lẫn âm u của Hứa Nghiễn. Cô không muốn rời mắt khỏi anh, nhưng trận mưa vừa rồi đã tốn không ít sức lực, mí mắt cô càng lúc càng nặng, đôi mắt khép chậm chậm cho đến khi chỉ còn một khe hở nhỏ, ngăn cách ánh sáng chiếu vào.

Hứa Nghiễn dừng xe trước cửa chung cư cô ở. Mở cửa xe ra, anh phát hiện cô ngủ ngon lành, nhịp thở hơi nặng nề, cổ áo sơ mi mở rộng, để lộ nhiều dấu vết đỏ bầm. Ánh mắt anh lại nhìn xuống, đôi chân lộ ra ngoài của cô vừa tròn vừa trắng, vừa thẳng vừa đẹp, cả người cô là một đường cong hoàn mỹ. Gót sen trắng như tuyết, đầu ngón chân tựa những viên ngọc, sạch sẽ không tỳ vết, móng tay màu hồng phấn càng trông có vẻ đáng yêu hơn hẳn.

Hơi thở của Hứa Nghiễn trở nên dồn dập hơn so với cô mất rồi.

Đợi đến khi anh phản ứng kịp, tay anh đã nắm lấy bàn chân nhỏ của cô mà bóp nhẹ, gây thịt trong quần cương cao lên, vừa tê vừa đau.

Chân nhỏ là nơi mẫn cảm biết nhường nào, nhất là ở chỗ bàn chân. Mạnh Khinh Khinh thấy người không khỏe, cô định rút chân về nhưng không được. Buồn ngủ quá, cô chỉ có thể phiền chán mà đạp chân mấy cái, đạp vài cái chẳng khiến chuyện gì xảy ra đâu, ít nhất đừng để cô phải mở mắt là được.

Đúng lúc ấy, đôi con ngươi như sói như hổ, ánh lên màu đỏ tươi vừa kịp rơi vào tầm mắt cô.

Nắng hè chói chang, ánh mặt trời như muốn thiêu đốt vạn vật. Trong văn phòng Tổng giám đốc của công ty Văn Đình, máy điều hòa lại chạy vù vù, tỏa ra không khí mát lạnh.

Nơi phòng nghỉ chật hẹp, Mạnh Khinh Khinh mặt đỏ ửng, ngồi trên đùi Hứa Nghiễn, ôm lấy cổ anh, bốn chiếc nút trên áo sơ mi cô sớm đã rơi đầy mặt đất, dây áo ngực bị mở ra. Nút cài màu đen bung ra, động tác của người nào đó không thể ngừng được ngay trước ngực cô.

Cô cau mày, vừa cúi đầu liền nhìn thấy bầu ngực trắng mềm đã in đầy dấu vết màu hồng, màu tím, dấu răng đủ cả, thoạt nhìn còn lớn hơn so với bình thường.

Thảo nào cô cứ cảm thấy bầu ngực nặng nề, vừa đau vừa tê tái, hóa ra là bị "người ta" mút tới mức sưng lên, ngay cả nhũ hoa cũng giống như to nhỏ bất thường, bị "ai đó" cắn tới mức mất đi tri giác.

Nhưng cho dù đáng thương như vậy, Hứa Nghiễn cũng không buông tha cho bầu ngực đẹp dễ này. Miệng anh ngậm chặt nhũ hoa, đầu ngón tay cứ liên tục nắm chặt, vuốt ve hai ngọn đồi trắng mềm của cô.

Rốt cuộc vẫn là yếu ớt, Mạnh Khinh Khinh nhịn không được, lên tiếng xin tha, "Hứa Nghiễn... Anh dừng tay... Em đau quá... Đừng chơi nữa được không?"

Bầu ngực vừa thom vừa mềm như vậy, lại rất linh động, giống hệt như thạch trái cây biết co biết giãn, bảo anh ngậm cả đời anh cũng chịu, sao có thể

dừng lại được? Nhưng mà ngâm một hồi, thân dưới cũng anh lại cương lên, dục vọng nóng rực không thể bỏ qua, anh cắn nhũ hoa của cô, “Nửa tháng rồi, phía dưới còn chưa khô sao?”

Mạnh Khinh Khinh không hề do dự, đáp lại, “Không có, vẫn còn đau lắm.”

Đêm đó, Hứa Nghiễn chẳng thêm đề ý, cho dù ở cửa chung cư có biết bao nhiêu người qua lại, anh vẫn cứ cứng rắn mà ấn cô vào trong xe, mây mưa hơn một giờ, không kiêng nể gì, tiến vào rồi lại đi ra không biết bao nhiêu lần. Ngoại trừ đau, cô không còn cảm giác được gì nữa.

Sau khi anh về rồi, lúc vệ sinh thân thể, Mạnh Khinh Khinh mới phát hiện cửa huyết của mình bị rách một ít, da bên trong bị xướt, rướm máu ra ngoài. Cô ngưng ngưng tới mức không dám đi mua thuốc trị thương, mãi đến khi đau quá, cô mới mặt dày đi bệnh viện. May mà cô còn trẻ, bôi thuốc ba bốn ngày liền hồi phục.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới sự nhẫn tâm của Hứa Nghiễn khi anh “làm” cô đau đớn, trong lòng cô liền sợ hãi. Trải qua việc vừa rồi, trong lòng đã có nỗi sợ, cô không dám dễ dàng nhận lời mây mưa với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Em dám gạt anh?

Hứa Nghiễn lưu luyến, ngâm chặt bầu ngực căng đầy, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Mạnh Khinh Khinh. Cô gái nhỏ yếu ớt đang nhìn mày, đôi mắt sáng long lanh như nước, cánh môi tựa một đóa hoa đào nở rộ rực rỡ. Bàn tay anh đặt lên gáy cô, chiếm lấy đôi môi anh đào của cô, liếm láp cánh môi mềm mại, mút chặt miệng cô đến khi nó vừa tê vừa ngứa, anh mới hài lòng mà buông ra.

Khuôn mặt Hứa Nghiễn rất trầm tĩnh, tựa như không màng đến khói lửa trần thế. Chiếc áo sơ mi màu tuyết trắng của Mạnh Khinh Khinh được ủi phẳng phiu, chỉ có nút trên cổ vẫn còn gài chặt, tựa như một đóa hoa cách xa tầm với, không thể ngắt được. Ánh mắt của người đàn ông bên cạnh cô tuy âm trầm nhưng bên trong lại chứa đầy dục vọng ẩn sâu lẫn khát vọng cầu hoan, hình thành xung đột mãnh liệt.

Hứa Nghiễn khàn giọng, hà hơi vào tai cô, “Để anh nhìn xem chỗ đó sao rồi, được không?”

Đột nhiên bị anh yêu cầu như vậy, Mạnh Khinh Khinh nhanh chóng trốn tránh, “Có gì đẹp đâu, nhìn cũng không hay.”

Hứa Nghiễn nhìn rõ cảm xúc của cô, lập tức nghi ngờ. Anh cúi xuống, đột ngột ôm lấy cô, đặt lên trên tấm đệm. Không kịp để cô phản ứng, anh đã nằm đè lên người cô, thân thể kẹp vào giữa hai chân cô, xóc chiếc váy ngắn của cô lên.

"Hứa Nghiễn... Đừng nhìn... Còn chưa được đâu... Đau lắm..." Mạnh Khinh Khinh gấp đến mức đập mạnh vào không trung, da thịt trắng nõn thấm đẫm một lớp mồ hôi.

Chiếc quần chip màu vàng nhạt bị cởi ra. Mạnh Khinh Khinh cảm thấy ánh mắt của Hứa Nghiễn đang nhìn chăm chăm vào hoa huyết của mình. Ánh mắt anh nhìn không ra cảm xúc. Cô cắn môi, có hơi sợ hãi.

Hồi lâu sau, cô mới nghe được tiếng cười nhạo của đối phương, “Em dám gạt anh?”

Ngón tay dài của anh đút vào khe hở để chống đỡ, nào ngờ lại khiến chất dịch ẩm ướt tiết ra. Anh kéo khóa quần, phóng thích dục vọng đã kiềm nén khá lâu của mình, gậy thịt đâm vào cửa huyết, “Nói dối phải không? Anh sẽ khiến em chết vì tội nói dối.”

Đôi mắt đen láy của Mạnh Khinh Khinh sợ hãi, nhìn chăm chăm vào gậy thịt khủng bố, dữ tợn đang từng bước xâm nhập vào hoa huyết của mình.

Chất dịch bên trong không nhiều lắm, huyết nhỏ cũng chẳng thả lỏng, vật thô kia chống đỡ cửa huyết, khuếch trương sức mạnh cường bạo. Mạnh Khinh Khinh đau tới mức mồ hôi chảy ròng ròng, miệng không phát ra hơi nổi. Đợi đến khi gậy thịt đã vào hoàn toàn, cả người cô đã ướt đẫm mồ hôi, ướt đến mức ngưng ngừng, ánh mắt dại cả ra, không còn chút thần thái.

Đau quá! Rất đau! Cô không muốn làm nữa! Làm ơn dừng mà! “Hứa... Hứa Nghiễn... Em đau lắm... Anh đâm chết em...”

Hứa Nghiễn rút gậy thịt ra, sau đó lại hùng hổ xông vào, “Anh vốn muốn đâm chết em mà, dám gạt anh hả?”

"Nhẹ một chút... Nhẹ một chút được không... Em thật sự... Đau quá..."

Hứa Nghiễn dừng động tác, ngón tay mon men trón cánh môi trắng bệch của cô. Anh lau nước mắt cho cô. Biết mình quá đáng, anh chỉ còn biết hôn lên mí mắt của Mạnh Khinh Khinh, “Anh xin lỗi.”

Sự dịu dàng xen lẫn ác liệt này tựa như một liều thuốc mê, khiến cho tất cả đau đớn trong cô tan biến đi trong khoảnh khắc. Mạnh Khinh Khinh kinh ngạc, “Hứa... Hứa Nghiễn...”

"Thả lỏng một chút, em sẽ thoải mái hơn." Anh bắt lấy vai cô, thân dưới động đẩy rất nhẹ, gây thịt nóng hổi vẫn cứ tiến vào nơi chật hẹp, ma sát vào lớp thịt mẫn cảm, khiến cô sung sướng cực kỳ. Đương nhiên, tầng tầng lớp lớp thịt mềm ở cửa huyết cấp chặt vào vật ấy, tử cung hút chặt, bao vậy. Mát hơn như vậy, giống như được rót cho một ly rượu với nồng độ cực cao, anh càng lúc càng say sưa, ý loạn tình mê.

Trong lúc kích tình, không biết từ lúc nào, anh đã cởi bỏ áo sơ mi, bộ ngực rắn chắc, trần trụi va chạm với bầu ngực cao ngất, mềm mại của cô, không hề có khoảng cách. Đôi chân trắng mịn quắp lấy eo anh, lay động kịch liệt. Anh mơ hồ nhìn thấy trên móng tay cô có nhiều chỗ màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Từ lúc tới chỗ làm cho đến khi tan sở, nơi ấy của anh chưa từng mềm xuống một lần

Nước trong cửa huyết trào ra, nhưng nơi ấy vẫn không ngừng siết chặt, từng lớp thịt tựa như tơ mạng quấn lấy gây thịt, vừa quấn chặt vừa khiến nó lòi hết cả gân xanh. Tử cung tham ăn không hết, mút chặt lấy chiếc gây. Anh rút một nửa ra, thất lưng khẽ hạ xuống, sau đó lại xuyên thẳng vào tử cung.

Thật thoải mái! Thật sướng khoái!

Hơi thở của Hứa Nghiễn mỗi lúc một dồn dập, yết hầu tựa như có hạt châu lăn lên lăn xuống, thân thể cường tráng của anh căng quá đỗi, da dẻ thấm dầm mồ hôi.

"Vù vù - - "

"Vù vù - - "

Anh nắm chặt lấy bả vai non mềm của Mạnh Khánh Khánh, việc dùng sức quá nhiều đã khiến đốt ngón tay anh gồ lên, da thịt căng tới mức không còn giọt máu. Thân dưới bị đâm khá mạnh, bầu ngực đầy đặn của Mạnh Khánh Khánh khẽ lay động, hấp dẫn mê hoặc người khác, đầu nhũ hoa màu hồng phấn run nhẹ, hoạt bát đáng yêu. Hứa Nghiễn ác độc, dùng lòng ngực rắn chắc của mình đè đè lên nó.

Nặng quá ~ Ngực bị ép gần như xẹp, thở không nổi nữa, "Đừng... đừng đè em... Khó chịu quá... A..."

Gây thịt đâm càng sâu càng tiếp xúc với nơi riêng tư nhiều hơn. Nó hoàn toàn tiến vào, chấn hết các lối đi, dùng đầu để cọ xát với thành tử cung.

Mạnh Khánh Khánh dùng tay đẩy ngực Hứa Nghiễn, "Quá sâu rồi... Em chịu không nổi nữa... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn..."

Dường như Hứa Nghiễn không muốn nghe theo cô, cô nói sâu quá, chịu không nổi, anh cố tình luồn hai tay ra sau eo cô, dùng sức để nâng nửa người trên của cô lên. Đây mới gọi là hoàn toàn chặt chẽ, gây thịt đâm sâu thêm một đoạn, bụng cô nổi lên một vòng.

"A... Không được... Quá sâu rồi..." Cô có cảm giác như cả người mình bị nâng lên tới đỉnh, huyết nhỏ bị vật lạ nhét kín, không còn một khe hở.

"Không được... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn... Anh... Anh không thể khi dễ em như vậy..."

Sắc mặt Hứa Nghiễn âm trầm như một mặt nước lặng yên, hơi thở của anh trở nên hỗn hển, nghe rất nặng nề. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, động tác của phần thân dưới thất lưng đột nhiên nhanh hơn. Gây thịt xuyên qua từng lớp thịt vây kín trùng trùng điệp điệp đi vào, trông rất nhẫn tâm, giống như thật sự muốn phá hư người cô.

Ánh mắt Mạnh Khánh Khánh lộ một tia sợ hãi, nước mắt vòng quanh. Cô dùng cánh tay nhỏ bé đâm thùm thụp vào ngực anh, vịn vào thân thể mềm mại của anh, hai chân bắt đầu đạp lung tung, "Em... em không cần... Sẽ bị hư mất... Đừng... Đừng... Hu hu... Huyết nhỏ của em bị hư mất..."

Thân thể mềm mại dưới thân Hứa Nghiễn không còn sức để vịn vịn. Tóc tai Mạnh Khánh Khánh rối bời hết cả, da thịt trắng như tuyết đầy những vết hồng vết đỏ loang lổ, đáng yêu chịu đủ mọi sự chà đạp, thậm chí cô còn dùng đôi mắt rung rung tuyệt đẹp để nhìn anh.

Hứa Nghiễn gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy eo cô chặt hơn, kế tiếp là một trận bão xông vào bước ra.

"A... Hứa Nghiễn... Tha cho em đi... Em chịu không nổi..."

Hứa Nghiễn chưa bao giờ biết trong máu của mình lại có gen điên cuồng như vậy, anh nhịn không được trước việc kích tình cô gái nhỏ này. Cô khóc càng thảm, càng lớn, anh càng hưng phấn, càng muốn tiến vào với vẻ hung hãn hơn hẳn.

"Tha cho em... Thật sự đừng mà... Hư mất..."

Thân thể mềm mại gãy dựa càng khiến gây thịt đâm vào hoa huyết nhanh hơn, từng lớp thịt bên trong như những đợt sóng cuộn, cuốn lấy cuốn để liên hồi. Hai cánh tay mềm yếu của Mạnh Khinh Khinh không dùng đánh vào lồng ngực Hứa Nghiễn. Thế nhưng, chẳng những anh không đau mà ngược lại còn ngứa ngáy, đôi mắt đen như mực hẳn rõ những tia máu hưng phấn.

"Giết chết em." Giọng nói khàn khàn cất lên, động tác của anh càng điên cuồng.

Anh sớm đã muốn "làm" cô từ lâu rồi. Đi làm mà ăn mặc lẫn trang điểm xinh đẹp như vậy, áo trễ ngực, quần soóc ngắn, hai bầu ngực trắng nõn, đôi chân dài tron lóng, cả ngày cứ đi qua đi lại trước mắt, hỏi người đàn ông nào chịu cho được? Từ khi tới chỗ làm cho đến khi tan sở, nơi ấy của anh chưa từng mềm xuống một lần, có lúc còn sung rất lợi hại, ngay cả cửa văn phòng anh cũng không dám bước ra.

Nhưng những ngày tháng nhàn nại kia đều đã qua rồi.

Bây giờ, cô nằm ở dưới thân thể anh, anh muốn xông vào thể nào thì tùy, muốn lẫn lộn kiểu gì cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Hứa Nghiễn quả thực cố ý

Mạnh Khinh Khinh đang ở thế mâu thuẫn với vật thô to trong cơ thể mình. Khuôn mặt gọi tình của Hứa Nghiễn và hơi thở trầm thấp, hồn hèn của anh tựa như quán lấy cô, quyền rũ cô cùng anh trầm luân. Tiểu huyết bị vật thô to xâm chiếm, thân thể anh va vào rất mạnh, tưởng như nơi ấy của cô sắp vỡ vụn rồi, khiến cô cảm thấy khủng hoảng vô cùng. Trong tình thế gãy dựa, lôi kéo như thế này, cô không biết phải làm sao cả, chỉ có thể nức nở không ngừng.

Nước mắt vòng quanh mi, mờ hết cả đôi mắt. Cánh tay mềm yếu của cô chắn ngang trước mặt anh để giảm bớt sự va chạm kịch liệt của người đàn ông, "Không... Đừng đập mạnh vào em..."

Hứa Nghiễn quả thật là đang cố ý.

Anh cố ý để lồng ngực rắn chắc va chạm vào cô, mon trón lớp da thịt mềm mại của cô. Động chạm vào người cô, anh thoải mái không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng qua bao lâu sau, cô kiên trì không nổi nữa. Lồng bàn tay cô vỗ vào người anh tới mức đỏ bừng, hai tay run rẩy, rốt cuộc cũng phải thu tay về. Thế nhưng, khi cô vừa thu tay lại, lồng ngực cường tráng kia lại "bộp bộp bộp" lên ngực cô, khiến nó sung hết cả lên. Dấu vết trái dài trên bầu sữa đã chứng tỏ sự chịu đựng của cô khi bị anh khi dễ, hóa ra sức mạnh của anh lớn tới mức như vậy.

Mạnh Khinh Khinh bất lực, chỉ biết lắc đầu, tóc đen rối bời, xõa ra trên giường. Tiếng khóc của cô càng lúc càng lớn, miệng kêu lên, "Hu hu... Đừng... Tha cho em đi... Hứa Nghiễn... Tha cho em đi... Đừng làm vậy mà..."

Hứa Nghiễn đang hưng phấn, giống như muốn đòi mạng. Mạnh Khinh Khinh nức nở, cả bụng chấn động, tiểu huyết giữa hai chân cũng bắt đầu run rẩy, lớp thịt lẫn chất dịch tựa sóng triều bắt đầu sôi sục, tựa như có ngàn vạn bàn tay nhỏ mắt xa cho gây thịt. Cửa huyết âm ướt có rút liên tục, ăn gây thịt từng chút một. Lúc gây thịt rời khỏi, có thể thấy rõ những gân máu nổi rõ trên đó. Hứa Nghiễn hạ thất lưng xuống, cẩn thận xâm nhập vào con đường giữa các lớp thịt.

"Á!!!" Lần này anh đâm quá mạnh, gân xanh ma sát vào bên trong dẫn đến sự mất cảm khác thường. Mạnh Khinh Khinh vừa khóc vừa rên rỉ.

Tiếng khóc của cô vừa thỏn thức vừa nũng nịu, trong con hoan ái lại càng giống một chú mèo con xinh đẹp. Hứa Nghiễn cảm thấy tê rần cả lưng, cảm giác ấy nhanh chóng biến mất, ngay cả đầu ngón tay của anh cũng run rẩy. Cô hấp dẫn anh như vậy, anh lại thấy thú vị làm sao. Hứa Nghiễn giữ chặt eo của Mạnh Khinh Khinh một lần nữa, đâm vào bên trong từng chút một, động tác vừa khó chịu vừa thâm sâu, đánh phá cửa huyết tới mức khiến cô kêu khóc không ngừng, trông rất đáng thương.

Hu hu! Thật sự quá khó để tiếp nhận, ngay cả cầu xin tha thứ cũng vô dụng, cô sắp bị "làm" tới chết rồi!

Nhìn xuyên qua những giọt nước mắt còn đọng lại quanh mi, che lấp con ngươi như một lớp sương mù, cô nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, ẩn nhẫn và đôi mắt màu đỏ của Hứa Nghiễn, cảm thấy sợ hãi làm sao. "Oa ~" Tiếng khóc càng lúc càng lớn, nửa người trên của Mạnh Khinh Khinh bị rung lắc đến mức nhào như bùn, nửa người dưới bị người ta giữ chặt trong tay, hoa huyết chỉ có thể để mặc cây gây thô to kia xuyên vào từng đợt một.

Động tác ở phần thân dưới của Hứa Nghiễn quả thực rất hung ác, gây thịt thô to không hề lưu tình chút nào, mặc sức chinh phạt hoa huyết nhỏ bé. Bàn tay anh nói lòng eo cô, khuôn mặt để lộ nụ cười hiểm thấy, "Khóc thảm như vậy à? Thật sự khó chịu sao?"

Mạnh Khinh Khinh gật đầu, "Khó chịu... Khó chịu..."

"Là sao?" Anh đỡ cô dậy, mặt đối mặt, ngồi sát mép giường. Hai bắp chân cô vòng ra sau eo anh, cửa huyết vẫn bị gây thịt lấp đầy. Bởi vì đáng ngờ như thế, nơi ấy còn đâm vào rất sâu, vật trắng kiện bị mắc kẹt ở hoa huyết, nhồi vào từ cung mềm mại.

Quá sâu, hình như xuyên tới cả bụng. Mạnh Khinh Khinh nhăn mày, lo lắng mà nhìn bụng mình. Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, đôi môi run rẩy, “Hứa Nghiễn... Sâu quá, em khó chịu.”

Hứa Nghiễn không nói chuyện, chỉ ôm chặt eo cô, thân dưới khẽ động, gây thịt lại bắt đầu đánh phá ở trong huyết.

Anh cúi đầu, nhìn xuống nơi ấy. Hình ảnh này đúng là mê hoặc lòng người, tiểu huyết xinh đẹp như một bông hồng nở rộ, gây thịt lại giống một chiếc gậy sắt không hiểu phong tình, vô tình tàn phá đóa hoa nhỏ. Cửa huyết và vùng xung quanh bị đánh phá tới mức tiết ra nước, lớp thịt bên trong đè nén, cả người Mạnh Khinh Khinh run rẩy hết cả lên. Hứa Nghiễn có ý xấu, dùng ngón tay véo vào nơi ấy một cái.

Chỉ nghe một tiếng “Á” cất lên, gây thịt thô to nằm trong thân thể mềm mại đang run rẩy, nơi cửa huyết dòi sông lấp bết, dòng nước dịch ẩm áp chảy ra khỏi hoa huyết.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Xâm nhập vào em liên tục như vậy, em sẽ liên tục tới cao trào à?

Sau đợt cao trào, cả người Mạnh Khinh Khinh mềm ra như một vũng nước, nhũn như con chi chi. Cô tựa vào vai Hứa Nghiễn, mái tóc đen phủ xuống sau gáy, bầu ngực đầy đặn không ngừng phập phồng trong lòng anh.

Lúc này là lúc tiểu huyết mẫn cảm nhất, từng lớp thịt đều cảm nhận được từng sợi gân xanh trên gây thịt, gây thịt hưng phấn càng tăng thêm sự khoái cảm.

Cô đã đạt đến cực hạn, động tác của anh khiến cô chịu không nổi nữa, nhưng bàn tay anh lại đột nhiên giữ chặt lấy hông cô, thân hình cô bị nâng về phía trước, gây thịt rút khỏi người cô một ít.

"A... Không... Đừng... Hứa Nghiễn... Chết em..." Tựa như có một dòng điện với cường độ mạnh được tạo ra do sự ma sát từ bên trong, từng ngón chân trắng nõn của Mạnh Khinh Khinh vội kẹp chặt lại, móng tay cô cào khắp đầu vai anh, “Đừng làm... Để em nghỉ ngơi... đừng...”

Hứa Nghiễn cố ý ép buộc cô, hạ người xuống dần từ thắt lưng cô, một tác tiến một tác, một điểm tiến một điểm, khiến cô cảm nhận được tiểu huyết của mình đang bị gây thịt chống đỡ, thẳng tắp. Cô nhìn rõ cả một quá trình.

Nước mắt rơi tí tách trên vai anh. Cô không cần, cô chỉ lên cao trào được ngắn ấy thôi, làm sao có thể chịu đựng thêm được?

"Á!!!"

Hứa Nghiễn đợi gây thịt tiến vào hai phần ba mới đâm mạnh vào, khiến nó mắc kẹt ngoài miệng tử cung, lớp thịt chặt hẹp bắt đầu cắn nuốt lấy nơi ấy của anh. Da đầu anh run lên, cả bụng giống như có lửa thiêu đốt lan tới toàn thân, anh vừa mới đứng vững, hơi thở lại bắt đầu kích động. Đồng thời, thân dưới của anh xông mạnh vào, lần này rốt cuộc cũng thuận lợi uy hiếp tử cung.

Đột nhiên, hoa huyết mềm mại chấn động mãnh liệt, cửa huyết giống như đang tham lam, muốn cắn nuốt gây thịt, lúc này chợt phun ra từng dòng nước dịch.

"Mới đó mà đã mau lên đỉnh rồi à?" Hứa Nghiễn vừa hỏi vừa nghỉ ngơi.

Mạnh Khinh Khinh thẹn đến mức muốn chui xuống đất. Cầm cô tựa vào xương vai anh, cái mũi đỏ rực nước nỏ, “Đừng... Đừng động nữa...”

"Xâm nhập vào em liên tục như vậy, em sẽ liên tục tới cao trào à?"

Một câu nói nhẹ hẫng của anh lại khiến cô không tự chủ được mà run lên.

Thân thể tuyết trắng mềm mại bị người đàn ông kia nắm chặt trong tay, cho dù là tứ chi câu cô cũng không gãy dựa được, tiểu huyết cứ lên lên xuống xuống, dần dần nuốt lấy gây thịt to lớn.

Động tác của Hứa Nghiễn cực kỳ cuồng dã. Anh tiến vào từng đợt tàn khốc, thân dưới câu cô không ngừng run rẩy, do đó càng khiến anh tăng thêm khoái cảm, điên cuồng xâm chiếm. Vật thể cứng rắn như sắt kia nở to trong lối vào tiểu huyết, tiểu huyết vừa mềm vừa đau, nhưng trong cái thống khổ lại cảm nhận được khoái cảm giữa đất trời. Khoái cảm lẫn thống khổ giằng xé Mạnh Khinh Khinh, cô không biết mình nên tiếp nhận hay tránh thoát.

Lên cao trào hai lần, thân thể mềm mại càng mẫn cảm hơn mức bình thường. Chỉ trong vòng 20 phút ngắn ngủi mà cô đã lên cao trào hai lần. Bây giờ, tiểu huyết giống như chưa được nở ra, đóng đóng mở mở, từng lớp thịt chấn động, trạng thái chẳng hề khác lúc lên cao trào.

Nơi ấy mát hơn như vậy, cho dù Hứa Nghiễn nhẫn nại tới đâu cũng không nhịn được. Thất lưng anh tê dại, trong thân thể giống như có cái gì sắp sửa thoát ra.

Anh đổi tư thế, đè Mạnh Khinh Khinh xuống giường, đẩy lùi cô lên cao, cao tới ngang ngực mới dừng lại, gậy thịt lại dùng góc 90 độ để xâm nhập vào nơi sâu nhất.

Cô gái nhỏ yếu ớt tiếp tục kêu khóc, “Dừng... Sâu quá... Chịu không nổi...”

Hứa Nghiễn hạ người xuống thân thể mềm mại, gậy thịt cắm vào cửa huyết non mềm như một bông hoa hồng hé nở, cửa huyết đỏ đỏ mềm mại, cực kỳ đáng yêu, khiến dục vọng tàn phá của anh sục sôi. Ngón tay tách hai cánh hoa ra, nắm lấy chỗ ở giữa, kéo mấy cái liên tục.

Về mặt của Mạnh Khinh Khinh trở nên hoảng sợ, “Dừng... Dừng mà... Dừng động vào nơi đó... Sắp tè ra quần... Tè ra quần rồi... Hu hu... Mau tránh ra...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Anh là cảm thú sao?

"Hu hu... Hu hu... Hu hu... Hu hu." Mạnh Khinh Khinh cuộn người trên ghế sofa, giống hệt như một con mèo lười. Suối tóc dài trải ra trên lưng, thân thể trần trụi màu tuyết trắng thoát ẩn thoát hiện sau lớp tóc. Cô khóc nức nở, ngay cả xương bả vai, lưng và thất lưng đều run rẩy.

Hứa Nghiễn tắm sạch sẽ, quấn chiếc khăn ngang hông rồi bước ra ghế sofa, ngồi xuống, buộc gọn mái tóc đang rối cô, dùng khăn lông ướt lau mồ hôi loang lổ trên lưng, cánh tay, chân trần của cô. Anh rửa sạch mười đầu ngón chân giúp Mạnh Khinh Khinh, sau đó lại xoa người, bước vào phòng tắm.

Lúc anh trở ra, cô vẫn còn khóc. Biết cô không kiềm chế nổi vì không tiếp nhận được, Hứa Nghiễn cũng không ép cô nữa. Anh kéo cô lại gần mình, mở đùi cô ra, thay cô rửa sạch thân dưới. Tiểu huyết của Mạnh Khinh Khinh bị đâm đỏ bưng, còn có vết sưng, nơi nào cũng bị anh phá vỡ, ngay cửa huyết còn có nước dịch đang chảy. Hứa Nghiễn không nghĩ tới cái gì khác, chỉ đơn giản là thay cô lau sạch sẽ những vết dơ. Phần bụng dưới của anh nóng lên, gậy thịt cương lên một cách khó coi sau lớp khăn tắm, ngay cả anh cũng không khống chế được.

Anh ném khăn lông xuống, bàn tay vỗ nhẹ vai cô, “Khinh Khinh.”

Ánh mắt long lanh của cô nhìn anh, chỉ thấy khăn tắm trên người anh trượt xuống, để lộ chiếc gậy ngẩng cao đầu, tràn đầy dục vọng, có màu đỏ tím đáng sợ, rung lắc đả kích ý trước mắt cô.

Cô không thể tin, đôi mắt liền tròn to, tiếng khóc cũng nghẹn ngào hơn, “Hứa Nghiễn, anh là cảm thú sao?”

Cô khóc đáng thương như vậy mà anh không hề có một chút đồng tình, chỉ biết lo cho dục vọng của chính mình. Càng nghĩ càng giận, cô đưa chân lên, đá thẳng vào gậy thịt nóng hổi kia.

"Ư... Ư..." Hứa Nghiễn rên lên, sau đó thở phào một hơi.

Mạnh Khinh Khinh cho rằng anh đang khó chịu, cô liên tục đá vào chỗ của anh thêm vài cái, mãi đến khi tiếng thở dốc gọi tình của anh ngày càng nặng nề, cô mới nghỉ hoặc, ngừng đầu lên, đôi mắt anh đã nhuộm đầy tơ máu, hầu kết để lộ rất rõ, nuốt từng ngụm nước bọt ừng ực.

Sức lực của cô rất yếu, đá mãi cũng không đau, chân nhỏ mà còn có thịt, mềm mại vô cùng, đá lên gậy thịt khiến anh thoải mái biết bao nhiêu. (chọc phải tổ ong rồi =_=)

Cô hiển nhiên bị anh dọa sợ, nước mắt bắt đầu tuôn ra như suối, “Hứa Nghiễn, anh biến thái, biến thái!”

Đôi chân trần vội vã lùi lại, nhưng Hứa Nghiễn đã từng bước vọt tới, nắm chặt cổ chân cô.

Anh quỳ dưới ghế sofa, đẩy chân cô co lại, bàn chân đối diện với cửa huyết, tạo thành một nơi có khe hở cong cong, mê hoặc người khác. Gậy thịt vừa mới thu lại đã cương cứng như cũ.

"Oa ~ Hu hu... Hu hu... Anh biến thái... Biến thái... Hu hu..."

"Vù vù - - "

Gậy thịt càng lúc càng căng, nóng hôi hổi, dục vọng kêu gào muốn phát tiết. Anh dùng sức ở phần dưới thất lưng, rút ra đâm vào mảnh liệt, khiến gót sen trắng nõn bị tê tới mức đỏ bưng. Vẫn chưa đủ, anh chưa thỏa mãn. Đường như từ lúc bắt đầu gặp cô, anh đã luôn bị vây trong cơn dục vọng không đủ, trạng thái đói khát.

Một năm qua, không biết đã bao nhiêu lần dục vọng trong anh phát tiết mạnh mẽ, bao nhiêu lần anh không nhịn được. Lúc thì ở sau bàn làm việc, lúc thì ở trong toilet, nghĩ đến dáng người xinh đẹp của cô, giọng nói ngọt ngào mềm mại của cô, cả người anh căng tức tới mức phải tự mình giải quyết. Mọi ngày, khi anh vừa giải quyết xong, cô liền lắc lắc cái eo nhỏ trước mắt anh, gây thịt bên trong anh lại không chịu nổi khổng chế. Mỗi lần như thế, anh chỉ muốn liều mình xông tới, đè cô xuống, xé vấy cô ra, cưỡng bức cô, khiến tiểu huyết của cô sung vù, làm cô không thể xuống giường nổi.

Nhưng anh hầu như đều nhịn được.

Nhớ tới những lúc tự tra tấn bản thân như mình, anh liền không khổng chế nổi mà muốn khi dễ cô. Thấy cô khóc thảm thương, mũi đỏ hết cả lên, anh điên cuồng tới mức muốn dùng gây thịt để xuyên tạc cửa huyết non mềm.

Anh thích những lúc cô khóc vì bị anh khi dễ như vậy!

"Không... Hu hu... Anh là đồ biến thái... Biến thái... Đừng mà... Đau... Hu hu...."

Bàn chân mềm mại tê rần, nóng rát, đau đớn, cô tưởng như chân mình bị thiêu cháy, "Hu hu... Đừng... Anh là đồ biến thái... Anh đi chết đi..."

Hứa Nghiễn thở hổn hển, nhìn thẳng vào cửa huyết non mềm giữa hai đùi cô, "Anh muốn chết... cũng phải cưỡng bức em tới chết trước!"

"Thay vì đẩy chân em lên, em nói anh biến thái, anh vẫn nên xông vào tiểu huyết của em thì tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Em có bao giờ chịu được đâu

Mạnh Khinh Khinh lại bị lật người, nằm sấp trên ghế sofa, dưới bụng kê gối ôm, nửa người dưới bị nâng lên, cái mông tròn vênh cao hệt như mặt đào chín mọng, mông thịt trắng phau, hồng hồng như thoa phấn, bàn tay vỗ lên phát ra tiếng vang "bốp bốp bốp" lạnh lạnh, xúc cảm cũng vô cùng tốt, Hứa Nghiễn xoa nắn đến nổi ghê, không muốn buông tay, lại chen vào trong khe huyết mà sát trước sau, huyết hoa nhỏ thịt mềm, ẩm ướt, bọc gây thịt rất thoải mái.

Anh ta thư thái, nhưng Mạnh Khinh Khinh lại khó chịu, lúc trước âm môn vẫn hơi sưng, anh ta còn ma sát như thế, hai búi thịt nhỏ nóng lên như có lửa thiêu, cô vận vẹo, "Đừng thế mà... Em không thoải mái... Anh đừng..."

Hứa Nghiễn hừ lạnh, "Em có bao giờ nói thoải mái chưa? Dù thế nào em cũng chỉ biết nói không cần, khó chịu..."

Cô mạnh miệng, khụt khà khụt khịt, "Khó chịu thật mà."

Tiếng nói nũng nịu trong trẻo tấn công trái tim anh một cách bất ngờ, ánh mắt anh lóe lên, hừ một tiếng, không thềm nói tiếp với cô nữa. Rút gây thịt đang cắm trong khe hở ra, đẩy hai mảnh môi hoa lộ ra huyết hoa nhỏ hồng nõn ướt át, cửa huyết dính đầy mật hoa còn mấp máy đóng đóng mở mở, cái miệng nhỏ này hiển nhiên đáng yêu hơn cái miệng xinh ở trên, đỡ gây thịt nhắm ngay miệng nhỏ, tận mắt nhìn quy đầu vĩ đại chống lên huyết nhỏ, nhìn cửa huyết nhỏ nhân xinh xắn bị khuếch trương thành vòng tròn có thể ôm trọn bốn ngón tay.

"A... Quá to rồi... Trướng lắm... Đừng..." Trong dự liệu, Mạnh Khinh Khinh lại bắt đầu oán giận, lắc lắc người hồng trớn thoát.

Thịt đã dâng đến tận miệng sao có thể mặc nó bay mất? Hứa Nghiễn áp chế cô nàng, chậm rãi đẩy gây thịt vào, từng tắc từng tắc, càn quét huyết thịt non mịn, chạm vào hoa tâm, gắng sức tiến vào.

Lúc này trên trán anh thấm một tầng mồ hôi, thật sự là quá chặt, bởi vì nằm sấp, bụng đè lên gối ôm, hoa huyết nhỏ bị chen lách, gây thịt hung bạo khai phá âm đạo, mị thịt trong huyết không còn mềm mại như trong quá khứ nữa, thay vào đó là sự dẻo dai, có lực bao bọc, mát xa. Hai tay chống hai bên nách cô nàng, anh thẳng tay, nhắc người lên, đồng thời rút phân nửa gây thịt ra ngoài, tay hơi cong, gây thịt lại nhét vào trong huyết hoa ẩm áp mềm mại.

Sofa có tính đàn hồi tốt phóng đại mức độ hoạt động của anh, cơ thể hai người nhấp nhô xao động đặc biệt, gây thịt lớn càn quấy không quy luật trong huyết nhỏ, quy đầu đập loạn, chẳng bao lâu sau, cô gái nhỏ lại bắt đầu kêu khóc, "Đừng... Đừng thế mà... Em không chịu nổi... Nhanh quá... Chậm một chút..."

Phạch phạch.

Thoải mái thật, huyết nhỏ rất chặt chẽ, thịt huyết xoắn gây thịt bất động, mỗi lần rút ra dường như còn kéo theo mị thịt. Vật nhỏ này luôn miệng hô không cần, nhưng thực tế thì sao, nhìn huyết hoa nhỏ của cô nàng xem, miệng huyết hồng hào mịn màng ăn gây thịt ngon như thế, còn ăn với tốc độ nhanh là đáng khác.

Đâm chết vật nhỏ mỏng manh, miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, gây thịt ra vào nhanh hơn, xương mu cấp tốc va chạm mông thịt trắng bóng.

Thật ra tư thế này rất tốn thể lực, cơ bắp ở cánh tay, bụng, lưng kéo căng quá đổi, trên người mồ hôi đầm đìa, từng giọt mồ hôi lã xuống, vui sướng cực hạn thúc giục anh không ngừng tiến lên, không ngừng hoạt động, cả thân thể, thậm chí cả tâm trí của anh đều bị hãm trong huyết mê này không thoát được, đây là tình cảnh anh khát vọng đã lâu, hơn nữa còn ảo tưởng vô số lần.

Giữ đầu cô chuyển thành tư thế quỳ nằm sấp, anh cũng quỳ sau lưng cô, bàn tay lớn giữ eo, thắt lưng "phạch phạch phạch" thúc vào, càng tiến càng sâu, quy đầu lấp đầy tử cung nhỏ, khiến cái bụng bằng phẳng phình lên, nhìn qua vừa mang vẻ đẹp phóng túng, vừa khiến người ta sợ hãi.

Ham muốn của người đàn ông dường như vĩnh viễn không hết, gây thịt luôn luôn cứng rắn, mãnh liệt thúc vào, chẳng biết mệt mỏi hay biết "mê", mà tứ chi cô đã sớm bủn rủn, ôm tay khóc không thành tiếng, sung sướng tràn ngập, lí trí biến mất, huyết nhỏ điên cuồng phun nước xuân, cô thét chói tai, "Cao trào... Sấp cao trào rồi... Đừng làm nữa mà... Cầu xin anh... Hu hu... Không chịu nổi đâu.."

"Em có bao giờ chịu được đâu, ăn ở hai lòng." Hứa Nghiễn lại xâm nhập, gây thịt đánh thẳng vào hoa tâm

"A!!"

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Anh đừng đè nặng em H

Edit: Lạc Thần

"A..... A..... A....."

Mỗi lần anh đâm sâu vào, cô đều phát ra tiếng rên rỉ mềm nhũn như mèo kêu, đôi lông mi dài đậm không ngừng chớp, mí mắt càng ngày càng nặng, ý nghĩ càng ngày càng choáng váng mơ hồ, mệt mỏi quá, buồn ngủ quá.

Đôi mắt đẹp chuẩn bị khép lại, cây gậy lớn một trận điên cuồng ra vào, ma sát vùng thịt mẫn cảm non mềm quá độ, quy đầu ngấm chuẩn hoa tâm, một cái, hai cái, ba cái, mạnh mẽ tiến vào tử cung, lại rút ra, lại tiến vào, lại rút ra, hoa tâm mềm mại làm sao có thể chịu đựng thao tác làm đi làm lại như vậy, thân thể mềm mại của cô lần nữa căng thẳng, tiểu huyết run rẩy co rút, mật dịch phun ra, lại đạt tới cao trào.

"A....."

Rốt cuộc cô cao trào bao nhiêu lần? Tại sao anh còn không bắn?

Sau khi cao trào anh cũng không để cho cô nghỉ ngơi, vẫn kẹp chặt hông của cô, đưa cơn thịnh cứng rắn như trước vào trong hoa huyết, quá mệt mỏi, cô muốn nghỉ ngơi.

"Không cần được không..... em mệt mỏi quá..... Hứa Nghiễn..... Em quá mệt mỏi....."

Hứa Nghiễn đè thấp hông của cô, làm cho mông nhỏ của cô đưa lên rất cao, cây gậy lớn có thể thẳng tắp xâm nhập, miệng huyết nhỏ nhấn sung đỏ chứa đựng vật thể to lớn, âm đạo cũng co rút lại, co rút làm cho thân thể của anh không ngừng run rẩy, tiếng khóc run rẩy cũng từ từ vang lên: "Ồ ô.....Ồ ô..... Không cần..... Oa ô ô..... Tha cho em đi..... Hứa Nghiễn....."

Biết là cô đã đến cực hạn, Hứa Nghiễn hung hăng cắm vào mấy chục cái, quy đầu ở trong huyết nhỏ: "Phốc phốc phốc" phun ra tinh dịch, trực tiếp phun lên bụng nhỏ của cô.

Cô mềm nhũn gục xuống, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở phì phò.

Hứa Nghiễn lập tức chôn cơn thịnh ở trong cơ thể cô, cơ thể đè ở trên người cô, thân hình cao lớn che kín thân hình nhỏ nhắn của cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của cô, ngón tay từng chút từng chút vỗ về chơi đùa.

Vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi thật tốt, cô gái nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ: "Anh đừng đè nặng em, đừng đè nặng em, nặng quá."

Vừa nói xong, trên người lại nặng thêm một chút, thân thể mềm mại rơi vào trên sô pha mềm mại, cơn thịnh còn tràn đầy chất lỏng bên trong tiểu huyết nhẩy lên vài cái, cô khó chịu lắm lắm: "Hứa Nghiễn, anh đứng lên đi."

Anh nằm ở bên gáy cô, môi mỏng như chuồn chuồn lướt nước lướt nhẹ qua vành tai, cổ của cô, nhiệt độ của hơi thở tăng lên.

Cô rút bả vai lại, làn da mẫn cảm nổi lên những chấm nhỏ, đôi môi hình cánh hoa khẽ nhếch, hai má không thể ức chế nổi lên hai luồng đỏ ửng, nhưng rất nhanh đỏ ửng rút đi, lại là vẻ mặt trắng bệch.

Cô nghe được Hứa Nghiễn nói: "Anh lại muốn rồi." Anh thẳng lưng dùng quy đầu ma sát bên trong vách tường hoa huyết: "Lại đến một lần."

"Oa." Cú thúc mạnh mẽ nhẹ nhàng trực tiếp dọa cho cô khóc: "Không, ô ô, em không cần, Hứa Nghiễn, không cần, anh đi chết đi, anh đi chết đi, anh đi chết đi."

Cô khóc khóc, Hứa Nghiễn cười khề một tiếng, từ xưa tới nay anh yên lặng nhưng lạnh lùng, trên mặt ít biểu cảm, tươi cười lại khó có được, cái này thật sự làm cho anh cảm thấy cô thư ký nhỏ là đại đột muốn chết, nhưng là cái chết đáng yêu.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, trên đôi mắt còn vương giọt nước mắt, cô quát anh: "Hứa Nghiễn, thật sự anh là cầm thú sao hả? Đã nói không cần, anh đi chết đi."

Thật ngốc.

Nếu như không phải còn có công việc cần làm, nghe cô nói chuyện như vậy, thật sự anh sẽ ấn cô lại hung hăng làm cô một chút, làm đến mức cô muốn khóc cũng khóc không được.

Rút ra côn thịt, anh ôm cô đi vào phòng tắm, tắm rửa đơn giản cho cô một chút, ban đầu cô không thể mặc quần áo được, vẫn là cho cô mặc áo somi của anh.

Cô thật sự là một muốn chết rồi, ôm cô tiến vào phòng nghỉ thì cô đã ngủ rồi, cái mũi nhỏ khề nhả lại, đôi môi hồng phấn nửa hé mở, ngây thơ khả ái, anh nhìn không được ngậm đôi môi nhỏ non mềm hút hút.

Cẩn thận thả người trong lòng quay về trên giường, kéo chăn đắp lên, anh thu hồi tâm trí, xoay người ra phòng nghỉ. Ngồi trên ghế dựa làm việc, mở máy tính ra, anh theo thói quen nhìn thoáng qua bàn làm việc, vị trí trống rỗng, đôi môi anh mãi thành một đường thẳng.

Ngón tay khép lại vuốt vuốt huyết thái dương, anh đứng dậy đi vào bên trong mạnh mẽ nhưng nhẹ nhàng bế cô còn nằm trong chăn đi ra đặt ở trên sofa, thay cô gầy gầy tóc trên mặt, cô ngủ không được yên ổn, miệng hừ nhẹ đá anh một cái: "Đừng làm em."

Anh cười cười: "Ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Hứa Nghiễn, anh chờ đó!

Sau khi được trải nghiệm mấy lần với Hứa Nghiễn, Mạnh Khinh Khinh càng hiểu rõ bốn chữ “lạnh lùng cấm dục” kia cách anh mỗi lúc một xa. Mỗi ngày đến văn phòng, chuyện thứ nhất anh làm chính là đề cô xuống “làm” một chút, ngay cả thời gian nghỉ trưa cũng muốn lợi dụng. Về phần sau khi tan tầm, cô càng trốn không thoát khỏi anh. Văn phòng, trong xe, nhà cô, nhà anh, anh nhất định phải làm đủ mọi chỗ rồi mới thỏa mãn mà buông cô ra.

Từng ngày lần lượt trôi qua trong bầu không khí phóng túng, mùa hạ vừa đi, mùa thu đã tới, ngày sinh nhật của Hứa Nghiễn cũng gần kề.

Sáng sớm, Mạnh Khinh Khinh tốn không ít thời gian để phối đồ. Chiếc váy liền màu xanh in hoa nhỏ màu trắng, phối hợp cùng áo khoác dệt kim màu hồng đào bên ngoài, đôi chân mang giày màu đỏ rượu, mái tóc xõa xuống, uốn nhẹ phần đuôi, trên môi thoa son màu hoa hồng nhạt, mắt được chải mascara cẩn thận.

Khuôn mặt yêu kiều được trang điểm kỹ càng, ngay cả cô nhìn vào còn hài lòng, ước chừng đi gặp bạn bè của Hứa Nghiễn sẽ không thành vấn đề.

Mấy ngày trước, cô nghe nói sinh nhật lần này, anh sẽ mời bạn bè cùng đi ăn cơm, tuy rằng không chắc chắn anh sẽ đưa mình theo cùng, nhưng cô vẫn luôn hy vọng, nhất định sẽ có cách để đi cùng anh.

Mạnh Khinh Khinh tới chỗ làm thật sớm, dọn dẹp văn phòng, sửa soạn mở giấy tờ, hợp đồng đầu tư, khổng chế thị phần mà Hứa Nghiễn đã giao. Lúc cô xong việc, đặt hết lên bàn công tác cho anh cũng là lúc anh tới nơi.

Anh thân nhiên liếc nhìn khuôn mặt kiều diễm của cô, đôi mắt anh khề nhủ lại, môi mỏng hóa thành đường thẳng, mặt không lộ vẻ gì, khóe miệng chỉ lạnh nhạt một câu, “Lại đây.”

"Sao hả?"

Anh kéo cánh tay cô, lôi vào trong lòng mình. Cô bị xô vào lồng ngực rắn chắc của anh. Hơi thở vốn thuộc về anh trở nên dồn dập. Trước mắt cô, cả người anh nhào tới rất mau, môi anh đã phủ kín môi cô rồi.

Đợi đến khi anh buông lỏng, đôi mắt cô đã ứa nước, son trên môi đều lem luốc cả, môi vừa đau vừa tê, “Hứa Nghiễn, anh là chó sao? Anh còn cắn người?”

Bị cô chửi mắng, cánh tay anh lập tức ôm chặt gáy cô, ngậm lấy khóe môi mềm mại, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, chen vào khoang miệng để càn quét, hấp thụ chất lỏng ngọt lành, cắn nuốt từng ngum một.

Nắm đầm nhỏ của Mạnh Khinh Khinh ở trước ngực anh dần dần nói ra, cô dùng năm ngón tay để túm lấy vạt áo anh, lòng bàn tay cảm nhận được nhịp đập lẫn nhiệt độ cơ thể, thân thể mềm mại đột nhiên rung động, liên tục dán chặt vào người anh. Cô rướn cổ, tiếp nhận sự hưng mãnh đang xông tới của người đàn ông này.

Mãi đến khi vật kia của anh hưng phấn tới mực đâm vào bụng cô, cô mới ngoẹo đầu, miệng phát ra tiếng “um... um... um...” tỏ vẻ chống cự, cô chưa muốn quần áo mình bị vò nát nữa đâu!

“Um... Um... Um...”

Hứa Nghiễn tưởng cô không thở nổi, anh liền buông ra. Khuôn mặt cô đỏ bừng, cô vội đứng cách xa anh ba bước, vừa ôm ngực thở vừa bắt đầu bịa chuyện, “Ngày hôm qua, anh làm quá độc ác, phía dưới vẫn còn đau.”

Hứa Nghiễn không hoài nghi, chỉ “ừ” một tiếng.

...

Mới đó mà đã chiều tà, sắp tới giờ tan tầm. Mạnh Khinh Khinh pha trà cho Hứa Nghiễn, cô cầm chén sứ trắng Thanh Hoa, mời anh, “Tổng giám đốc, uống trà đi.”

Anh ừ nhẹ, ánh mắt vẫn chăm chú vào tờ giấy tờ, không ngẩng đầu lên, chỉ nghe Mạnh Khinh Khinh nói bằng giọng yếu ớt, mềm mại xen lẫn ai oán, “Lúc sáng ra khỏi nhà quá nhanh, em quên mang chìa khóa, bây giờ về cũng không vào được.”

“Tìm người mở khóa sẽ bị hoãn bữa cơm chiều một chút, bây giờ anh cũng hơi đói.”

Đây không phải là ám chỉ mà là chỉ rõ.

Hứa Nghiễn mở ngăn kéo, lấy ra một cái hộp đẹp đẽ, “Chocolate này, ăn lót dạ đây.”

“Bao tử không tốt, không muốn ăn chocolate.” Mạnh Khinh Khinh bĩu môi.

Hứa Nghiễn nhìn thời gian trên màn hình máy tính, đã năm giờ chiều, “Em có thể tan làm sớm. Tôi nay anh có việc, không tiễn em được.”

“Dạ...” Anh bị ngốc hả? Nghe không hiểu ý của cô sao?

Cô bước từng bước cẩn thận về căn phòng nhỏ kế cận, lấy món quà sinh nhật dành cho Hứa Nghiễn từ trong túi xách ra, đó là một chiếc kẹp cà vạt hiệu Gucci. Nhìn qua phía anh, thấy anh đang gọi điện thoại, ánh mắt chứa đầy nét cười, tựa như hoa tuyết mùa xuân, trong lạnh có ấm, khiến tim cô bắt gặp đập thành thịch.

Cô phồng hai má, thở ra một hơi, cầm món quà nhỏ đi qua, nào ngờ lại nghe anh cười nói, “Tôi mà có bạn gái gì chứ? Vẫn độc thân đây, đâu có giống cậu trái ôm phải ấp.”

Sắc mặt Mạnh Khinh Khinh bỗng chốc thay đổi. Cô mím môi thật chặt, nhìn Hứa Nghiễn đang vô tư nói cười. Sau đó, cô thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi phòng, không thèm ngoái đầu lại một lần.

Không phải bạn gái, anh coi cô như bạn chơi qua đường à?

Hứa Nghiễn, anh chờ đó!

Thư ký nhỏ như tôi không phải là quả hồng mềm đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Xuống xe, theo anh lên lầu

Công ty Vân Đình, văn phòng Tổng giám đốc.

Hứa Nghiễn nhâm nhi tách cà phê trên tay, nhấp một ngum, ánh mắt sâu thẳm khẽ liếc qua bàn làm việc của Mạnh Khinh Khinh. Cô búi mái tóc dài lên cao, để lộ cằm cổ trắng nõn, tựa như có ánh sáng chiếu vào. Cô nhoen miệng cười, ngón tay nhỏ nhắn ấn vào di động liên tục.

Mấy ngày nay, cô thư ký nhỏ của anh có gì đó kỳ lạ, luôn tìm đủ lý do để khước từ những lần “vui vẻ” cùng anh, anh đều nghe theo cô. Lúc đi làm, cô cực kỳ không chuyên tâm, cứ cúi đầu chơi đi động, chơi tới mức không thiết để ý gì nữa. Anh buộc lòng phải gõ lên mặt bàn, “Mạnh Khinh Khinh.”

Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt non mềm, trắng nõn ngẩn ngơ. Vừa cất đi động, cô vừa nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng, “Tổng giám đốc?”

Anh để ý tới những động tác nhỏ của cô nhưng không vạch trần, chỉ nói, “Lại đây, sao chép số tài liệu này rồi phát cho những người khác.”

“Dạ biết rồi, Tổng giám đốc.” Mạnh Khinh Khinh đáp lại, chăm chỉ hoàn thành công việc rất nghiêm túc. Sau khi làm xong, cô lại tiếp tục chơi điện thoại đi động.

Hứa Nghiễn cười bất đắc dĩ, không quản cô nữa, cô muốn làm gì thì làm đi. Dù gì đi nữa, từ trước tới nay, cô cũng chưa từng chuyên tâm với công việc của mình.

Vào lúc năm giờ, Mạnh Khinh Khinh bước vào toilet. 10 phút, 15 phút, 20 phút, 25 phút trôi qua, cô vẫn chưa bước ra. Hứa Nghiễn nhũn mày, bước tới toilet gõ cửa, “Mạnh Khinh Khinh.”

Két – Cửa toilet mở ra.

Hỏi cô làm gì trong toilet à? Hóa ra là trang điểm kỹ càng một hồi, ngay cả quần áo ban đầu cũng được đổi thành chiếc đầm màu xanh in hoa và áo khoác dài bằng lông. Cô đội một chiếc mũ quả dưa có những nếp gấp tựa như quả bí đỏ, mái tóc dài xõa ra trên lưng, đuôi tóc được uốn thành từng lọn nhỏ. Chân mày cô được vẽ tinh tế, cánh môi màu đỏ hồng, hàng mi cong dài, đen đậm. Khắp người cô không có chỗ nào không đẹp cả.

“Em có hẹn sau khi tan làm sao?”

“Phải, sao anh biết?” Mạnh Khinh Khinh nháy mắt mấy cái.

Anh biết cô thích trang điểm, nhưng sắp tới giờ tan tầm rồi, cô trang điểm xinh đẹp như vậy để làm gì? Chẳng lẽ để về nhà, tự soi mình vào gương rồi tự thường thức?

Hứa Nghiễn cho rằng cô muốn đi gặp bạn, anh cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ gật đầu, “Hay anh chờ em đi?”

Hừ, ai mà cần anh chờ đi chứ? Mạnh Khinh Khinh cười ngọt ngào, “Không cần, anh ấy sẽ lái xe tới đón em.”

Tới giờ tan tầm, cô cầm túi xách lên rồi rời khỏi công ty.

Mấy ngày liên tục như vậy, trước khi tan làm, Mạnh Khinh Khinh đều trang điểm xinh đẹp, tâm trạng sung sướng vì sắp có hẹn. Hứa Nghiễn có hỏi, cô nói mình đi gặp bạn thân. Dĩ nhiên là anh không có lý do để can thiệp vào những mối quan hệ xã giao bình thường của cô, chỉ là anh tò mò, không biết bạn thân của cô là người thế nào mà được cô coi trọng như vậy.

Do đó, vào một ngày nọ, sau khi cô xuống lầu, anh đã đứng ở cửa sổ sát đất để nhìn xuống. Tầng lầu của tòa cao ốc rất cao, anh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ màu hồng đào của cô. Cô bước tới bên cạnh chiếc xe hơi màu bạc. Cửa xe mở ra, người đàn ông mặc vest màu trắng bước xuống, hai người ôm lấy nhau rất chặt, sau đó lại tách ra rồi cùng nhau lên xe.

Ngón tay Hứa Nghiễn phát ra tiếng “răng rắc”, trong lòng anh như có lửa lớn bốc lên. Anh thở hổn hển mấy hơi, vội vàng chạy theo xuống lầu.

Cũng may khi anh chạy xuống, xe vẫn còn chưa đi. Chân mày Hứa Nghiễn tựa như bị một tảng khí lạnh như sương bao trùm, ánh mắt anh lộ rõ tơ máu. “Thùng thùng thùng!” Anh đập tay thật mạnh vào cửa xe, “Mạnh Khinh Khinh! Mạnh Khinh Khinh!”

Cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Khinh Khinh kinh ngạc vô cùng, “Tổng giám đốc?”

“Bây giờ có việc quan trọng đột xuất, hôm nay tăng ca.” Anh dùng hết sức để khống chế bản thân mình, che giấu cảm xúc của bản thân, chỉ có cánh tay phải run lên đã tiết lộ sự tức giận xen lẫn bất an của anh, “Xuống xe, theo anh lên lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 18: Thế giới này rộng lớn như vậy, sao anh không nghĩ tới việc đổi một người con gái khác?

Đứng trước thang máy, sắc mặt Hứa Nghiễn vô cùng nặng nề, cực kỳ khó coi, sắc mặt của Mạnh Khinh Khinh càng không thể gọi là đẹp mắt.

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, Hứa Nghiễn vừa đưa tay ra để kéo cô vào, cô đã vỗ mạnh một cái “bốp” lên mu bàn tay anh, tránh động tác của anh.

Hứa Nghiễn nhìn mu bàn tay ửng đỏ mà sửng sò ngay lập tức. Trong giây lát, dường như anh đã hiểu ra điều gì.

"Anh cảm thấy trong khoảng thời gian này, biểu hiện của anh đã đủ rõ ràng."

"Tổng giám đốc, chúng ta đều là người trưởng thành, em nghĩ anh cũng hiểu được ý của em."

Hứa Nghiễn nhìn khuôn mặt đẹp như hoa của Mạnh Khinh Khinh, đôi môi thom ngọt ngày nào nay lại nói ra những lời tuyệt tình, anh khó có thể tin được, thậm chí còn rất ảo tưởng mà hỏi lại, "Ý em là sao?"

Cô khẽ cắn môi, phồng nhe hai má, sau đó cười cười, "Thế giới này rộng lớn như vậy, sao anh không nghĩ tới việc đổi một cô gái khác?"

Hứa Nghiễn đành mặt lại, nói rất nghiêm túc, "Anh không muốn."

"Nhưng em muốn." Cô lùi về sau hai bước, mũi chân tỳ lên mặt đất, cọ qua cọ lại, sóng mắt gọn lên, "Em có mới nói cũ, hay là anh thử đổi một ai đó xem sao."

Hứa Nghiễn tiến tới gần cô, bắt lấy cánh tay cô, giơ lên cao, kéo mạnh cô vào thang máy. Bức tường lạnh như băng soi rõ khuôn mặt bình tĩnh lẫn đôi mắt sâu thẳm như đáy giếng của anh. Mạnh Khinh Khinh không phải kẻ ngốc, cô cảm thấy anh bình tĩnh đến mức cực kỳ đáng sợ, tuy rằng trong lòng có hơi bối rối, nhưng lời cũng đã nói rồi, nếu nhường bước nhiều quá thì thật mất mặt.

"Em chán anh sao?" Dồn cô vào một góc thang máy, anh chống hai tay ngang đầu cô, bóng dáng cao lớn của anh phủ kín cả thân thể cô, cô nhỏ tới mức mềm mại, yếu ớt, giống như có thể dễ dàng bị anh đùa nghịch tùy ý vậy. Anh lại hỏi, "Em chán sao?"

Cô không dám nhìn anh, gật đầu loạn xạ, "Phải, ngán rồi."

Cho dù cô nói vậy, Hứa Nghiễn cũng không dao động cảm xúc, đôi môi anh khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong mơ hồ, "Chẳng sao cả. Tối hôm nay, chúng ta sẽ đùa nhau bằng nhiều kiểu mới, bảo đảm không khiến em chán ngấy."

"Anh đang nói cái gì vậy?" Mạnh Khinh Khinh nhú mày, muốn đẩy anh ra, nhưng lại cường tráng lẫn cố chấp, giam cô lại trong phạm vi của mình. "Hứa Nghiễn, anh đừng giả ngốc nữa. Anh hiểu lời em nói mà, em không muốn tiếp tục quan hệ với anh. Em có mục tiêu mới rồi, anh ấy tốt lắm, em rất thích."

Hứa Nghiễn vốn coi thường anh chàng kia. Nghe chính miệng cô nhắc tới, anh mới phát hiện bản thân mình còn không chế cảm xúc được nữa. Đáy lòng dấy hơi men, vừa yêu vừa hận, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, anh vội vàng bước lùi lại, cách Mạnh Khinh Khinh thật xa, sợ mình sẽ không khống chế được mà bóp chết cô gái có mới nói cũ, nhân tâm tuyệt tình này.

Có lẽ là vì mấy ngày qua vui sướng quá mức, cô vừa biết nghe lời vừa đáng yêu, cho tới bây giờ, anh chưa từng nghĩ cô sẽ rời xa mình. Bây giờ ngẫm lại, hóa ra trong mắt cô, bọn họ chỉ đơn giản là có quan hệ tình dục, muốn kết thúc lúc nào thì kết thúc, cô thích rời khỏi anh lúc nào cũng được, đều có thể tùy ý đi tìm người đàn ông khác.

"Vậy à? Nằm mơ đi!" Hứa Nghiễn trầm nghĩ.

Bước ra khỏi thang máy, Mạnh Khinh Khinh bị anh kéo về văn phòng, khóa trái cửa, "Đợi anh thu dọn một chút rồi về nhà của anh."

Hừ, đây là lần đầu tiên anh mời cô đến nhà, Mạnh Khinh Khinh càng nghĩ càng cảm thấy không vui. Cô vênh môi, "Em không tới nhà anh đâu. Chúng ta hợp được thì tan được, Hứa Nghiễn, anh đừng là vô nghĩa."

"Ngược lại, anh cảm thấy vô cùng có nghĩa." Hứa Nghiễn cắt toàn bộ giấy tờ vào ngăn kéo tủ, sau đó cầm lấy chìa khóa xe, "Đi theo anh."

Mạnh Khinh Khinh ngồi trên ghế, lắc lư hai chân, "Không theo anh đâu."

Anh dùng một tay ôm chặt eo cô, một tay nhắc giữ lấy đùi cô, trực tiếp nhắc bổng cô lên, "Đi."

Nghĩ tới việc ở công ty còn nhiều người như vậy, Mạnh Khinh Khinh giả dạ thật mạnh, "Để em tự đi, để em tự đi, anh mau thả em xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Nói không chừng qua đêm nay, em sẽ có cái nhìn khác về con người anh

Mạnh Khinh Khinh "hoàn toàn không muốn" bị Hứa Nghiễn kéo tới khu nhà ở cao cấp Phi Thụý Lệ. Trước cửa nhà, cô "giả dạ" một chút, khiến Hứa

Nghiễn tức giận. Anh đưa cô vào trong phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Cô nhìn lướt qua khắp căn phòng. Sàn phòng màu gỗ, có cùng họa tiết với tủ quần áo. Đối diện chiếc giường lớn là màn hình TV tinh thể lỏng. Tấm rèm xanh nhạt được khép hờ, có thể thông qua cửa sổ sát đất mà ngắm nhìn cảnh sắc mùa thu mông lung, dịu hiu ở bên ngoài. Cô ngồi xuống giường, hất xì một cái, không quên kêu lên, “Hứa Nghiễn, anh thả em ra ngoài đi, anh đóng cửa lại làm cái gì? Mau thả em ra ngoài!”

Sau khi gọi lớn tiếng, cô mệt mỏi vô cùng, ngã xuống chiếc giường lớn, lăn lộn hai vòng, nằm sấp trên chăn, lôi kéo nó một thôi một hồi. Nghe tiếng động ở chỗ khóa cửa, cô vội vàng ngồi thẳng dậy, bày ra vẻ mặt bất mãn.

Hứa Nghiễn đặt đĩa trái cây mới cắt lên chiếc bàn trà, “Ăn một ít trước đi, nhưng đừng ăn nhiều quá, anh đang nấu cơm.”

Cô lơ đãng, không để ý tới anh, chỉ “hừ” một tiếng. Đợi anh rời khỏi, cô mới cầm cái đĩa, đi qua đi lại, vừa đi vừa lấy tấm găm một miếng, bỏ vào mồm. Kết – Cửa phòng lại được mở ra, Hứa Nghiễn đứng ngay ngoài cửa, cầm hộp kẹo trong tay, dùng sắc mặt nặng nề để nhìn cô.

Mạnh Khinh Khinh cảm thấy xấu hổ, dừng hành động trong một giây, sau đó làm như không có việc gì rồi tiếp tục bỏ trái cây vào miệng, phòng má nhai nuốt.

“Anh có ít quà vặt.” Bỏ hộp kẹo xuống, Hứa Nghiễn xoay người, rời khỏi phòng.

Động tác của anh vô cùng lưu loát, mới đó mà đã nấu xong ba món một canh, nhưng Mạnh Khinh Khinh lại không nghe lời anh, cô ăn không ít hoa quả và quà vặt, lúc ăn cơm đã sớm no báy phần rồi, vừa ăn một chén canh đã cảm thấy ăn không vô nữa, chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, xem tivi.

Cầm điều khiển trong tay, cô ấn lên ấn xuống, chẳng có tiết mục nào được cả. Mạnh Khinh Khinh che miệng, hất xì một cái, sau đó dựa người vào ghế sofa, nhìn chăm chăm vào tiệt mục nhảm chán trên màn ảnh, mí mắt nặng trĩu, không biết từ lúc nào đã quẹo đầu sang mà ngủ mất rồi, điều khiển trên tay cô rơi “bộp” xuống mặt đất.

Cô bừng tỉnh, đôi mắt ngu ngơ chớp một cái, sau đó nhấc điều khiển lên, nhưng tay của Hứa Nghiễn đã nhanh hơn cô. Cô chạm phải mu bàn tay mát mẻ của anh. Da thịt tiếp xúc, không thể nói là không có phản ứng. Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, bóng dáng cao lớn của anh đã chắn ngang trước người cô.

Thất lung của anh cong xuống, cả người cô giống như được nhấc bổng lên không trung, cô sợ tới mức ôm chặt lấy cổ anh.

“Hứa Nghiễn, anh dọa chết em, mau thả em xuống.”

“Thả em xuống, anh muốn làm gì?”

Hứa Nghiễn lạnh lùng nói, “Đương nhiên là “làm” em rồi.”

Mạnh Khinh Khinh cố gắng diễn tả cảm xúc của mình, bàn tay nhỏ của cô nắm chặt lấy vai anh, thân thể gãy dựa cực kỳ mạnh, “Em nói rồi, em không muốn “làm” với anh, anh nghe mà không hiểu tiếng người sao?”

Cố gắng giữ hơi thở bình tĩnh, Hứa Nghiễn ném cô xuống nệm. May mà giường mềm, cô không cảm thấy đau.

Anh lại bao trùm lấy thân thể cô, đè chặt cô ở dưới chân mình, nắm giữ hai cổ tay cô, “Em cũng nói là sẽ “làm” kiểu mới với em, tuyệt đối không làm em chán ngấy.”

“Anh quả thật là không nghe không hiểu sao? Em sớm đã chán anh rồi, anh buông em ra, buông em ra!” Cô dùng cả tay lẫn chân, vặn vẹo thân mình đến mức run rẩy cả người. Đất trời đang vào thu, nhưng cô lại đổ mồ hôi đầy người, đôi má phẫn hồng cũng hấp dẫn lạ thường.

Hứa Nghiễn hơi rướn người, nhìn thẳng khuôn mặt ửng đỏ của cô. Ánh mắt anh lướt qua chân mày, mắt, mũi, môi cô. Tay anh chậm rãi tháo cà vạt, sau đó là nút áo sơ mi. Một nút, hai nút.

“Nói không chừng qua đêm nay, em sẽ có cái nhìn khác về con người anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Miệng em cũng lợi hại thật đấy, còn nói nữa thì anh sẽ làm em tới mức sống dở chết dở

Mạnh Khinh Khinh nhanh chóng bị lột sạch, cả người cô trắng như tuyết khiến người ta chói mắt, da thịt tựa như những đám mây mềm mại, trơn nhẵn, không có một chút tỳ vết. Bởi vì hai tay bị giữ chặt ngang đỉnh đầu, bầu ngực đầy đặn của cô trông có vẻ vững chắc hơn, nảy nở hơn, đầu nhũ hoa run

run nhẹ nhàng.

Hơi thở của Hứa Nghiễn nặng hơn vài phần, bụng dưới của anh tựa như có lửa thiêu đốt, lực tay anh bỗng chốc gia tăng, nắm chặt lấy cổ tay bé nhỏ của cô.

"Anh làm em đau, Hứa Nghiễn, anh mau buông ra, a...!!!"

"Anh nghe không hiểu tiếng người sao? Buông ra, đau quá!"

Anh không những không buông mà còn siết chặt hơn trước, khiến cô đau muốn chết. Cô tức giận đến mức đỏ hoe hai mắt, "Em không muốn làm, anh buông em ra! Buông ra! Hứa Nghiễn, anh là đồ khốn kiếp!"

Hứa Nghiễn cúi đầu, ngậm chặt bầu ngực căng đầy của cô, mút lấy từng chút một.

"A..."

Vừa đau vừa tê, tựa như có dòng điện lan tỏa khắp tứ chi, cả người cô run lên vì sợ, nhưng thân thể lại không thể kháng cự trước sức hấp dẫn của Hứa Nghiễn. Bụng cô bắt đầu run rẩy, huyết nhỏ cũng khẽ lay động.

Cô không muốn mình thỏa hiệp dễ dàng như vậy, nhưng lại chẳng có cách nào giãy dụa. Tay bị giữ chặt, anh mắc kẹt giữa hai chân cô, chân cô càng không thể quấy, chỉ có thể chà đạp vòng eo của anh, thế nhưng chẳng hề có tác dụng.

Cảm giác này, phải nói là rất bức mình.

"Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn... Anh buông em ra... Em không muốn làm..."

Cô không biết tiếng nói của mình gọi tình, khiến lòng Hứa Nghiễn càng lúc càng ngứa. Lửa dục bùng cháy, anh vùi đầu giữa bầu ngực cô, đầu lưỡi liếm láp xung quanh nhũ hoa màu hồng phấn, sau đó ngậm chặt nó vào trong miệng, tựa như đang thưởng thức một món ăn ngon tuyệt hảo.

"Không... Đừng... Đừng mút... Em không làm, em không muốn làm... Nếu anh không dừng lại, em sẽ đi tố cáo..."

Những lời này càng không thể chạm tới dây thần kinh của Hứa Nghiễn, anh tiếp tục cắn thêm một miếng.

"A... A... Đau... Anh...!!!"

Đôi hàng mi của anh khẽ lay động, ánh mắt anh âm u như có quỷ, khiến lời nói sắp thốt ra của Mạnh Khinh Khinh bị mắc kẹt lại trong cổ họng. Thoạt nhìn, trông anh rất đáng sợ, nhưng cô cũng là người không biết sợ ai, tiếp tục giả vờ, "Vốn dĩ là... anh quá đáng... Em bảo anh dừng lại... Hiểu tiếng người không vậy... Đồ khốn kiếp!"

Hứa Nghiễn cố ý dùng gậy thịt to lớn đâm vào hoa huyết, đầu của nó không vội chưa chạm vào cửa huyết, chỉ đụng vài cái, sau đó mới ma sát bên trong. Nhiệt độ nóng bỏng bốc lên, thân thể mẫn cảm của cô không nhịn được mà run rẩy, huyết nhỏ cũng trào ra từng đợt dịch, khiến gậy thịt ướt sũng, rút ra cắm vào càng thêm thuận lợi.

Anh trào phúng, không hề nể mặt, "Miệng em cũng lợi hại thật đấy, còn nói nữa thì anh sẽ làm em tới mức sống dở chết dở."

Mạnh Khinh Khinh vội cắn môi, không nói thêm nữa, chỉ biết rên rỉ. Cô nhìn anh bằng ánh mắt hung tợn, tên khốn kiếp này! Hơi thở phì phì của cô càng khiến anh ác liệt hơn trong hoa huyết, đầu gậy thịt cứ đâm vào rồi lại rút ra, cấp tốc dòn dập. Âm thanh vang dội, đôi má hồng của cô cứ liên tục phồng lên, những lời bên miệng không thốt ra nổi, chỉ có thể rên rỉ "a a a".

Hoa huyết ướt át không ngừng bị chống đỡ, chống đỡ rồi khép lại, mỗi lần chỉ bị anh đâm vào một đoạn, anh đưa tới mức khiến hoa huyết đói khát, giữ đầu gậy thịt mãi không buông, nhưng gậy thịt vẫn cứ mạnh mẽ muốn thoát ra. Mạnh Khinh Khinh hừ nhẹ vì khó chịu, chân mày nhăn lại, "Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn..."

"Muốn rời hả?"

Cô do dự, rốt cuộc vẫn nói, "Muốn... muốn..."

Anh nói lỏng cổ tay cô, nắm chặt đùi của cô, đỡ gậy thịt xâm nhập vào cửa huyết, thắt lưng anh khẽ nâng lên, gậy thịt bắt đầu phá vỡ tầng tầng lớp lớp trong hoa huyết, hết sức hòa nhập.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Rõ ràng là em đang thoải mái đòi mạng, sao lại còn khẳng khái cãi?

"A...!!!" Bị sự xâm nhập kích thích, lấp đầy lòng thỏa mãn, Mạnh Khinh Khinh rên rỉ nũng nịu, so với việc cưỡng ngạnh vừa nãy, cô cảm thấy hơi ngượng, nhất là khi Hứa Nghiễn lại chăm chọc cô, "Miệng em lợi hại như vậy, sao lại không kiên trì thêm nữa?"

Hoa huyết đói khát, cắn gặm thịt mấy cái, hút lấy nó vào trong mà nuốt. Cô túm lấy drap giường, nửa người trên hơi cong lên rồi lại ngã xuống, thở phì phò, "Làm... làm đi... Nói nhiều quá..."

Vốn dĩ anh còn định để cô nghỉ một chút, nhưng bản thân anh cũng nhịn không được, đặt hết toàn bộ sức nặng lên người cô, dùng khí lực mạnh mẽ, ép cô tới mức không thở nổi. Anh sờ đôi môi đỏ mọng của cô, ngậm chặt lấy nó, cả người dưới hơi co lại, sau đó ngẫu nhiên đâm sâu vào. Đầu gây thịt dùng sức ma sát với thành tử cung, mang đến khoái cảm không gì sánh kịp, sau khi cảm nhận được sự vui sướng liền khó tiếp nhận được sự trống rỗng. Cô bắt giác ưỡn thẳng lưng để gây thịt đâm vào sâu hơn, hoa huyết co rút liều mạng cấu lấy.

Hứa Nghiễn sáng khoái, anh ngậm chặt miệng cô càng nhanh, dùng sức ôm chặt eo cô, sau đó thả xuống, tiếp tục đẩy gây thịt vào trong. Mạnh Khinh Khinh vẫn chưa thấy đủ thỏa mãn, hy vọng anh làm mau một chút, khuôn miệng cô không thể mở lời yêu cầu, chỉ có thể nhắm mắt, vận vẹo thân thể, tỏ vẻ bất mãn.

Nước dịch làm cho huyết nhỏ ướt sũng, vừa vận rất tốt, khiến anh ra vào càng thêm thuận lợi, lại không quá mức trơn nhẵn, cảm giác ma sát càng thêm kích thích, mỗi một lần đều khiến xương tủy ngập tràn khoái cảm, sáng khoái đến mức run người. Anh vòng hai tay ra đằng sau, ôm chặt sống lưng của cô, nâng nửa người cô lên. Thân dưới của anh giống như máy móc có lực mạnh, lặp đi lặp lại, va chạm không biết mệt, còn cô lại cảm thấy nơi ấy của mình đang chìm trong sóng lớn mãnh liệt. Mỗi một lần anh đi vào là một lần anh khiến cô chìm nổi vô hạn trong bể khoái cảm do anh tạo ra.

"A... A... Hứa Nghiễn... Chậm một chút... Quá nhanh rồi... Chậm một chút..."

Mồ hôi nhỏ xuống từ khuôn mặt tuấn tú của anh, da thịt trắng nõn thấm đẫm mồ hôi, cánh tay anh nổi gân xanh, thân thể căng ra quá đổi, nơi cửa huyết trơn nhẵn của cô triển miên, từng lớp thịt ma sát lấy anh. Đầu gây thịt không ngừng bị quấn lấy, không chỗ nào không khiến anh càng thêm điên cuồng và kích động. Anh dùng cây gây thô lớn đâm mạnh vào cửa huyết đẹp đẽ kia "bùm bùm bùm". Thân thể va chạm kịch liệt, từng đợt tiết tấu vang lên, mái tóc dài của cô rối bời, tỏ rõ sự vui sướng trong tình cảm của hai người.

Tiến công dừng mảnh như vậy, anh làm cô cảm thấy có nguy cơ. Huyết nhỏ bị đâm rất hung ác, tự động co rút lại, chặt dần, tưởng đâu có thể ngăn chặn gây thịt xâm nhập, "Chậm một chút... Chậm một chút... Nhẹ chút... Đau quá... Hứa Nghiễn... Hứa Nghiễn..."

Hàng mi rậm rạp như bóng đêm nhẹ nhàng buông xuống. Thấy mặt cô đỏ ửng màu hoa đào, đôi mắt long lanh như nước mùa xuân, anh cắn chặt răng, "Nhìn dáng vẻ của em này, rõ ràng là đang thoải mái đòi mạng, còn giả mồm cãi với anh à? Ngoan ngoãn mà chịu đi."

"Thật sự... Thật sự chịu không nổi... Sắp lên đỉnh rồi... Sắp tới rồi... A a a..." Cô nắm chặt hai cánh tay anh, móng tay khảm sâu vào bắp thịt. Thân thể cô chậm rãi hạ xuống, huyết nhỏ tiết ra nhiều chất lỏng, để mặc gây thịt tùy ý đánh phá bên trong.

Hứa Nghiễn đặt cô nằm hằn xuống giường, bắt lấy hai bầu ngực cô mà xoa nắn, gây thịt liên tục kích thích cho huyết nhỏ lên cao trào, đầu của cô quết thẳng vào nơi sâu nhất. Huyết nhỏ mẫn cảm càng lúc càng rúc chặt, quấn lấy gây thịt. Anh bắt đầu nổi cơn dâm thú, trong mắt không còn dung được gì khác, điên cuồng xâm nhập vào cô. Đúng lúc cô không chịu nổi, muốn chạy trốn, anh lại đè cô xuống, đẩy sâu gây thịt vào trong một lần nữa.

"A... Không cần... Không cần... Không được... Sắp lên đỉnh rồi... Dừng lại..."

"Dừng lại... Dừng... Hứa Nghiễn..."

Anh hạ nết xuống, sắp sửa bùng nổ dục vọng vừa sinh sôi. Anh rút gây khỏi mật huyết, vuốt nhẹ bắp đùi trong của cô để giảm bớt sự xúc động.

Mạnh Khinh Khinh khép hờ hai mắt, mở ra đầy nghi hoặc, đúng lúc chuẩn bị lên cao trào, thân dưới lại trở nên hư không khiến cô vừa ức vừa thất vọng. Huyết nhỏ đóng đóng mở mở, muốn ăn sạch gây thịt kia, cô nũng nịu, mở miệng, "Hứa Nghiễn... Muốn nữa... Cho em đi..."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Muốn em chủ động thì anh cứ nói thẳng

Hứa Nghiễn khẽ vuốt phần da thịt non mềm trên chân Mạnh Khinh Khinh, giọng nói của anh trầm trầm như rượu vang đỏ độ nhẹ, "Không phải em nói không cần à?"

"Em nói hồi nào? Rõ ràng là không có." Mạnh Khinh Khinh mặt dày, không chịu thừa nhận.

Hứa Nghiễn nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, cố gắng đè nén sự hưng phấn tột cùng, “Muốn thì phải tự em tới, không thể lần nào cũng đều là anh dùng sức, em hưởng thụ.”

Cô chớp mắt mấy cái, chun mũi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng, liếm đôi môi đỏ mọng, “Muốn em chủ động thì anh cứ nói thẳng, cần gì phải nhiều chuyện như thế? Mau nằm xuống cho em!”

Trong giây lát, khuôn mặt anh tựa như có sóng nhiệt đánh tới, sóng nhiệt lan tràn ra nơi nơi, nhuộm căn cổ một màu đỏ hồng. Anh cắn răng một cái, sau đó nâng Mạnh Khanh Khanh lên một cách thô lỗ rồi xoay người cô nằm sấp xuống, bàn tay to của anh đè eo cô, khiến cho cái mông đẹp đẽ càng vênh cao. Anh mắt nóng rực quét khắp làn da nõn nà của Mạnh Khanh Khanh, hoa huyết ẩm ướt của cô ngưng ngừng, không biết là thẹn thùng hay rối loạn mà cửa huyết của cô cứ đóng mở liên tục hai ba lần.

Đôi mắt Hứa Nghiễn hằn lên những tia máu đáng sợ, gậy thịt của anh sưng lên, còn chưa phát tiết hết sức lực dồi dào, vừa lớn lại vừa căng. Do đó, khi anh đâm vào, hoa huyết mềm xốp không thể chứa nổi. Gậy thịt căng mọng, khuếch trương, chống đỡ cả cửa huyết. Mạnh Khanh Khanh đỏ đầy mồm hôi lạnh, lớn quá, đầy quá, đau quá, “Đừng đi vào... Đau lắm. Rất đau... Mau rút ra...”

Trị cái miệng của cô không được, chẳng lẽ ngay cả chỗ bên dưới anh cũng không trị được? Nhìn gậy thịt khủng bố, dữ tợn chống phá hoa huyết mềm mại, nho nhỏ, mỏng manh, anh thỏa mãn hết cả người, không để ý đến lời cầu xin tha thứ của cô, tiếp tục đẩy gậy thịt vào trong thật sâu.

Bởi vì hồi hộp lẫn đau đớn, miệng tử cung co rút tới mức nhỏ nhất, gậy thịt mắc kẹt ngay khi đầu vừa tiếp xúc. Mạnh Khanh Khanh nắm chặt drap giường, mấy sợi tóc bết lại trên chiếc cổ trắng nõn, đôi môi anh đào của cô mở ra, kêu lớn, “Lớn quá... Đi ra ngoài...!!!”

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp thịt mềm, rốt cuộc gậy thịt cũng hòa nhập một cách thuận lợi. Thân thể anh hơi lùi lại phía sau, rút ra một ít, kẻ đó liền nhanh chóng cắm vào thật hưng hăng.

"A..."

Không hề dò xét, không hề hòa hoãn, Hứa Nghiễn cứ thẳng lưng, hưng mãnh đi ra đi vào cửa huyết, khiến chiếc mông nở nang của cô lắc lư vì bị đâm thẳng. Ra vào liên tục như vậy, hoa huyết cũng quen dần với dục vọng kinh người, miệng của nó tiếp tục cắn nuốt gậy thịt, nước dịch tiết ra ngày càng nhiều, chậm chậm tràn ra ngoài cửa, sau đó bị đánh phá thành bọt, dính đầy xung quanh hoa huyết và gậy thịt.

Cảm giác thỏa mãn nhất là đâm càng sâu, Mạnh Khanh Khanh càng lắc lư vòng eo nhỏ, ngay cả cái mông cũng khẽ cong lên, chủ động để hoa huyết ăn gậy thịt. Hoa huyết khít lại rất nhanh. Khi gậy thịt được rút ra, nó còn mang theo màu đỏ tươi lẫn chất lỏng vô cùng phóng dăng, khiến con người ta say mê, trầm luân vào đó, không có cách nào tự kiềm chế, chỉ có thể không ngừng “làm” nhau.

Hứa Nghiễn gia tăng tốc độ, đâm mấy cái khiến thân thể mềm mại của cô run lên, huyết nhỏ mẩn cảm cắn nuốt làm phát ra tiếng vang. Mạnh Khanh Khanh hừ hừ bên miệng, một chuỗi âm thanh rên rỉ yêu kiều được cất lên.

"A... A... Sắp tới... Sắp tới rồi..." Những ngón chân trắng nõn ra sức cuộn lại, trên đôi chân cô toàn là những vết hằn lẫn đường vân nhăn nheo, giọng nói yêu kiều không ngừng cất lên, quanh quẩn lại trong phòng ngủ trống rỗng.

Lúc sắp sửa lên cao trào, huyết nhỏ hoàn toàn thả lỏng, cửa huyết non mềm, nho nhỏ, tựa như một đóa hồng kiều diễm, khi đóng khi mở, khiến người ta nhìn không được mà muốn tàn phá đóa hoa đẹp đầy tâm tư này. Hứa Nghiễn bắt lấy mông cô, dùng sức ở phần dưới thắt lưng, đâm thẳng gậy thịt vào tử cung non nớt, ngay cả bụng nhỏ của cô cũng bị đẩy đến mức phồng lên.

Sau lần đâm ấy, nước dịch trong hoa huyết cũng phun trào, đạt đến mức cực hạn, tràn ra hết cả giường.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Em không hiểu sao? Anh muốn em chủ động cơ

Trải qua hai lần lên đỉnh, Mạnh Khanh Khanh hoàn toàn thỏa mãn. Tuy rằng gậy thịt cứng rắn vẫn còn chống đỡ trong hoa huyết nhưng cũng không ra trở ngại khi cô hưởng thụ dư vị của đợt cao trào, đầu mày cuối mắt của cô đều sáng khoái. Bàn tay to của Hứa Nghiễn khẽ vuốt sóng lưng cô, ngón tay anh cào những đường cong lên lưng cô, giống như vuốt lông cho mèo vậy. Cô vô cùng hưởng thụ, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát vào chiếc chăn bông mềm mại, thoải mái mà thờ dài.

Qua một lát sau, cô xoay nhẹ cái eo nhỏ, dịu dàng nói, “Đi ra đi... Em không thoải mái...”

"Bộp", một cái tát giáng xuống tấm lưng trắng như tuyết của cô, “Anh còn chưa bắn.”

Hứa Nghiễn thả lỏng người, đặt toàn bộ sức mạnh lên người Mạnh Khinh Khinh. Thân dưới của anh dán sát vào cô, kín kẽ, gây thịt cũng đâm vào một chút, nơi ấy của cô không hề có dấu hiệu mềm nhũn, nơi ấy của anh lại quá căng, khiến huyết nhỏ của cô vừa xót vừa cần. Cô biết anh chưa phát tiết đủ, nhất định sẽ không rút ra, anh cứ như một con hổ rình mồi, đợi chờ cơ hội để nuốt cô vào bụng. Nhìn đáng vẻ đáng sợ của anh, cô chỉ nghĩ ắt hẳn không ai ngờ trước đó là anh là một người lạnh lùng cấm dục, không gần gũi phụ nữ.

"..."

"Anh... Anh làm gì vậy... Đừng liếm em... Anh là cún sao?"

Đầu lưỡi nóng bỏng nhẹ nhàng quét lên lưng cô, không ghét bỏ mồ hôi của cô, cứ một mực liếm hết, ngậm chặt da thịt rồi mút lấy mút để, để lại một dấu hôn màu đỏ tươi. Cho tới bây giờ, cô chưa từng cảm thấy lưng mình nắn cảm như lúc này. Song, khi cảm giác ướt át đi qua rồi, giống như một dòng điện mãnh liệt xẹt qua, cô không hề đủ sức chống đỡ, tình cảm mãnh liệt va chạm như pháo hoa, tầm mắt cô trở nên mơ hồ, dù là thân thể hay tâm trí đều sợ run hết cả.

Hứa Nghiễn cảm nhận được sự lười biếng của huyết nhỏ, tinh thần anh chợt tỉnh táo, đẩy cao gây thịt trong người cô. Nơi ấy của cô cần mút lấy anh, của huyết cực kỳ đói khát cứ đóng đóng mở mở, anh cần cái miệng mềm mại của cô, "Quả là đói khát."

Tinh thần của Mạnh Khinh Khinh mê say. Cô không để tâm anh nói cái gì, chỉ biết hưởng thụ sự mẫn cảm khi huyết nhỏ vuốt ve gây thịt. Bất thành linh, bàn tay anh bầu lấy ngực cô, xoa nhẹ hai bầu ngực vài cái, sau đó liền không chế thân thể cô. Anh vừa dùng sức bế cô đứng dậy, vừa phản ứng chậm khi thấy cô hỏi vói về kinh ngạc, "Hứa Nghiễn... anh... anh..."

Hứa Nghiễn đặt cô xuống đất, bóng đêm càng âm u hơn hẳn. Bên ngoài cửa sổ sát đất, ánh đèn ngày một nhiều thêm, mê ly lóa mắt, phía chân trời có mây chấm sáng nhỏ li ti giữa màn đêm đen đặc.

Anh kéo một cái ghế qua, ngồi lên trên. Mạnh Khinh Khinh dựa người vào lồng ngực rắn chắc của anh, huyết nhỏ non mềm vẫn còn chứa đựng gây thịt căng đầy, thô cứng. Trước ngực cô, hai bàn tay mặc sức chà đạp, lúc thì vịn về, lúc lại lôi kéo trái phải.

"Anh... Dịu dàng một chút đi..."

Chơi đùa bầu ngực của cô đủ rồi, anh nâng mông cô lên, "Đứng lên, ngồi xuống."

"Hả?"

"Em không hiểu hả? Anh muốn em chủ động đó." Hứa Nghiễn cúi đầu, lời nói quanh quẩn bên tai cô.

Huyết nhỏ của cô bị căng đến cực hạn, lớp thịt bên trong liên tục nhấp nhô, nước dịch phun trào ra hai bên, bám vào gây thịt khiến anh vui thích. Anh vỗ mông cô, "Động đi."

Cô cắn môi, nâng mông lên rồi lại ngồi xuống, đẩy gây thịt ra vào nhịp nhàng. Bản thân cô tự nắm giữ tiết tấu hết như cá gặp nước, khoái cảm thuần túy đánh sâu vào. Cô đắm chìm vào đó rất nhanh, động tác càng lúc càng mau lẹ, eo nhỏ càng lúc càng dùng sức.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Dựa vào anh mà cũng muốn theo đuổi em? (Kết thúc)

Đầu mày cuối mắt của Mạnh Khinh Khinh đều nhuộm nét phong tình, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vì tình cảm quá mức mãnh liệt, toàn thân hồng nhạt một màu hoa đào, hai chân tê rần, nhưng khoái cảm dồn dập như con sóng thủy triều lại không ngừng thúc giục cô. Huyết nhỏ tham lam cây gây lớn, hoa huyết bị đầu gây đánh phá, đánh đến khi nước dịch chảy ròng ròng.

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay to của anh đã nắm chặt lấy eo cô, kéo thân thể cô dồn dập cùng mình, chìm vào bể dục vọng rộng lớn.

Sau cơn phát tiết, Hứa Nghiễn theo thói quen rút đầy tinh dịch vào tử cung cô. Gây thịt chắn đường, không để dịch chảy ra bên ngoài. Mạnh Khinh Khinh có khó chịu đến mấy cũng không có cách nào, chỉ biết để anh cuốn lấy mình thật nhanh, quấn cô vào trong chăn.

"Không an toàn, lỡ mang thai phải làm thế nào?" Vất vả lắm cô mới thoát khỏi hai bàn tay to, ngẩng đầu nhìn anh.

Hứa Nghiễn im lặng một lát, "Có thai thì sinh thôi."

"Anh nghĩ anh là ai? Sinh con cho anh hả, nằm mơ đi!" Lời của anh quả thực chọc tới cô, cô há miệng, để lộ răng nhanh, cắn vào cơ ngực của anh một cái.

"A..." Cô cắn mạnh quá, chân mày anh nhú lại thật chặt, nhưng anh lại không đẩy cô ra, chỉ dùng tay xoa mái đầu mềm mại của cô, kèm theo hương vị sâu trầm miên, "Anh không phải là người đàn ông của em sao? Ông xã tương lai của em, ba của con em"

Xem như anh còn nói được một câu đằng hoàng, Mạnh Khinh Khinh cảm thấy ngây ngất cả cõi lòng, thả lỏng rần rần, "Hừ, anh nghĩ tốt quá rồi! Đàn ông theo đuổi em không đếm xuể, anh còn chưa là gì đâu."

Hứa Nghiễn thẳng lưng, đụng vào cô mấy lần, "Đã bị anh làm tới mức này, người đàn ông khác thì sao? Em chê cách làm của anh ư?"

Mạnh Khinh Khinh cũng lớn gan, hoàn toàn đã quên những ngày bị ức hiếp trước kia, cô tiếp tục câu chuyện của anh, "Phải, miệng anh lợi hại lắm, cách "làm" mới mẻ là đâu?"

Chỉ là không ngờ, Hứa Nghiễn chỉ nở nụ cười, ôm chặt lấy cô. Ánh đèn màu trắng sữa phủ lấy bóng hình hai người, tựa như ảo mộng. "Quả thật không có cách nào mới mẻ cả, nhưng nếu em muốn, anh đều có thể học để giúp em thỏa mãn."

Khóe miệng mãi không ngậm được, Hứa Nghiễn này... nếu là trước kia, cô tuyệt đối sẽ không dám nghĩ anh như thế này. Mạnh Khinh Khinh cười trộm, lè lưỡi ra, lưu lại dấu răng trước ngực anh. Gắn bó chặt chẽ như vậy, có thể cảm nhận được thân thể anh đang căng thẳng, càng căng thẳng lại càng ôm chặt, ngay cả vật phía dưới cũng căng tràn.

"Đừng cựa quậy." Hứa Nghiễn thở ra một hơi dài, lồng ngực phập phồng, "Giữ gì mà giữ."

Giọng nói gợi tình trầm thấp như vậy, cô dám xác định sự sùng nịch trong đó không phải là ảo giác, "Hứa Nghiễn, hôm nay anh đối với đặc biệt tốt."

Câu nói của cô đâm nhẹ vào lòng anh. Trước đây, anh hoàn toàn bỏ qua, chưa từng quan tâm cô một lần, nghĩ đến mà áy náy không thôi. Anh nâng cằm cô lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nhuộm một màu hồng hào, mắt mũi hoàn hảo như một bức họa, đôi môi anh đào khiêu gợi. Anh cúi đầu hôn cô, rất nhẹ, rất dịu dàng, tựa như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, hôn rất nhanh rồi buông ra.

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy, sâu thẳm như đại dương của anh, trái tim cô muốn nhảy ra ngoài, sắc mặt đỏ bừng, đầu lưỡi cũng cứng lại, "Anh... anh làm gì vậy?"

"Anh thích em, Khinh Khinh, em cũng thích anh mà, đúng không? Làm bạn gái anh, từ nay về sau, mỗi một ngày, anh đều sẽ đối xử với em thật tốt."

Cô lập tức phản bác, "Em không thích anh đâu, ai mà biết anh có đối xử tốt với em hay không? Còn khỏi người đàn ông đối với em tốt kia."

Hứa Nghiễn không ngốc. Nếu cô không thích anh dù chỉ một chút, sao cô lại theo anh lâu như vậy?

"Không sao cả, nếu bây giờ em chưa thích anh, anh muốn theo đuổi em."

"Dựa vào anh mà cũng đòi theo đuổi em à?" Người gì mà đầu gối, muốn theo đuổi con gái sao? Cô khẽ hừ lạnh, nhưng mà --

Hứa Nghiễn muốn theo đuổi cô, nghĩ lại thật quá kích động!

"Được rồi, em sẽ cho anh cơ hội một lần để theo đuổi, nhưng mà em nói thật này, so với những người đàn ông khác theo đuổi thì anh hoàn toàn... Ừm ừm ừm... Ừm ừm ừm..."

(Đang nói thì bị anh chặn miệng mất rồi, ha ha ha ~)

Hết quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Chẳng lẽ em đã bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh chinh phục rồi à?

"Bác sĩ Diệp tới rồi." Người đàn ông trung niên mặc đồng phục quản gia dừng bước, đứng cách bức phù điêu trước cửa khoảng một thước.

Cô gái được gọi là bác sĩ Diệp khẽ cau hai hàng chân mày nhỏ nhắn, lông mày tựa như dương liễu mờ mịt trong làn sương khói, sâu mà chẳng bi. Cô có khuôn mặt trái xoan lớn khoảng hai bàn tay, không trang điểm son phấn mà vẫn trắng như tuyết, thuần khiết trong sáng và đôi mắt long lanh, thuần túy không nhiễm một tạp chất nào.

"Câu chủ nhà ông thế nào rồi?" Diệp Thư mở miệng, giọng nói dịu dàng, an nhiên, điềm đạm, che giấu sự không mong muốn và bất nhẫn của bản thân vô

cùng tốt.

"Hôm nay, cậu ba không ra khỏi nhà cả một ngày, nói là trong người không khỏe, cụ thể ra sao thì tôi cũng không rõ, chỉ có thể phiền cô đến xem."

Nói xong, người quản gia trung niên đưa tay gõ cửa, "Cộc cộc cộc."

Bên trong không có động tĩnh, ông lại gõ thêm, "Cậu ba."

"Cậu ba!"

"Có chuyện gì vậy?" Cách một lớp cửa có thể nghe giọng nói không vui của người bên trong.

"Trong người cậu khó chịu, ông chủ cho mời bác sĩ đến."

"Không cần, đừng quấy rầy tôi."

Quản gia cười ngượng ngùng với Diệp Thu, sau đó nói tiếp, "Là bác sĩ Diệp."

Diệp Thu hạ mắt, hàng mi rủ dài xuống, đôi môi hồng của cô hóa thành một đường thẳng, thần sắc lạnh nhạt, nhạt đến mức bất thường thường, nếu nhìn kỹ có thể nhìn ra cảm xúc không tốt của cô.

Ai mà thêm quấy rầy anh? Nếu không phải nể mặt ông chủ Khương, cô vốn dĩ chẳng muốn xuất hiện ở nơi này.

Cánh cửa nhỏ vang lên tiếng động, sau đó được mở ra. Diệp Thu nhìn thấy một bóng lưng đàn ông đang khoác áo choàng tắm, bước đi thong thả ở trong phòng. "Vào đi."

Khương Nhạc nằm xuống chiếc ghế mây, lấy tay cào cào mái tóc rối bù.

Căn phòng được trang hoàng với màu trắng chủ đạo, sạch sẽ tươi đẹp, nhưng lại có rèm che cửa sổ kín mít, khiến cho ánh sáng trong phòng thật ảm đạm, không nhìn rõ góc nghiêng trên mặt Diệp Thu, chỉ thấy chóp mũi của cô lóe lên tia sáng chói mắt.

"Không phải em luôn tránh anh ư? Sao lại chủ động tìm đến đây? Chẳng lẽ em đã bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh chinh phục rồi à?"

Diệp Thu nhếch mép một cái rất nhanh, đôi mắt đen để lộ sự tức giận, nhưng anh chỉ khẽ cười, "Không nói gì? Tức là hiểu rồi sao?"

Khuôn mặt của Khương Nhạc rất tuần tú, trông qua liền thấy đẹp đến không ngờ. Hàng mi dài, con ngươi như được tạo nên từ vô số điểm nhỏ, vừa nhìn vào đã thấy ánh sáng thoát ần thoát hiện. Khóe môi anh nhô lên thành hình vòng cung khi cười, vẻ mặt khinh thường của một anh chàng sinh ra và lớn lên trong gia đình phú quý.

"Anh không thoải mái ở chỗ nào?" Cô chán ghét nhưng vẫn cố giảm sự bộc phát tính tình, chỉ hỏi lạnh nhạt.

Anh hít một hơi lạnh, "Em quan tâm anh như vậy sao?"

"Anh không nói thì tôi đi, tôi không rảnh mà lãng phí thời giờ với anh."

"Ồi... Rõ ràng đã có quan hệ xác thịt mà em còn lạnh lùng với anh như vậy, đúng là tuyệt tình đó nha." Đôi mắt anh lộ vẻ ngả ngớn.

Diệp Thu trở nên căm tức, "Khương Nhạc, anh đừng nói hươu nói vượn."

"Anh nói bấy bao giờ? Thứ tư tuần trước, ở trong văn phòng..." Thấy cô thật sự xoay người bỏ đi, Khương Nhạc vội dừng đề tài, nghĩ đến tình cảnh ản cô vào tường hôm đó, hôn tới mức cô phải cầu xin tha thứ, cho dù anh lau đi mùi thuốc mà mùi hương của cô vẫn nhàn nhạt quanh mình, gọi lên nỗi nhớ thương sâu sắc.

Anh liếm cánh môi, yết hầu khô rát cảm thấy ngứa ngáy, trong lòng cũng ngứa. Cô xuất hiện trước mặt anh lúc này, chẳng lẽ không có định quyền rũ anh sao?

"Được rồi, anh không nói nữa, nhưng anh thật sự khó chịu trong người, em giúp anh xem thử đi."

Cách nói chuyện của anh hiếm khi đứng đắn thế này, Diệp Thu rút cuộc cũng động lòng từ bi của thầy thuốc, "Triệu chứng thế nào?"

"Đau chân."

"Đau chân? Có bị vết thương ngoài da không?"

"Không có." Đôi môi mỏng của anh khẽ mở ra, "Đêm qua đã bắt đầu đau rồi, anh đã cố xoa, nhưng hôm nay lại càng đau."

Diệp Thu nghe xong liền nhú mày, "Trên đùi có rất nhiều huyết, đừng tự ý xoa lung tung, dễ gặp phải chuyện không may, để tôi xem thử."

Khương Nhạc nở nụ cười, hàng mi dài che khuất ánh nhìn gian tà của anh, “Được, em qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Muốn đùa với em một chút mà

Diệp Thư đi đến trước mặt anh, hơi khom người xuống. Khương Nhạc nhìn cô từ phía trên. Mấy sợi tóc mai của Diệp Thư được vén gọn sang một bên, khe bay bay trước trán, khuôn ngực phập phồng của cô lộ ra hình vòng cung cuộn sóng đẹp đẽ. Anh cố nuốt nước bọt, vật dưới thân cứ dồn dập không ngừng, sớm đã không thể bình tĩnh được rồi.

Diệp Thư vẫn rất hồn nhiên trong tình cảnh nguy hiểm, cô làm hết phận sự của mình, hỏi han, “Chân trái hay chân phải?”

"Chân trái."

"Đau ở chỗ nào?"

"Căng chân."

"Anh vén quần lên một chút."

Khương Nhạc vén chiếc áo choàng tằm, để lộ chân trái với cơ bắp chắc chắn. Anh sống sung sướng an nhàn, da dẻ trắng trẻo, nhưng nếu so sánh với đôi tay ngọc của Diệp Thư thì có thể thấy rõ da anh tối hơn hẳn. Cô có một đôi tay tuyệt diệu, từng ngón thon dài như búp măng, vừa trắng vừa mềm, hết như bông vải vậy. Trước kia, anh cảm thấy mình là một người có thể không chế bản thân, nhưng cánh tay non mềm của cô đáng yêu quá đi mất, ngay cả nằm mơ, anh cũng muốn cầm nó lên để thưởng thức một phen.

Cô thử thăm dò căng chân anh, “Có đau không?”

"Không đau."

Cô hơi dùng sức, "Đau không?"

"Không đau."

Lại ấn vào mạnh hơn, "Đau không?"

Làm sao có thể đau được? Bị cô nắn bóp thoải mái như vậy, ngay cả đầu ngón tay cô cũng giống như có dòng điện xẹt qua, khiến anh tê rần cả cõi lòng. "Không đau."

Diệp Thư đứng lên ngay tức khắc, đôi mắt đẹp tròn to. Khương Nhạc nghiêng cổ lười biếng, vẻ mặt vừa lười nhác vừa vô tội nhìn cô, “Thế nào rồi?”

"Anh đùa với tôi phải không?" Ấn mạnh như vậy mà chẳng có việc gì cả, còn dám nói đau chân, đau ở chỗ nào?

"Muốn đùa với em chút ấy mà." Anh nhướn mày nhìn cô, gờ chân lên, chạm nhẹ vào đầu gối cô rồi hếch cằm rõ kiêu ngạo, ánh sáng trong mắt anh co lại thành từng điểm nhỏ trong chốc lát, thâm thúy tựa như giếng cổ hồ sâu muốn hút người ta vào rơi vào, “Này, anh nói này, em thật sự không muốn đùa với anh sao? Người như anh có tiền có thế, lại đối với một lòng một dạ, hiếm có khó tìm lắm đó. Trong mấy cuốn tiểu thuyết thường là tổng giám đốc bá đạo yêu thương cô gái nhỏ, em còn trẻ mà, hẳn là rất thích đúng không?”

Thích cái đầu anh!!!

Diệp Thư cảm thấy dây dưa với anh là một quyết định sai lầm. Cô không do dự nữa, chẳng thềm nói một câu nào đã bỏ đi, nhưng Khương Nhạc làm sao có thể dễ dàng để cô đi như vậy? Cô chưa bước được bước nào, cánh tay mảnh khảnh đã bị bàn tay to của ai đó kẹp chặt, kèm theo giọng nói vô lại và ngả ngón của Khương Nhạc, “Gấp gì chứ? Lại đây giúp anh nào.”

Cô cựa quậy, muốn rút tay về, anh lập tức dùng sức, dĩ nhiên là cô không đánh lại anh, bị anh đẩy ngã vào trong lòng mình. Khuôn mặt Diệp Thư đỏ bừng, “Khương Nhạc, buông tôi ra.”

Hai cánh tay mạnh mẽ như sắt thép trượt xuống eo cô, giữ chặt lấy. Thân thể hai người dán sát vào nhau, phản ứng sinh lý rõ ràng không thể giấu diếm. Đỉnh đầu của vật ấy cọ vào cái bụng mềm của cô, rung động hưng phấn, thể hiện sức lực dồi dào của người đàn ông trẻ tuổi. Anh cúi xuống, nhìn thấy gáy sau lộ ra ngoài cổ áo của cô, vừa trắng như ngọc vừa có mùi thơm ẩn giấu, quá mức câu người. Chóp mũi anh khẽ động, muốn hôn một cái liền hôn ngay, có sao đâu chứ.

Diệp Thư run hết cả người, răng cô cắn vào môi dưới, bàn tay mềm mịn cố gắng chống đỡ, không để anh lại gần, “Khương Nhạc, anh điên rồi phải

không? Buông tôi ra, buông ra!”

"Anh muốn hôn một cái."

Cô nào có ngăn cản được? Xúc cảm nóng bỏng không ngừng lướt qua cổ, vành tai, cho dù cô muốn trốn cũng không xong. Anh đúng là ác độc, khiến mắt cô đỏ hoe hết cả lên, “Khương Nhạc, buông tôi ra, anh điên rồi sao?” Đây là nhà của anh, ông chủ Khương còn ở trong nhà, sao anh dám làm chuyện như vậy?

Cô ghen ngào sắp khóc, hàng mi cong dài ướt đầy bọt nước, tựa như một cành hoa lê dầm mưa xuân. Dáng vẻ này của cô khiến lòng anh mềm hẳn đi, nhưng cho dù anh mềm lòng, gậy thịt của anh vẫn cứ căng cứng. Không được, anh không thể để cô đi, “Được, anh không hôn, em đừng khóc.”

"Anh buông tôi ra." Cô cắn hận, nói.

"Chân anh đau, em giúp anh xoa bóp đi rồi anh buông.”

Đau cái đầu anh! “Chân anh đau ở chỗ nào hả? Anh gạt tôi.”

"Không đau mới là gạt em, anh thật sự rất đau, em giúp anh xoa bóp được không?”

"Không được." Nếu tin tưởng anh thì cô đúng là kẻ ngốc. Diệp Thu lắc người, cả người ướt đầy mồ hôi, “Anh buông tôi ra, Khương Nhạc.”

"Em không dịu dàng, còn muốn chạy à?” Hơi thở của Khương Nhạc trở nên dồn dập, đôi mắt càng đen thẳm sâu sắc. Mẹ nó, tự cô đưa mình tới cửa trước, còn trách anh à?

Anh cắn răng một cái, bàn tay to trượt dần xuống chân cô, sau đó bế thốc cô lên, đưa cô vào trong căn phòng có cánh cửa nhỏ bằng gỗ đỏ khắc hoa.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Đây không phải là cái chân thứ ba của đàn ông sao?

Đây là một gian phòng làm việc được tách ra từ phòng ngủ chính. Ngày thường, Khương Nhạc làm việc ở chỗ này, tường được cách âm, vô cùng thanh tĩnh.

Diệp Thu bị ném lên trên giường. Cô chống khuỷu tay lên niệm, mấy sợi tóc rối xổ ra, bết lại ở nơi gò má. Da mặt cô trắng nõn nà như ngọc, đôi mắt màu đen long lanh nước. Tình hình trước mắt khiến cô hoảng loạn không thôi, “Anh vốn dĩ không đau chân, anh muốn tôi làm gì hả?”

Khương Nhạc nở nụ cười, đầu lưỡi liếm lấy cánh môi khô ráp, “Đau lắm, xoa cho anh, xoa nhẹ nhàng rồi anh sẽ để em đi.”

Anh quỳ hai chân lên giường, chậm rãi tiến về phía cô, "Thu Thu, được không?"

Cô bị bao phủ trong bóng ma của anh. Hơi thở của anh nặng nề mà nguy hiểm, khiến cô rụt bả vai, lay nhẹ cái mông để trốn, “Khương Nhạc, ông chủ Khương còn ở đây, anh đừng như vậy, mau thả tôi đi đi.”

Anh ép cô tựa vào đầu giường, “Chưa nói không cho em đi mà, xoa giúp anh đi, anh thật sự đau lắm, không lừa em đâu.”

Cô hối hận vô cùng, lẽ ra không nên đồng ý với ông chủ rằng sẽ đến khám bệnh cho anh. Không, bây giờ cô lại càng hối hận vì công việc cao thượng này. Nếu cô không cùng thầy mình đến nhà họ Khương để chữa chân cho ông chủ nhà, cô sẽ không gặp gỡ Khương Nhạc, không bị anh quẩn lấy.

Bây giờ phải làm sao đây?

Ngón tay nhỏ nhắn nắm tấm drap giường đến nhăn nhúm, cô cố gắng giữ vững hơi thở, nhìn chằm chằm vào Khương Nhạc, “Tôi giúp anh xoa, anh sẽ để tôi đi chứ?”

"Đúng, xoa rồi anh sẽ để em đi.”

"Vậy... vậy tôi giúp anh.”

Nghe vậy, đôi môi mỏng của Khương Nhạc liền nhoen lên, hầu kết không ngừng lặn lên lộn xuống, tiếng nuốt nước bọt cũng phát ra rõ ràng; ngón tay chạm vào xương hông, kéo dây buộc ra, chiếc áo choàng tắm dài bị cởi bỏ; cơ ngực trắng kiện mà không khoa trương, bụng không có vết sẹo, hai bắp đùi rắn chắc, còn có vật ở giữa hai chân đang căng tràn, dựng thẳng, rung đùi đắc ý, dừ tợn vô cùng, tiết đầy chất lỏng trong suốt. (-.-)

Diệp Thư tròn to mắt, không thể tin nổi. Cô muốn thét chói tai, nhưng cổ họng lại bị ngăn chặn, không phát ra tiếng được. Năm ngón tay cô nắm thành nắm đấm, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở không được thông suốt, “Khương... Khương Nhạc...”

"Bảo bối Thư Thư, nơi này muốn đau chết, mau giúp anh xoa đi."

"Anh... Gạt tôi!" Tên dê xồm thật quá đáng, quá đáng hết sức!

"Anh có lừa em đâu? Đây không phải là cái chân thứ ba của đàn ông sao?" Khương Nhạc thờ ra một hơi nặng nề, gây thịt sưng tới mức khó chịu. Anh nắm bàn tay cô, đặt vào chỗ đó, “Bảo bối, bảo bối.”

Diệp Thư dùng sức để kéo tay về, tay còn lại tát một cái “bốp” vào mặt anh, dùng hết mười phần sức lực, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay của cô vừa tê vừa đau, “Đồ vô sỉ!”

Từ trước tới giờ, cậu ba nhà họ Khương muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Bị đánh đến mức choáng váng như vậy, con động tình tụt xuống hơn phân nửa, khuôn mặt anh thay đổi sắc thái, ánh nhìn hung dữ xuất hiện, một cánh tay giơ lên, chực chờ hạ xuống. Cô gái nhỏ nhắm mắt theo phản xạ, giờ tay lên che ở phía trước, thân hình nhu nhược như những đóa hoa tàn rơi rụng trong gió thu.

Bàn tay Khương Nhạc không hạ xuống, ngược lại còn nắm chặt chiếc cằm tinh xảo của cô, “Có phải tôi đối với cô có thái độ quá tốt? Ngay cả mặt mũi mà cô cũng không thêm nề?”

Cô không dám nói lời nào, sợ chọc giận anh. Bị trúng một bạt tai, Khương Nhạc cực kỳ phẫn nộ, “Mẹ nó, cô có tư cách gì chướng mắt tôi? Hôm nay, ông đây sẽ làm cô một trận, để coi cô còn dám làm bộ làm tịch hay không.”

Vừa nói, anh vừa xé chiếc áo dài màu trắng của cô.

Diệp Thư phát điên. Cô giãy dụa, quẫy đạp hai chân, đấm đá lung tung, “Buông ra, đừng! Đừng! Khương Nhạc, anh điên rồi, anh đừng như vậy!”

Tóc tai cô trở nên tán loạn, rơi lại tả như bụi phủ mặt hồ, đôi mắt đẹp tựa sóng nước mênh mông, cánh môi đỏ hồng run rẩy, đáng vẻ thảm thương khi bị khi dễ trông rất mê hoặc người khác. Khương Nhạc giữ chặt đầu cô, găm cánh môi cô như một con dĩa thú.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tổ cáo anh? Tổ đi, anh sẽ phạt em bằng cách làm không biết mệt, trừ máu ba năm

Khương Nhạc ngậm chặt môi cô mà mút, xúc cảm y hệt như lần trước. Hoa rơi mềm mại, hơi thở trong veo thấm tận vào trong phổi. Đầu lưỡi thô cứng cạy mở hai hàm răng khép chặt, quấn lấy chiếc lưỡi đình hương của cô. Còn chưa cảm nhận hết sự mềm mại yêu kiều, đầu lưỡi anh đã đau xót, buộc phải lui ra ngoài.

Trong khoang miệng có mùi rỉ sắt rất nhậy, Khương Nhạc hít một hơi, bắt lấy hai cổ tay Diệp Thư, sau đó lại hôn một cái rất tàn nhẫn, đầu lưỡi có sóng cổ chết lên lồi trong miệng cô, nào ngờ lại bị cô cắn mạnh cho mấy cái nữa.

Mợ nó, khi dễ đến mức không thêm nhận cái hôn của anh à?

Sắc mặt Diệp Thư trắng bệch như tờ giấy, khóe mắt lẫn hai bên má đều đầm nước. Khương Nhạc nhe răng trợn mắt, đầu lưỡi anh bị cô cắn sắp nát, cô còn dám làm ra vẻ đáng thương?

Anh dòi mắt xuống dưới, trên thân thể cô là chiếc áo sơ mi ôm sát người được viền ren, bầu ngực đầy đặn được đẩy cao. Cho dù cô đã thất nút cắn thật, anh cũng không ngại tưởng tượng đến phong cảnh xinh đẹp, non mềm bên trong.

Khương Nhạc huyýt sáo một cái, “Đáng người của Thư Thư đẹp lắm, ngực lớn ghê ấy.”

Nói xong câu này, anh cảm thấy lòng bàn tay mình đang ra sức giãy dụa. Cô nhìn anh bằng ánh mắt phẫn hận, tựa như bóng đao chém vào gò má anh, nhưng da mặt anh quá dày, không thêm nề ý, ngược lại còn dùng một tay để tìm hiểu những gì ẩn đằng sau nút thắt áo sơ mi của cô.

"Khương Nhạc, anh điên rồi sao? Đây là phạm pháp đó, anh mau dừng tay, chẳng lẽ anh không sợ ông chủ Khương sẽ phát hiện sao?"

"Tại sao anh lại sợ? Không phải em mới là người nên sợ sao? Cháu mình phạm pháp, không chừng ông anh sẽ giết em diệt khẩu, bằng không..."

Tiếng nói của Khương Nhạc chợt im bặt, hơi thở ồ ồ trong nháy mắt, ánh mắt cũng trở nên đen và thâm thúy hơn trước.

Áo ngực màu đỏ hoa thạch lựu, dây đai được kết hoa tinh tế và viền những đường hoa nhỏ. Thiết kế này độc đáo ở chỗ là nó chỉ che một nửa bầu ngực, cùng lắm là chắn được nhũ hoa, hai bầu ngực non mềm trắng sữa vẫn lồ lộ bên ngoài, cực kỳ mê người.

"Không ngờ Thư Thư thoát nhìn điễm đạm an nhiên mà bên trong cũng ăn mặc phóng túng như vậy?"

Cô nghiêng rặng trời treo, Khương Nhạc làm động tác mạnh một cái, kéo tuột quần cô xuống tới đầu gối, "Quần lót chữ T, ở dưới cũng vậy à?" (loại đồ lót siêu sexy)

Sắc mặt Diệp Thư như có lửa thiêu đốt, nước mắt cô trào ra, "Khương Nhạc, anh cảm miệng, anh buông ra ta, anh buông ra, anh có tin tôi sẽ đi tố cáo anh không?"

Khương Nhạc cúi đầu, hôn lên bầu ngực lẫn nhũ hoa lồ lộ, "Tố cáo anh? Tố đi, anh sẽ phạt em bằng cách làm không biết mệt, trừ máu ba năm"

"Không có câu nói như vậy, cường gian cũng không dám, vậy thì còn gì thích thú nữa?" Anh trực tiếp đẩy áo ngực lên, hai bầu ngực mềm mịn nảy bật lên, đầu nhũ hoa màu hồng phấn run rẩy. Anh há mồm, ngậm chặt một bên, mút vào. Nhũ hoa mềm mại bị anh đùa bỡn đến khi từ từ cương cứng.

Cả người Diệp Thư đã lâm vào tình cảnh tuyệt vọng, đồ đầy mồ hôi, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải. Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cô dùng hết sức lực, mong muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh, nào ngờ bầu ngực mềm lại bị chà đạp thô bạo, nhũ hoa bị chà xát đến khi đỏ lên, bên trên chỉ chít máu răng, máu hôn.

Vật to lớn, nóng bỏng kia chen vào đùi cô. Cách một lớp quần lót mỏng manh, sự ma sát không thỏa mãn được Khương Nhạc. Anh kéo chiếc quần chữ T ra, đâm thẳng cây gậy vào khe hở hoa huyết ướt át, trơn mềm.

Cô chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ bị làm nhục như vậy. Tuyệt vọng, bất lực, xấu hổ và giận dữ đã bức cô điên lên. Đến khi Khương Nhạc xé rách quần lót, gây thịt xâm nhập vào miệng hoa huyết, cô rớt cuộc cũng tới điểm cực hạn, khóc lớn kêu la, "Không... Đừng đối với tôi như vậy... Đừng... Tôi van anh...!!!"

Động tác của Khương Nhạc chẳng hề dừng lại một chút nào. Từng miếng thịt hồng dừ tợn quần lấy, cắn nuốt gây thịt. Ăn cô được một nửa, thất lưng anh từ từ chùng xuống.

"A... Đau quá..."

Gây thịt chống đỡ từng lớp thịt bên trong cô, thuận lợi hòa nhập. Nhìn cửa huyết hần lên tơ máu, ánh mắt anh xẹt qua một tia thích thú và lãnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Mẹ kiếp, em đừng vờ vô tội nữa, em có dám nói trước đó không trêu chọc tôi không?

Khương Nhạc thả lỏng tay, Diệp Thư đang đau đớn không biết lấy được sức lực từ đâu, nắm đấm như mưa nện vào lồng ngực vững chãi, rồi đến vai và cả hai cánh tay, "Cút ngay... Đồ cầm thú... khốn nạn..."

Anh thờ dòn dập phát ra tiếng ồ ồ, gạt lọn tóc mai ẩm ướt dán lên khuôn mặt xinh đẹp, dưới thân bắt ngờ thúc vào thật mạnh, đỉnh gây thịt ma sát tâm hoa khiến đôi chân mềm lả liều nhủ lại, môi anh đào bật thốt tiếng rên rỉ đầy đau đớn, tội nghiệp, chọc người ta thương hại.

Trong lòng Khương Nhạc bùng lên một cơn tức tối không tên, anh nhìn chăm chăm đôi mắt ngấn lệ đẹp đến nao lòng, "Mẹ kiếp, em đừng vờ vô tội nữa, em có dám nói trước đó không trêu chọc tôi không?"

"Bốp" Cô nâng tay cho anh thêm một cái tát.

Khương Nhạc cứng ngắc chạm vào nơi bị đánh, đau đớn, nóng bừng, anh đột nhiên cảm thấy hơi chua chát, ê ẩm, há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng vẫn không nói thành lời.

Mẹ kiếp, nói mấy lời vô dụng với cô ấy làm gì, thịt cô là được rồi!

Anh đè bả vai cô xuống, động tác cơ thể điên cuồng như báo săn, cơ lưng, vùng tam giác phình lên như võ sĩ ra trận, mồ hôi trong suốt chảy tí tách tí tách từ trán xuống bầu ngực trắng nõn của cô. Gây thịt lớn lần lượt phá vỡ cửa huyết bé nhỏ, kịch liệt khuếch trương huyết hoa nhỏ non mềm, khi quy đầu chạm vào tâm hoa, cơ thể dưới người liền run rẩy lợi hại, đùi căng cứng thẳng tắp, cửa huyết mấp máy như môi trẻ con, lúc đóng lúc mở cắn gây thịt!

Thoải mái đến nhường nào!

Linh hồn của anh nhanh chóng bị khe huyết cầu đi mất, trong lòng chỉ còn ham muốn hắc ám. Cảm giác đau xót lúc trước dường như chỉ là ảo giác thoáng qua, có huyết nhỏ này đều mặc anh thao túng, đau đớn cái gì cũng gặp quý đi! Cô muốn đánh cứ đánh, anh chịu một lúc là được, dù sao cũng là đàn ông thân cao vóc lớn, da dày thịt béo, chịu mấy cái tay của vợ thì đã sao?

"Bảo bối Thư Thư, vui thích không hả?" Giọng nói trầm thấp bao hàm tình dục nồng đậm, hơi thở của anh phun lên gáy cô, đưa theo hương rượu làm người ta say mê, như thể muốn cô đắm chìm trong đó không tài nào thoát được.

"Đừng... đừng mà... thật sự không cần đâu..." Kháng nghị của cô đã ít đi nhiều, giọng nói kiên cường sau một lúc đã mềm hóa, tay nhỏ bé mềm oặt đặt trong ngực anh, trong đôi mắt đẹp đang khép hờ là ánh lửa bập bùng chất chứa sự mê ly.

Tay Khương Nhạc vòng ra sau cõng mót áo lót, gỡ bỏ nội y lỏng lẻo leo leo, bàn tay lớn bắt lấy hai bầu trắng mềm xoa nắn thường thức, động tác dưới thắt lưng ngày một nhanh hơn, kẻ tung hô người hòa theo, huyết thịt mất hồn, độ căng, độ ẩm hay lực hút đều phối hợp với gậy thịt, thịt mềm non mịn gắt gao bao trùm cán gậy, bên trong huyết hoa nhỏ run rẩy co rút cắn uống, khiến anh như chạm vào điện, sáng khoái đến nỗi không kiềm được sự run rẩy, mỗi tế bào trên người đều ngập tràn sung sướng và khuây khỏa.

Anh sắp chết chìm trong khoái cảm rồi.

Không trách được đám anh em cách vài ngày đều phải đi câu lạc bộ tìm một em gái chơi đùa, hơn nữa còn cười anh không biết ăn thịt như thế nào.

Bây giờ, anh đã biết, mùi vị ấy giống như đã được lưỡi dao sắc bén khắc vào trong óc, trong trái tim, và cả sâu trong linh hồn, có lẽ đến hết cuộc đời này, anh cũng chẳng thể quên được.

Nhưng cảm giác ấy chỉ có Thư Thư mới có thể đem lại cho anh, chỉ duy nhất bảo bối Thư Thư của anh.

"Huyết không những nhỏ mà còn chặt nữa, Thư Thư, em muốn kẹp chết anh hả, gậy thịt lớn thúc vào thể này đã đủ để em thoải mái chưa?"

"Huyết nhỏ lỏng lẻo của Thư Thư thích ăn gậy thịt lớn đúng không? Miếng nhỏ hút thật mạnh đấy, ăn rất ngon đúng không?"

"Hừm?"

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Miệng nhỏ như vậy mà ăn được vật lớn của anh

Diệp Thư chưa từng nghe ai nói những lời phóng đảng như vậy, cô kêu lên, "Đừng nói nữa... Đừng nói nữa..."

Khuôn mặt trắng nõn, nhô nhẵn của cô ứng hồng đến mê người, gò má nổi những đường gân nhỏ như đóa hoa đào kiêu diễm, hàng mi cong dày vừa đen vừa rậm. Khương Nhạc cảm thấy bản thân mình mê muội mất rồi, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng. Anh giữ chặt vòng eo thon nhỏ của cô, tốc độ rút ra đâm vào nhanh hơn cả phóng điện, rong ruổi bên trong mật huyết thật dừng mảnh.

Gậy thịt thô to đánh thẳng về phía trước, đỉnh đầu cứng rắn không ngừng va chạm vào nơi nhạy cảm nhất của phụ nữ - tâm hoa. Anh vừa rút ra cắm vào, vừa lôi kéo lần chổng đỡ đường đi hai bên với những nếp nhăn mềm mại của tầng tầng lớp lớp thịt. Khoái cảm tựa như sóng to gió lớn thổi qua hai người, dục vọng nguyên thủy nhất đã khiến anh bỏ hết lớp nguy trang lẫn phong độ bên ngoài, từng lời nói phóng đảng khạc ngiệt được thốt ra từ cánh môi mỏng manh, ửng đỏ.

"Nếu sớm biết huyết nhỏ của Thư Thư nhấp nhô như thế, thích ăn thịt của anh như thế, anh đã dùng cây gậy của mình để đâm em rồi. Hôm nay, anh nhất định phải lật đổ, đâm nát chỗ đó của em!"

"Huyết nhỏ ăn theo từng nhịp của anh như vậy, sau này, mỗi ngày đều nằm trên giường để cho anh làm được không? Bảo đảm sẽ làm cho em thông suốt, khiến em trở thành người phụ nữ phóng đảng thích ăn gậy thịt!"

"Đừng nói... Đừng nói... Anh... anh câm miệng..." Cho dù bản thân đang đắm chìm trong bể dục vọng, những lời nói mang ý vũ nhục mãnh liệt vẫn ép cô lấy lại lý trí của mình. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, "Đừng... Đừng... hu hu..."

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà anh lại đối xử với cô như thế?

Diệp Thư không biết những lời nói của đàn ông lúc động tình trên giường đều vô vị, cô tưởng rằng Khương Nhạc cố ý làm nhục cô, do đó liền không

ngừng gầy dựa như điên, cánh tay mềm mại, nhỏ bé đâm mạnh vào lồng ngực rắn chắc của anh, thân mình cô vụn vụn kịch liệt, không an phận, “Buông... Buông tha tôi đi... Đừng... Van cầu anh... Tránh ra... Tránh ra...”

Diệp Thư càng vụn vụn thân mình, từng từng lớp lớp thịt trong huyết nhỏ càng xoắn lại nhanh hơn, hút chặt lấy gây thịt như một con ốc xoáy hút hết mọi thứ vào trong. Tâm hoa mềm mại hôn dịu dàng lên đầu gây. Không để ý đến việc cô đang cựa quậy, Khương Nhạc càng va chạm ác liệt, sát sạt vào tâm hoa hơn, từng lớp thịt bầu lầy gân xanh trên chiếc gây, “Tại sao lại không cho anh nói? Chẳng lẽ anh nói không đúng sự thật sao? Không phải huyết nhỏ đang ăn gây rất ngon?”

Bàn tay anh di chuyển xuống vị trí non mịn, trắng nõn giữa hai chân cô, bắt lấy đùi cô rồi giơ cao lên, đặt một chiếc gối mềm vào thân dưới, “Không tin thì tự em nhìn đi, nhìn xem có phải huyết nhỏ của em giống như anh nói không?”

Nơi ấy của cô vừa non vừa mềm, bị đâm đến mức đỏ bừng, sưng lên. Cửa huyết ướt sũng căng đến cực hạn, trong đó là chiếc gây vĩ đại, nước dịch tuôn ra, thấm ướt nơi riêng tư của cả hai người, “Miệng nhỏ thế mà ăn được vật lớn như vậy, còn nói bản thân mình không ăn ngon à?”

“Không... Đừng nói nữa...” Nước mắt tràn ra quanh mi, thấm vào lớp tóc mai rồi xù. Diệp Thư cắn chặt cánh môi đỏ hồng, tiếng rên rỉ âm thầm phát ra theo kẽ răng. Bầu ngực của cô phập phồng kịch liệt theo từng đợt sóng, “A... a...”

Gây thịt rút ra khỏi mật huyết, nơi đáy huyết nảy lên vài cái. Nơi ấy của cô sớm đã bị dục vọng khống chế, miệng nhỏ của hoa huyết mới đỏ mà đã thu nhỏ lại, từng lớp thịt bên trong vẫn cứ không ngừng cầu xé hư không, run rẩy lợi hại, mấp máy mấp máy vào, sau đó phun ra một ít chất lỏng.

“Đúng là em chịu không nổi mà... mỗi một khắc đều không thể rời khỏi anh, đúng không?” Mới nói được nửa câu, Khương Nhạc đã đẩy mạnh gây thịt vào. Huyết nhỏ vừa mới co rút, chưa kịp khôi phục đã bị căng đầy, cho dù nước dịch róc rách chảy ra như mưa cũng không khiến cho đường vào được dễ dàng.

“Thả lỏng... thả lỏng... gây của anh không thể cử động được.”

Câu nói của anh không có tác dụng. Diệp Thư mới nếm mùi tình dục lần đầu, không biết phải khống chế bản thân như thế nào. Huyết nhỏ của cô càng không ngừng lui, miệng huyết càng không ngừng cắn. Cuối cùng, anh chẳng chịu nổi nữa, nắm lấy hai bắp chân cô rồi đặt nó lên vai mình. Bên hông khẽ động, gây thịt đánh phá kịch liệt, đánh thẳng vào bên trong tâm hoa mẫn cảm. Anh dùng lực rất khéo, thử mọi góc độ, quyết phải mài cho nơi ấy mềm nhuyễn mới thôi.

“A... Đừng... Chịu không nổi rồi... Muốn đi vệ sinh... Đừng như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Thích ăn thì anh sẽ cho em ăn, thậm chí còn có thể giúp em ăn no!

Giọng nói của Diệp Thư mềm mại uyển chuyển, đầy sức quyến rũ tự nhiên, từng chữ yêu kiều đề cập đến việc mình sắp tiểu ra quần. Khương Nhạc trầm nghĩ, không lẽ anh “yêu” cô đến mức lợi hại thế ư? Mới đó mà đã làm cô mất khống chế rồi à?

Trong lúc hưng phấn, mỗi tế bào trên người anh đều trở nên có sức sống lạ thường, từng mảnh da thịt giống như bị lửa dục đốt nóng, huyết mạch sôi sục. Gây thịt căng mạnh ra thêm hai phần, chống đỡ hoa huyết mềm mại đến mức sắp xé rách nó.

“Đừng...Lớn quá... Quá căng... Đừng như vậy... Mau đi ra...”

Gây thịt to lớn căng tràn trong cơ thể cô, đường đi vào bị nhét chặt không còn khe hở, thân gây đâm sâu dần vào trong, tiến đến lớp thịt nhạy cảm trong hoa huyết để đánh phá, nghiền nát, cho dù là động tác nhẹ nhất cũng sẽ khiến huyết nhỏ mẫn cảm, đầy chất lỏng chịu không nổi mà run rẩy, hướng hồ bây giờ anh lại biến nó thành con bão kịch liệt.

Diệp Thư kêu khóc, thân thể cô căng ra như dây đàn, chỉ sợ vừa chạm vào liền đứt. Mấy ngón chân trắng nõn, da thịt mượt mà cuộn lại với nhau. Huyết nhỏ lại run rẩy kịch liệt, hoa huyết căng cứng, rút hết sức lực từ đôi chân dài, khiến chân cô mềm như bông vải, yếu ớt mà gác lên vai anh.

“Ra quần rồi... Hu hu... Đừng động nữa... Đừng... Chịu không nổi...”

“Đồ lừa đảo.” Ánh mắt sâu thẳm của Khương Nhạc nhìn thẳng vào nơi giao hợp của cô. Huyết nhỏ xinh đẹp bị anh làm đến cuồng dã, cửa huyết đáng thương bị chứa đầy bởi gây thịt, thậm chí nơi ấy còn bị cắm vào rút ra, “Đồ lừa đảo, ra quần hồi nào? Rõ ràng là bị anh làm tới mức cao trào.”

“Huyết nhỏ lên đỉnh mà còn tham ăn như vậy, đúng là thèm chơi mà, nhưng không sao cả, thích ăn thì anh cho em ăn, thậm chí còn có thể giúp em ăn no.”

Anh nhắc đùi cô lên, đẩy về phía trước, ép sát bộ ngực, khiến cho nơi ấy lòi ra rõ hơn, sự tiếp xúc giữa hai người càng mạnh mẽ, chặt chẽ. Khương Nhạc sáng khoái, thất lưng anh giương cao lên, đẩy những lớp thịt nhẵn nhụi trong người cô để rút ra, sau đó lại không hề lưu tình mà hạ người xuống, dùng góc 90 độ để phá vỡ hoa huyết. Đầu gậy đặt vào tâm hoa, khẽ rút ra, kể đó đâm mạnh vào trong một cái.

Một lần, hai lần, ba lần...

“A... Đừng.. Đừng...” Sau khi qua đợt cao trào, huyết nhỏ của Diệp Thư vô cùng mất cảm, giờ đây lại chịu sự đối đãi cường bạo của anh, thậm chí anh còn khi dễ tâm hoa mềm yếu nhất. Con cuồng vọng khuây khỏa sự kích thích, hủy thiên diệt địa tràn tới, anh nhanh chóng thôi quét khắp người cô, khiến cô sa vào bể dục vọng muốn sống muốn chết, nửa như phiêu bồng nửa như lãng du. Cô sung sướng đến cực hạn, khoái cảm từ huyết nhỏ không ngừng truyền tới, liên miên không dứt, không ngừng chồng chất, đẩy cô lên đỉnh núi cao tít tắp.

Khoái cảm thừa ra vì quá nhiều, sự vui thích sẽ không còn mà thay vào đó là cảm giác tựa như bị khủng bố, giống hệt một con quái thú khát máu đang há miệng to, bất cứ lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị để nuốt cô vào trong bụng.

“A... Đừng... Muốn tới rồi... Vừa muốn đến...”

Khoái cảm đánh sâu vào, lý trí hỗn loạn, thân thể cũng không thể khống chế trong tay, huyết nhỏ lại bắt đầu run rẩy, tầng tầng lớp lớp thịt trong cơ thể cô quần lấy gây thịt nóng cháy, cứng rắn. Con chấn động từ sâu thẳm trào tới, cô há khuôn miệng non mềm, hồng đỏ, thốt ra tiếng rên rì, “A... Tới... Lại tới rồi... A... Đừng...”

Diệp Thư có dự cảm rằng sau đó, có thể cô sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục.

Lớp thịt trong thân thể lại cuộn lấy từng vòng, nhấp nhô lên xuống, miệng nhỏ ngậm chặt cây gậy không tha. Khương Nhạc cũng đã tới điểm cực hạn, ánh mắt anh sáng hẳn lên, để lộ những tia máu làm người ta sợ hãi, động tác càng thô lỗ, cuồng dã, “Chỗ ấy nên kẹp chặt một chút, anh cũng sắp lên rồi.”

Hai thân thể trẻ tuổi lần lượt va chạm vào nhau, phát ra âm thanh phóng đặng. Khương Nhạc gia tăng tốc độ, cuối cùng tiến lên một lần, mỗ hồi đâm đĩa chảy xuống khuôn mặt đẹp như tranh của anh. Bọt nước bắn ra tung tóe, khiến cho âm thanh của ái tình càng được xướng vang mãnh liệt.

Cuối cùng, anh gầm nhẹ một tiếng, gậy thịt lớn đặt ở tâm hoa bỗng chốc phun tinh dịch màu trắng ào ào.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Đã ghê ấy, em thích anh làm kiểu này ư?

Sau một trận mây mưa vui sướng, hai người nhìn nhau mà chẳng nói gì, bầu không khí xung quanh tràn đầy hơi thở lẫn hương vị tình dục còn sót lại đang dần lên men chọt trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Lòng ngực trần trụi, ướt đầy mồ hôi của Khương Nhạc phập phồng kịch liệt, sau đó từ từ bình tĩnh lại. Anh hưởng thụ cảm giác được huyết nhỏ non mềm bao vây, vừa thỏa mãn vừa bỏ bớt sự sắc bén lẫn luống cuống. Khương Nhạc lười biếng, híp mắt lại, đầu gối đè nhẹ lên vai Diệp Thư, ôm lấy thân mình không ngừng run rẩy của cô, lẽ lười rồi liếm lấy liếm để căn cô trắng nõn.

Cảm giác ướt át xen lẫn thô ráp đã kiềm chặt dây thần kinh của cô. Cô không ngừng run rẩy, nổi hết da gà. Khương Nhạc thấy cô kỳ lạ, anh liếm càng hăng say hơn, đôi môi mỏng cất tiếng cười tựa như làn gió xuân thổi lướt qua, hàng mi dài chứa đầy sắc xuân, ánh mắt tình anh nhìn xuống, “Bảo bối Thư Thư mất cảm vậy sao?”

“Cút ngay, cút ngay.” Lý trí dần lấy lại, Diệp Thư xấu hổ và giận dữ không thôi. Cô đẩy đầu anh ra, anh lại chống cả người dậy, che khuất cơ thể cô.

Hương vị thấm tận trong cốt tủy, Khương Nhạc không muốn làm cô trở nên đáng thương. Dục vọng rục rịch, anh dùng ánh mắt thâm trầm để nhìn ngó quan xinh xắn của cô, bỗng nhiên cảm thấy ái tình vĩ đại, lấp đầy cả trái tim. Anh gọi tên cô từ tận đáy lòng mình, “Thư Thư, Thư Thư.”

Đôi mắt như lửa nóng khiến khuôn mặt cô bị bóng. Cô nhắm mắt lại, lựa chọn lảng tránh, “Đừng gọi tôi như vậy, anh không xứng.”

Khương Nhạc dùng gậy thịt trưng to đụng vào cô một chút, “Bệnh hay quên của em cũng nặng thật đấy. Lúc hẹn nhau ở công viên Phi Thúy Ngọc Hồ, em đã cho phép anh gọi, là em cho phép, sao anh lại không xứng cho được?”

“Thư Thư, vừa rồi em khó chịu sao? Chúng ta làm thêm một lần nữa nhé.” Bị dục vọng làm cho không rảnh để bận tâm đến những cái khác, Khương Nhạc nhắc thân thể mềm mại của Diệp Thư lên, để cô ngồi đối mặt với mình bằng tư thế cười ngửa. Gậy thịt tiến vào với một chiều sâu không thể tưởng tượng nổi, đầu gậy cứng rắn đập vào tâm hoa, sau đó chui tọt vào trong.

“Đừng... Đừng... đi vào...”

Về mặt Diệp Thư trở nên khủng hoảng, từng ngón tay trắng mịn của cô nắm chặt lấy cơ vai bắp thịt rắn chắc của Khương Nhạc, lông mi ứa nước mắt

trong suốt, thân thể được tiếp thêm sức mạnh từ cơn sợ hãi, thân hình mềm mại như nước mùa xuân lại tránh thoát được từ trong tay Khương Nhạc. Mất thấy gậy thịt sắp sửa rút ra khỏi huyết nhỏ, Khương Nhạc dùng một tay nắm chặt vòng eo của Diệp Thu, lực mạnh khiến cho cả người cô hạ xuống, gậy thịt lại bị huyết nhỏ nuốt vào.

“Không... Đừng... Khương Nhạc... Buông tha cho tôi...”

Khương Nhạc nắm chặt vòng eo của cô, khiến người cô lên xuống kịch liệt. Mấy sợi tóc đen tán loạn trên lớp da thịt tuyết trắng phân tán ra khắp đầu vai, trước ngực, sau lưng, từng sợi từng sợi, mê hoặc tinh thần con người.

“Bảo bối Thu Thu, huyết nhỏ chặt quá, anh làm mà nó chẳng chịu buông, nhanh ghê ấy.”

Trải qua hai lần cao trào, hoa huyết nhỏ không còn mềm xốp, ngược lại còn dẻo dai, đầy lực mạnh mẽ, co rút rồi cắn chặt không ngừng, ép người đàn ông đàn giao hoan phải tiết ra tinh dịch. Miệng huyết càng đáng yêu hơn, giống như đói bụng lâu ngày vậy, muốn ăn muốn nuốt, cả cây gậy lớn bị hút thẳng vào bên trong.

“Lại hút, lại cắn, thật thoải mái.” Dường như huyết nhỏ có thể nghe hiểu lời anh, mới đó mà nó đã cắn gậy thịt thêm một miếng nữa. Khương Nhạc thét lớn, thất lung tê rần, “Đã ghê ấy, em thích anh làm kiểu này ư?”

Tốc độ của anh đột nhiên nhanh hơn, cánh tay có lực thao túng thân thể Diệp Thu. Cô không chịu nổi sự khống chế mà lắc lư cái eo nhỏ, bầu ngực non mềm xao động mê người, huyết nhỏ cấp tốc cắn nuốt gậy thịt đi vào rồi lại nhổ ra, tăng tăng lớp lớp thịt bên trong co rút rồi vuốt phẳng, từng cơn khuây khỏa mạnh mẽ xuất hiện lần lượt, thổi bay lý trí của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

“Thích ăn gậy thịt thì cứ ăn, ăn nhiều một chút.” Anh đợi thời điểm chuẩn nhất khi cả người cô hạ xuống, chỉ trong nháy mắt, anh đã nhấc bổng phần eo cô lên, gậy thịt với thể như chẻ tre vượt qua trùng điệp lớp thịt bao vây để xuyên phá tâm hoa, sau đó bị mắc kẹt vào một nơi chật hẹp, siết chặt lạ thường.

Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu sợ hãi, hơi thở ồ ồ giao hòa vào nhau.

Chặt quá, nhỏ quá, lực hút cũng mạnh quá, tựa như có vô số bàn tay nhỏ đang mát xa cho đầu gậy vậy, kênh rạch sâu thẳm bên trên cũng được chiếu cố cẩn thận, thư thái vô cùng, lại rất đòi mạng.

Diệp Thu nắm chặt bả vai Khương Nhạc, cả người lắc lư đến mức đáng sợ, sao chuyện thế này lại có thể xảy ra? Thân thể cô hoàn toàn bị phơi bày, không hề có bí mật nào đáng nói, chỉ biết nhận lấy sự cuồng nhiệt của người đàn ông trong khi cô chẳng có khả năng chống đỡ, thỉnh thoảng nhận được một chút khoái cảm từ anh.

"A... Đi vào... Nóng quá... Xuyên rồi..."

Gậy thịt xâm nhập từng chút một, mỗi một tác động qua con đường chật hẹp, cuối cùng cũng chui tọt vào trong tử cung cô.

"A..."

Cơ bắp của Khương Nhạc căng cứng, mồ hôi đổ ra toàn thân, trán anh nổi gân xanh, hàm răng cắn chặt để cố nén niềm vui thích, năm ngón tay chụm lại, túm lấy vòng eo cô, hông và tay đồng thời dùng lực để làm một cách dứt khoát hẳn hoi.

"Tử cung bị làm tới vậy rồi, Thu Thu trời sinh để cho anh làm mà, huyết nhỏ vốn được sinh ra để ăn gậy thịt lớn của anh, không phải sao?"

"A a a... Phải... Đúng vậy..."

Chỉ cần còn một chút lý trí, Diệp Thu tuyệt đối sẽ không trả lời như vậy, nhưng dục vọng đã ngập đầy đầu cô, thân thể trắng như tuyết lẫn tóc đen như mực đều trở nên cuồng loạn, mưa mây liên hồi. Hoa huyết cắn chặt gậy thịt theo thói quen, cửa huyết và miệng tử cung điên cuồng co rút lại, thuận theo Khương Nhạc.

Cô trả lời trong lúc vô thức càng khiến Khương Nhạc vui mừng, ánh mắt của anh đỏ lên vì hưng phấn, “Đúng vậy, huyết nhỏ của Thu Thu được sinh ra để dành cho gậy thịt lớn, Thu Thu thích ăn lắm ư?”

"Thích... Thích lắm..."

"Bảo bối, nói rõ ràng nào, là huyết nhỏ thích ăn gậy lớn."

"Huyệt nhỏ... thích... ăn gây lớn..."

Lời nói quyến rũ phát ra từ khuôn miệng hồng nhợt của cô càng giống như rót xuân được kích thích vào người anh. Anh gầm nhẹ, đẩy cô một cái, thân thể cường tráng phủ lên người cô. Đôi chân cô bị tách ra, gây thịt nhăm ngay vào chỗ nước chảy mà đi vào thuận lợi. Không hề giảm xúc, anh nắm giữ đùi cô, rút ra xuyên vào tận tình.

Diệp Thư rướn cần cổ thon dài màu trắng như tuyết, phát ra tiếng nức nở mê người. Gây thịt khuấy đảo huyệt nhỏ mẫn cảm, mãi từng nếp nhăn trong cơ thể cô, tâm hoa và tử cung bị chọc mạnh, khoái cảm tựa như con thủy triều cuộn cuộn, nước lũ vỡ đê. Không bao lâu sau, cô đã lên đến đỉnh điểm, đạt tới cao trào một lần nữa sau tiếng thét chói tai.

Huyệt nhỏ phun ra dòng nước trong suốt, co rút lại như cũ, kẹp chặt Khương Nhạc mà hút lấy hút để. Lần này, thân dưới của Diệp Thư không còn chút sức lực, tựa như bão táp bẻ gãy cành hoa, cả người cô mềm mại đáng yêu, nằm vật xuống yếu ớt.

"Làm cho em chết, làm cho em chết! Cái đồ nhỏ mà thích ăn to!"

Diệp Thư đã đạt đến cực hạn, không còn sức để tiếp nhận sự tàn phá của anh nữa. Khương Nhạc hứng trí đúng lúc đó, sau khi gây thịt được tưới nước dịch liền trở nên tràn đầy sức sống, rút ra cắm vào hoa huyệt mềm yếu liên tục.

Khương Nhạc cúi đầu, ngậm đặt đầu nhũ hoa đang rung rinh trong gió, ánh mắt anh lộ rõ tia máu khiến người ta hoảng sợ, sống mũi cao đẹp dính một vài giọt nước, khoe môi hơi cong lên.

"Không được... Đừng..."

Khoái cảm lại tăng dần trở lại, ngày một nhiều thêm, Diệp Thư cảm thấy mình giống như một đám mây bị giẫm nát, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, nhưng rồi lại có cảm giác như đang thả mình trên mặt nước, từng cánh hoa xoắn lấy xoắn để. Cô lâm vào con khủng hoảng tột cùng, không biết phải làm thế nào cho phải, miệng không ngừng cầu xin tha thứ, "Đừng... Đừng... Thật sự chịu không nổi rồi... Sẽ chết... Van cầu anh... Đừng..."

"Sao lại dừng? Huyệt nhỏ còn chưa ngoan, vẫn ăn được gây nữa kia mà, chẳng phải là chưa no ư?"

Mặc kệ cô có chịu nổi hay không, anh chỉ biết phóng thích dục vọng của bản thân mình, giống như một con mãnh thú ác liệt, liều lĩnh, không hề kiêng nể gì, khiến Diệp Thư sợ đến mức muốn trốn, nước mắt tràn đầy khoe mi, chẳng khác nào mấy viên trân châu đứt ra từ một chiếc vòng.

"Đừng... Van cầu anh..."

Gây thịt không ngừng đâm vào rút ra, nhìn vào chỉ kịp thấy một màu sắc âm trầm. Về mặt tràn đầy dục vọng của Khương Nhạc có hơi thay đổi, anh hạ thất lưng xuống, khiến gây đâm xuyên tử cung, đầu của nó đập phá trùng trùng lớp lớp thịt bên trong, kinh tâm động phách.

Lần này, anh đã đột phá cửa mình của cô. Cô rung đùi đắc ý, thân thể run như điên giật, tiếng nói quyến rũ cất cao, "Mau tránh ra... Tránh ra... Đừng... Sắp tiểu ra quần rồi..."

Khương Nhạc chỉ cảm thấy một dòng nước ấm bắn lên bụng. Anh kinh ngạc, nhướn mày, vừa cúi đầu nhìn thấy chất lỏng màu vàng nhợt bám đầy gây thịt, phóng thẳng vô cùng.

Khương Nhạc nở nụ cười gian tà, "Đúng là tiểu thật."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10

"Đừng... Xin anh... Đừng mà... Hu hu..."

Khương Nhạc đè eo cô xuống, gây thịt không ngừng rút ra xuyên vào, càng lúc càng căng, càng ngày càng nóng, chèn đầy đường vào non mềm, khiến con khoái cảm vô hạn của cô được kéo dài, lên cao, mãi đến khi cô hoàn toàn không chịu nổi, chỉ có thể quát to những tiếng khàn giọng vô nghĩa, hai bàn chân nhỏ đá lung tung trong không trung, thân dưới ngượng ngùng, huyệt nhỏ đỏ đầy chất lỏng. Nơi giao hợp, drap giường lộn xộn bừa bãi.

Cảnh tượng trước mắt quá mức động lòng người, Khương Nhạc cũng không kiên nhẫn được bao lâu, động tình đến mức rút ra đâm vào mấy chục cái, đầu gây tiến vào tử cung mềm mại, bắn tinh dịch nóng rực.

Tinh dịch có thể làm Diệp Thư run run rẩy rẩy không ngừng nghỉ.

Cô nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra, vọng tưởng có thể tránh đi sự xấu hổ, nhưng Khương Nhạc lại không để cô giả chết, thậm chí còn cười khê

bên tai cô, “Thoải mái như vậy à? Ướt quần luôn rồi, tiểu nhiều thật đấy.”

Cô vừa xấu hổ vừa giận dữ mà cắn chặt môi, làn da tuyết trắng nổi sắc hoa đào màu hồng nhạt, anh dùng ngón tay thô ráp vuốt một đường dọc theo vòng eo cong mềm của cô, “Đúng là không nhìn ra được Thư Thư lại như vậy, thích lắm phải không? Sau này, anh sẽ làm em mỗi ngày.”

Cô đột nhiên mở mắt ra, đưa tay tát “bốp bốp” vào mặt anh, “Anh cầm miệng! Cầm miệng! Cút ngay!”

Khương Nhạc nhếch môi, ý cười lộ ra. Anh sờ gò má bị tát đau, hai tay ôm lấy người cô rồi bế dậy, “Đồ phụ nữ như em đúng là không biết nói đạo lý, anh khiến em thích thú như vậy mà em còn đánh anh?”

“Cầm miệng! Anh mau thả tôi xuống, thả tôi xuống!”

“Trên người bẩn thỉu như vậy, em không muốn gột rửa một chút nào à?”

“Anh cầm miệng!”

Phòng tắm nhanh chóng tràn đầy hơi nước màu trắng sữa, mờ mờ ảo ảo, ánh đèn thủy tinh chiếu xuống đẹp như một giấc mộng.

Vòi hoa sen phun nước, cọ rửa hai thân thể đang dây dưa chặt chẽ với nhau.

Cô gái bé nhỏ cố gắng kiễng một chân, một chân bị người đàn ông kia nhấc lên, để lộ nơi ấy đầy cánh sắc xinh đẹp, huyết nhỏ đáng yêu như một bông hoa hồng lại bị cây gậy trắng kiện của ai đó chèn ép. Người đàn ông khẽ động phần eo, cây gậy liên tục ra vào hoa huyết, mỗi một lần đi vào đều dùng mười phần sức lực, mãi muộn lóp thụt bên trong, đẩy cô từ cung, chiếm lĩnh nơi thần bí nhất trong đó.

Diệp Thư bị anh đâm làm cả người lay động, mái tóc ướt sũng bết lại sau lưng khiến bản thân khó chịu.

Bất thành linh, tốc độ của Khương Nhạc nhanh hơn, nhanh hơn tốc độ tượng trưng cho sự vui thích kịch liệt. Lúc này, cô gái nhỏ nào có chịu được mưa rền gió dữ, bàn tay yếu ớt mềm mại của cô nắm lấy khuôn ngực to lớn của anh, khóc lóc cầu xin tha thứ, “Đừng... Đừng... Buông tôi ra... Buông tôi ra... Chịu không nổi nữa...”

“Chịu không nổi?” Anh hung hăng giương eo lên, gậy thịt sáp nhập vào con đường chật chội, đỉnh đầu chạm vào tâm hoa, dùng động tác rút ra cắm vào, nhưng hoa huyết vẫn còn phản ứng, lóp thụt sống động chủ động vây lấy chiếc gậy, tựa như có ngàn vạn cái miệng nhỏ đang mút, cửa huyết đóng mở liên hồi, cắn lấy cắn để, những phản ứng ấy đã thúc giục người đàn ông nhanh chóng tiếp tục động tác của mình.

“Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, huyết nhỏ đói khát mà dám bảo chịu không nổi?”

Diệp Thư vô cùng xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng. Anh lại rút ra xuyên vào, cô nhịn không được liên rên rì. Nóng quá, ẩm ướt, căng ghê, thoải mái vô cùng!

“Huyết nhỏ ngoan, biết cần đấy.”

“Chỉ sợ từ nay về sau, nơi ấy của em không tài nào rời khỏi anh được. Mỗi ngày, anh sẽ làm em vài lần cho đỡ thèm nha.”

“Không sao cả. Sau này, ngày nào anh cũng cho em hân, đồ của anh chỉ dành cho nơi đó của em thôi.”

“A... Cầm miệng... Cầm miệng... A a a...”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Đó là vì anh xem phim nhiều đấy!

Khoảng thời gian chứa xuân sắc vô hạn trôi qua cực nhanh, mới đó mà trời đã vào chạng vạng, ánh sáng trong phòng tối hẳn đi. Khương Nhạc đẩy cửa sổ bằng kính ra, gió mát thổi nhẹ mấy sợi tóc vương bên tai anh, xua đi hương vị tình dục ngập tràn khắp phòng.

Anh quay trở lại giường. Diệp Thư đang chìm sâu vào giấc ngủ, thân thể mềm mại của cô được bao bọc trong chiếc khăn tắm. Cô nằm nghiêng, bàn tay ngọc non mềm mại nằm thành nắm nhỏ, diandaanlequyydoon đặt kê bên má, hai má cô đỏ bừng.

Khương Nhạc tháo khăn trùm đầu của cô ra, để lộ mái tóc đen như mực còn ướt sũng. Anh sờ một cái, ánh mắt chợt nhú lại. Không được, tóc cô ướt quá, không thể để cô ngủ như vậy.

Anh lấy máy sấy tóc trong tủ đầu giường, cắm điện, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, để cô dựa vào lòng mình, sau đó dùng đầu ngón tay vuốt ve từng lóp tóc của cô, khẽ tiếp mồi ấn nút mở máy.

Cho dù đang lâm vào giấc ngủ sâu, Diệp Thư cũng bị quấy rầy bởi tiếng động “ong ong” không ngừng. Cô xoay người khó chịu, rốt cuộc cũng vì quá mệt mà không cử động nổi nữa, nhanh chóng rơi vào giấc mơ đẹp.

Ngày thứ hai ắt hẳn không phải là một buổi sáng yên tĩnh.

Diệp Thư nằm sấp ở trên giường, nước mắt không ngừng tuôn ra. Chiếc khăn tắm trượt khỏi bờ vai từng chút một.

Hai gò má của Khương Nhạc đầy những dấu tay màu đỏ tươi, khóe miệng của anh cũng còn một vết trầy màu đỏ. Anh không thèm để ý, vừa hừ hừ một tràng vừa mặc áo sơ mi vào.

"26 năm trình tiết của anh đều giao cho em, diendaanlequyydoon em có lỗi quá lớn rồi, còn khóc cái gì hả?!"

"Đạo này, người vừa si tình, vừa chịu trách nhiệm, giữ mình trong sạch và là phú nhị đại* như anh không còn nhiều đâu, em nên quý trọng thật tốt mới đúng."

*Thế hệ con nhà giàu thứ hai ở Trung Quốc

"Em lo lắng như vậy, bây giờ chúng ta đến Cục Dân chính để đăng ký kết hôn là được."

Anh vừa không để ý, vừa cố tình bóp méo sự thật đã làm cô phát điên. Cô nắm chặt drap giường mà lôi kéo, nước mắt càng chảy dữ dội hơn, "Giả mù sa mưa*, anh rút mau cho tôi!"

*Giả vờ, vờ vĩnh

Cài xong chiếc nút áo cuối cùng, Khương Nhạc bá đạo ôm lấy cô, giữ chặt cô trong lòng ngực mình. Anh nâng cằm cô lên. Đôi gò má cô như hoa lê ửng hồng, đôi mắt long lanh ngấn lệ. Anh còn chưa đáp lại, dáng vẻ yếu ớt của cô đã đánh vào trái tim anh, khiến anh bất giác dịu dàng, "Em nói anh giả mù sa mưa? Anh giả mù sa mưa bao giờ? Há? Nói rõ đi."

Diệp Thư cười lạnh, "Anh không giả mù sa mưa ở chỗ nào? Mỗi một chữ của anh đều làm tôi tin không nổi."

Khương Nhạc nhíu mày, đôi môi nhoen thành nụ cười hình cung, "Anh nói cho em biết, mỗi chữ anh thốt ra đều sự thật. Bảo bối Thư Thư, em không thể không nói lý như vậy. Em không tin, anh sẽ nói dối với em một phen."

"Thư Thư, tình cảm của anh đối với em còn phải hỏi sao? Em là mối tình đầu của anh. Trước khi em xuất hiện, anh không có cảm giác với bất kỳ người con gái nào, thậm chí còn chán ghét phụ nữ."

"Về việc đăng ký kết hôn, chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ đi diendaanlequyydoon ngay lập tức."

"Anh nói trước đây anh chán ghét phụ nữ, thật ra thì hai tay của anh đủ để "giải quyết" rồi, thân thể anh còn trong sạch, chẳng lẽ không bình thường sao?"

Cô sẽ tin ư?

Tin mới lạ đó.

Diệp Thư lau nước mắt trên mặt, "Buông tôi ra, tôi phải về nhà."

Khương Nhạc bất mãn trước phản ứng bình tĩnh của Diệp Thư, anh choàng tay lên gáy cô, trấn tựa ngực vào cô, tầm mắt chỉ nhìn tới chóp mũi ửng đỏ của cô, "Bảo bối Thư Thư, em còn chưa nói với anh là em có tin hay không?"

Sự im lặng của cô đã báo cho anh biết đáp án.

Anh tức lười, sau đó huých thật mạnh vào trán cô, "Em vẫn không tin à?"

Lúc nói chuyện, hơi thở của anh vương lên môi cô, hơi nóng tràn ngập sự mập mờ, cô cắn môi, "Không tin, nếu đây là lần đầu tiên của anh, tại sao anh lại thông thạo như vậy?"

Sự chất vấn của cô khiến anh bật cười thành tiếng. Anh nói tay, để cô được tự do, sau đó đứng dậy, bước tới từ diNdanLEquyDon quần áo, mở cửa, lấy một chiếc cà vạt màu đen ở ngăn giữa ra, vừa thắt vừa đứng trước gương mà cười, đáp lại, "Bảo bối Thư Thư, không lẽ em thuần khiết đến mức chưa từng xem mấy bộ phim là à?"

"Thông thạo? Đó là vì anh đây xem phim nhiều đấy!" – phim con hâu

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Đây là loại em thích đi?

Edit: Lạc Thần

Nhét đuôi áo sơ mi bỏ vào trong quần tây, kéo khóa quần cài thắt lưng, lại điều chỉnh vị trí cà vạt, nhìn ngang nhìn dọc cũng không vừa lòng, tính tháo ra thắt lại, nhưng vừa tháo xuống chợt nghe có người gõ cửa, anh đành phải ném cà vạt lên trên giường rồi đi ra mở cửa.

"Tam thiếu, quần áo ngài muốn."

"Ừ." Lấy túi giấy trong tay quần gia liền "Phanh" đóng cửa lại.

Diệp Thư quần trong khăn tắm cả người cũng không được dễ chịu, nghe giọng nói của quần gia cũng đoán được đó là quần áo cho cô, cho nên mở to mắt chờ mong. Ai ngờ Khương Nhạc mở túi quần áo, lấy ra một cái yếm mỏng kết nụ hoa gọi cảm từ bên trong, lắc lư ở trước mắt cô, môi mỏng khẽ cong lên, huyết sắc vang dội: "Thư Thư cục cưng bé nhỏ, nếu anh không đoán sai, đây là loại em thích đi?"

Diệp Thư nắm chặt ngón tay, hô hấp dồn dập, trước ngực phập phồng kịch liệt, ngẩng đầu lên oán hận liếc mắt nhìn anh một cái, không nói lời nào, cả người run lên kiềm nén cơn giận.

Khương Nhạc kinh hãi, quên đi quên đi, không đùa cô nữa.

"Tốt tốt tốt, anh không nói, đi thay quần áo đi, thay đổi xong chúng ta xuống lầu ăn điểm tâm đi."

Đến phòng tắm thay đổi quần áo, một bộ áo liền váy màu xanh đen có trang trí bông hoa ở trên, áo khoác dài bên ngoài là hàng dệt kim, tương xứng với chiếc váy đen, tóc không buộc, chia thành hai chùm buông xõa trước ngực.

Vừa mở cửa phòng tắm ra, một tiếng huyết sắc đề tiện truyền tới: "Nữ thần."

Về mặt cô bình tĩnh, mở cửa đi thẳng ra ngoài, không nhìn Khương Nhạc, một đường chạy chậm ra biệt thự.

Vừa đúng lúc mặt trời nhô lên, một tầng mỏng manh, dừng ở khóe mắt cô, ánh sáng làm cô choáng váng mơ hồ, cô đỡ lấy cây bạch quả ven đường, một tay xoa huyết thái dương, một môi quá!

"Nơi này không tốt để đậu xe, muốn đi đâu, anh đưa em đi." Khương Nhạc trong xe hơi màu đen hăng hái nói, ánh nắng ban mai toả ra những điểm sáng nhảy múa lung tung trên đôi mi dài và đen của anh, chiếu lên làn da sáng.

Diệp Thư làm như không phát hiện, ánh mắt phóng xa tới trên cầu vượt phía trước.

Khương Nhạc ngừng xe trước mặt cô, mở cửa xe bước xuống, vươn người đứng thẳng lên, cười rộ lên mang chút tùy ý và rộng rãi: "Thư Thư, nếu không chúng ta vẫn là đi trước ăn một chút gì đi, buổi tối hôm qua chúng ta còn chưa ăn đâu."

Không được Diệp Thư đáp lại, anh hừ nói: "Sao không đề ý tới anh vậy?"

Vẫn đề ý anh? Không phải anh đánh đều tính toán tốt, vừa đánh lại có cái gì dùng? Anh là đồ da mặt dày xảo trá, không hề có liêm sỉ!

Khương Nhạc xoa nhẹ đầu nói: "Được rồi được rồi, anh biết em chán ghét anh, chúc mừng em, sau này có ít nhất hai tuần đều không nhìn thấy anh."

"Nhưng mà, trước hết em để cho anh đưa em về nhà đi, nơi này thật không tốt để đậu xe."

Ngừng chờ đèn đỏ, Khương Nhạc xoay đầu lại nhìn cô gái nhỏ ngồi ở vị trí tay lái phụ.

Cô từ từ nhắm hai mắt, là đang ngủ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, hô hấp rất nhỏ, giống như một bông hoa bách hợp ẩn nấp lẳng lặng nở rộ, không quan hệ với thế giới bên ngoài, tất nhiên là bình yên không màng danh lợi.

Anh cong cong môi, ngón út cũng ngoéo một cái, nhìn không được búp lên cái trán tròn bóng của cô, cúi đầu hôn một cái lên môi cô, đột nhiên lúc này cô mở mắt, con ngươi đen chăm chú nhìn chăm chăm theo dõi anh.

Anh chợt dạ sờ sờ cái mũi: "Thư Thư cục cưng bé nhỏ."

Cô cắt ngang: "Lái xe."

Đến cửa tiểu khu, Khương Nhạc khóa cửa xe lại không cho cô xuống xe, cô trừng anh: "Anh có ý gì?"

Anh cười khề, về mặt lưỡi biếng, nhưng ánh mắt lại trịnh trọng: "Đi công tác đến hai tuần, để cho anh nhìn em thật kỹ."

Giả mù sa mưa! %d@d*!q^d

Diệp Thư nghen lời không nói được, chỉ lẳng lẳng ngồi, mặc cho ánh mắt sâu thẳm của anh đảo qua lông mày của cô, mắt của cô, môi của cô, thật lâu sau, cô thần nhiên nói: "Được chưa?"

"Có thể cho một nụ hôn từ biệt là tốt nhất."

Tuy là nói như vậy, nhưng sợ lại chọc cô tức giận, mở cửa xe thả cô bước xuống, cô cũng không quay đầu lại, giống như phía sau có nước lũ và thú dữ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Nếu chị thật sự cảm ơn tôi thì đừng nói lung tung trước mặt Khương Nhạc, tôi cũng không muốn rước thù

Diệp Thư không cách nào chấp nhận nỗi tình cảnh "bị chó cắn một cái", nhưng nói đến việc đi kiện cáo anh ta... thì lòng cứ đắn đo mãi, rốt cuộc chỉ đành "mặc cho chó cắn."

Đến khi tan tầm, tiễn bệnh nhân cuối cùng khỏi cửa, cô từ từ nhắm mắt, nhào người trên ghế, tinh thần hoảng hốt, đột nhiên, có tiếng vang lớn từ cửa sổ thủy tinh, kèm theo đó là những cơn gió buốt giá từ ngoài ồa vào, âm thanh ồn ào làm cô nhức tai, nhú mảy, cô mở mắt nhìn ra ngoài, từng dải sóng nước đỏ ào ào xuống không gian xanh ngắt, trắng lè.

"Mưa rồi."

"Đúng thế, mưa rồi, sao chị còn chưa về?" Cao Khiết đứng ở cửa văn phòng, chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Diệp Thư cười với cô ta một cái, nụ cười trong veo và đơn thuần, Cao Khiết nhấp máy đôi môi đỏ mọng. "Chắc" một tiếng rồi nói, "Trời ạ, haiz, haiz, sao gần đây chẳng thấy bóng dáng cậu hai nhà họ Khương đâu nhỉ, trước kia không phải đều quần quýt lấy chị à? Chẳng lẽ cậu ta có mục tiêu mới rồi sao?"

"Ai biết anh ta đang làm gì chứ, dù sao cũng không liên quan tới tôi." Diệp Thư lật đi lật lại bệnh án trên bàn, cuối cùng, cô khép sổ lại, đút vào ngăn kéo rồi khóa cẩn thận.

Cao Khiết cười thành tiếng, giọng nói có mấy phần khắc nghiệt: "Chị ngốc thật đấy, hoang tưởng cậu ấm như Khương Nhạc có tình yêu chân chính ư? Thế mà còn dám hẹn hò với cậu ta, nếu không có tôi nhắc nhở chị, chị sớm đã mắc bẫy của anh ta, khóc cũng không ra nước mắt."

Diệp Thư lạnh nhạt nhìn cô ta rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục công việc còn dang dở, thả chìa khóa vào trong túi, "Cảm ơn cô đã nhắc nhở nhé."

"Nếu chị thật sự cảm ơn tôi thì đừng nói lung tung trước mặt Khương Nhạc, tôi cũng không muốn rước thù."

"Ừm, không đâu."

Cao Khiết nói thêm, "Cẩn thận đấy, tốt nhất chị đừng đến chỗ Khương lão gia nữa, để đàn anh Cố đi cũng được mà."

Diệp Thư gật đầu, "Tôi sẽ nói riêng với thầy sau."

Cô ta dường như rất vừa lòng với câu trả lời của cô, đôi mắt mãn ý cười nheo lại, nhưng ý cười tắt ngúm ngay tắp lự, chỉ còn lại tiếng thờ dài, "Chị nói xem, đàn ông ngày nay thế nào? Cứ thấy đàn bà con gái liền không đòi được mất ư?"

"Cô đang nói Khương Nhạc, hay là trưởng phòng Vương thế?"

"Hai gã đó y chang nhau, đều là hàng lõm. Lúc tôi còn ở nhà họ Khương, Khương Nhạc rành rồi cũng tiến lên bắt chuyện, thấy tôi không để ý thì dụ dỗ đe dọa, suýt chút thì... Mà thôi, mấy thứ đó chị biết cả rồi, tôi cũng chẳng nhắc lại làm gì."

"Vậy còn trưởng phòng Vương thì sao?"

Cao Khiết quắc mắt, "Anh ta là ai mà đòi theo đuổi tôi?"

Nơi làm việc của họ không phải bệnh viện to lớn gì, chỉ là cửa hiệu trung y được truyền lại của thầy, song trong thành phố cũng có tiếng tăm tương đối lớn, trong giới trung y thầy cũng có địa vị cao. Kê có tiền tin tưởng đông y, hâm mộ tiếng tăm của thầy đến để chữa bệnh cũng kha khá, mấy học trò như họ đi theo thầy khắp nơi, kiến thức có được cũng không nông cạn.

Diệp Thư dọn dẹp xong thì đến phòng thay quần áo cởi áo dài trắng xuống, mặc áo khoác vào rồi bật ô chạy về nhà, đường không dài lắm, cho nên cô

vẫn luôn đi bộ đến nơi làm, nhân tiện rèn luyện cơ thể luôn.

Sau khi về đến nhà, rót một ly nước ấm, rửa mặt, cô mới lấy điện thoại trong túi ra, mở khóa, máy báo có tin nhắn chưa đọc, là của Khương Nhạc gửi, cô bấm vào.

"Bảo bối Thư Thư, ngày mốt anh sẽ về, vừa đúng vào sinh nhật em nhì, anh đưa em đến quán hải sản Tân Hải ăn nhé?"

Bệnh thần kinh! Cô không nói không rằng trực tiếp liệt số của anh ta vào danh sách đen.

Tuy nhiên, cô có thể chặn điện thoại anh ta, nhưng lại không chặn được người. Hôm sinh nhật, sau khi tan tầm, vừa ra khỏi cửa, Diệp Thư đã thấy anh ta đứng đối diện cửa bệnh viện rêu rao cùng với con xe đồ tể, người đứng tựa vào cửa xe, trong lòng ôm hoa hồng trắng của Pháp, đóa hoa khá lớn, che gần hết nửa khuôn mặt điển trai, chỉ lộ ra đôi mắt vừa sáng vừa thâm thúy.

Cao Khiết đứng cạnh Diệp Thư cười lạnh, "Xem ra gã vẫn chưa chết tâm mà vẫn muốn câu được chị, tự chị cẩn thận một chút nhé, tôi đi trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Đến đây, anh cho em ăn đỡ thèm

Diệp Thư đi trên vỉa hè, đón gió thu mát mẻ, làn váy bay phất phới. Khương Nhạc lái xe tà tà theo cô, cửa sổ xe bị anh hạ xuống, gió thổi vào trong, thổi nhẹ vài sợi trên tóc anh.

"Bảo bối Thư Thư, em muốn dẫn anh tới nhà em đó sao?"

"Anh có biết xấu hổ hay không? Đừng đi theo tôi!"

Khương Nhạc vuốt ve tay lái, không chút hoang mang, "Cần mặt làm chi, cần em là đủ rồi." (-_- mặt anh dày quá)

Anh đi công tác bên ngoài, một ngày không gặp cô tựa như ba năm. Cảm giác nhưng nhớ không giống lúc trước. Trước kia, cô luôn tránh anh, không chịu gặp anh, anh chỉ biết nghĩ tới cô, chỉ có nhớ nhưng mà thôi.

Nhưng bây giờ, sau khi được ăn mặn, ý nghĩ trong anh liền thay đổi. Hai tuần qua, anh càng ngày càng nghĩ cách "làm" cô như thế nào sau khi trở về, "làm" cho cô khóc không ra. Vừa ngâm lại, cây gậy trong người anh liền căng nờ khó chịu, khiến cho đấy quần nhô cao. Không được, anh phải "làm" cô một lần cái đã.

Ánh sáng trong mắt Khương Nhạc dần trở nên âm u, nổi lên dục vọng mãnh liệt.

Anh dừng xe bên ngoài khu chung cư, theo Diệp Thư vào trong, lên lầu, dai dẳng như kẹo kéo. Trừ việc mắng anh, trợn mắt với anh, Diệp Thư cũng hết cách.

Cô lấy chìa khóa trong túi xách ra, anh đứng chờ ở bên cạnh, nhỏ giọng hừ hừ. Thấy cô loay hoay mãi mà vẫn chưa tìm được chìa, anh thúc giục, "Nhanh lên chút!"

Diệp Thư thờ phào. Cô đâm chìa khóa vào ngực anh. Chìa khóa làm bằng kim loại, nếu như đập vào người sẽ rất đau, không thể so với nắm đấm từ đôi tay nhỏ của cô. Khương Nhạc nhanh chóng bắt lấy tay Diệp Thư, giật lấy chìa, sau đó nắm chặt hai cổ tay cô. Anh không buông cô ra, cầm chìa khóa vào trong ổ rồi nghiêng răng trèo trẹo, "Không khóa trái à? Vậy thì không thể được, lần sau nhớ khóa kỹ."

"Anh buông tôi ra."

Diệp Thư bị anh kéo mạnh vào phòng, trong đầu cô có dự cảm không tốt. Quả nhiên, cửa vừa đóng lại, anh liền ấn cô xuống ghế sofa, dùng thân hình cao lớn để thúc ép, bức bách, hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh phả xuống người cô.

Cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay, hàng mi dài rung động, sóng mắt hoảng loạn, làn da nơi chiếc cổ thon dài, cong cong rất mỏng, trắng nõn, dường như có thể thấy rõ cả mạch máu màu xanh.

"Thư Thư."

Giọng nói khàn khàn khiêu khích cõi lòng Diệp Thư, sự rung động vì điều hiển lên giữa nam và nữ. Đôi má cô ửng hồng như người say, hơi thở trở nên dồn dập. Cô đặt cổ tay nhỏ bé lên ngực anh, "Khương Nhạc, anh đừng như vậy."

Anh vuốt ve khuôn ngực đầy đặn được phủ một lớp vải mềm, "Bảo bối, nhớ em muốn chết."

"Khương Nhạc, anh đừng như vậy." Cô cự tuyệt một cách yếu ớt, không còn sức lực. Có lẽ cô biết rõ cự tuyệt không có tác dụng nên đành phải làm ra vẻ phản kháng để anh hưng phấn hơn.

Nhưng sự dịu dàng mềm mại đột ngột của cô lại khiến Khương Nhạc hiểu lầm, anh héch mồm lên, thốt ra lời vô lại, "Bảo bối Thư Thư đến đây ném mồi vị nào."

Đầu gối anh mắc kẹt giữa hai chân cô, nhẹ nhàng nghiền nát nơi non mềm khiến người ta mất hồn kia, "Lần trước đã nhìn rõ, hóa ra Thư Thư rất lăng lợ, mặc cả đồ lót phóng túng như vậy, ngay cả huyết nhỏ cũng lăng lợ, thích ăn..."

Bốp bốp!

Cô tát mạnh anh mấy cái, làn da trắng của anh hiện lên năm dấu tay màu đỏ rất rõ. Diệp Thư thờ hồn hên, người như anh, cô không tài nào nhìn bằng sắc mặt tốt được, "Anh cầm miệng, cầm miệng!"

"Em mới là người phải cầm miệng." Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chiếm lấy đôi môi đỏ hồng, dùng đầu lưỡi linh hoạt để tô vẽ bờ môi hoàn mỹ. Cuối cùng, anh xâm nhập vào khoang miệng đầy chất lỏng thơm ngọt, thỏa sức càn quét.

Chà đập cánh môi của cô xong, anh ngẩng đầu, liếm môi không ngừng, hai tay chạm vào bên hông, cởi bỏ thắt lưng, rút ra rồi ném "lạch cạch" xuống đất.

Kể đó là khóa kéo quần tây, nút áo, "Bảo bối Thư Thư, lâu như vậy, huyết nhỏ của em chắc là nhớ gậy lớn của anh rồi. Lại đây, anh cho em ăn một chút để đỡ thèm."

Vừa dứt lời, anh liền cắn răng chịu đựng. Gậy thịt dừ to, to lớn, trắng kiện từ trong quần lót xổ ra, đỉnh đầu hình nấm tràn đầy tinh cảm mãnh liệt lập tức phun ra chất lỏng trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 15: (H) Kêu như vậy sẽ hấp dẫn ông đây mất!

Diệp Thư hít khí lạnh, cánh môi khẽ mở ra, tựa như một đóa hoa anh đào vừa nở rộ. Cô quay đầu, không muốn nhìn thấy "đồ chơi" của Khương Nhạc (chương trước có nhắc đến cái gì của ai đó xổ ra ấy). Khương Nhạc thấy cô đỏ mặt rồi quay đi, anh nhìn không được mà hôn, hôn một cái lại thêm một cái, sau đó bắt đầu cởi quần áo cô ra.

Thân thể mềm mại như tuyết như ngọc, mỗi một tác da tác thịt đều trắng mịn như tơ lụa, nhất là bầu ngực đẹp đẽ, đầy đặn, ảm áp, vênh cao, khiến người ta yêu thích đến mức không nỡ buông tay.

Khương Nhạc nắm lấy đôi gò bồng đảo, ngón cái đè xuống nhũ hoa rồi gầy (đẩy qua đẩy lại như gầy lên dây đàn). Cảm xúc tron nhãn đầy lòng bàn tay, co giãn mười phần, quả thực là mê hoặc người khác. Anh tăng thêm phần lực, hung hăng xoa xấn rồi vắt bóp, lớp thịt như đậu hũ non màu tuyết trắng rí ra từ khe hở, cực kỳ phóng đảng.

"Nhẹ một chút, đau." Diệp Thư khẽ nhủ mầy, gò má càng thêm ửng đỏ. Hơi thở cô trở nên dồn dập, giọng nói mềm mại uyển chuyển, dường như có ý mê hoặc người khác mà lại dường như động tình rồi.

"Đau ở đâu vậy? Đầu nhũ hoa của em vui mừng khi được anh chơi kìa, em nhìn xem, nó cứng y như đá, còn dám nói một đảng, nghĩ một nẻo à?"

Cô nhếch môi, không nói chuyện nữa. Bàn tay thô của đàn ông có vết chai mỏng, trong lúc ma sát giống như truyền điện vào người cô, dòng điện xẹt qua chỗ kia, chỗ kia liền mất sức lực, mềm yếu như bông vải.

Lời lẽ mềm mại, ướt át của người đàn ông (Khương Nhạc) khiến ngực cô dao động, dần dần lan truyền xuống eo, bụng, rốn, bắp đùi, chôn mồi lửa xuống từ từ. Ngọn lửa bốc lên, càng ngày càng mạnh, cháy đến mức sôi trào cả máu. Miệng lưỡi hanh khô, da thịt trắng nõn của cô đỏ một lớp mờ hời, hoa huyết nhỏ nơi bắp đùi cũng xôn xao lạ thường, chất dịch âm ướt không ngừng trào ra, thấm đẫm cả chiếc quần lót.

Diệp Thư xấu hổ, kẹp chặt hai chân nhưng lại làm Khương Nhạc phát hiện động tác của mình. Cô nghĩ... thôi xong rồi.

Chiếc quần lót giữa hai chân ướt sũng, vừa mỏng vừa kéo căng, căng đến mức để lộ hình dạng chỗ đó, cánh hoa mê người lồm xồm, khe hở hẹp hiện ra rõ ràng.

Kéo quần lót của cô xuống, Khương Nhạc vội vàng xoa cánh hoa mềm mại, ướt át để đùa bỡn.

"Anh đã nói huyết nhỏ của Thư Thư đã lắm, thích ăn gậy thịt lớn mà không chịu thừa nhận, còn đánh cả anh."

"Chắc chắc, nhìn huyết nhỏ của em kia, anh chưa chạm vào mà nó đã chảy nước nhiều như vậy, có phải rất thèm ăn gây hay không?"

Được anh vỗ về, hai miếng thịt nẩy nở như cánh hoa hồng nhỏ giãn ra, đường vào trong hoa không ngừng chảy róc rách, ướt hết cả hai ngón tay anh.

"A..." Ngón tay vừa dài vừa thô thăm dò đường vào cẩn thận, ma sát với lớp thịt mẫn cảm bên trong, nhanh chóng rút ra cắm vào, mỗi lần đều thỏa mãn cảm giác như có nước chảy lan đến tứ chi, chảy qua tim, khiến cho tâm hồn sâu thẳm rung động.

"Huyết nhỏ chặt quá, ướt ghê." Lại thêm một ngón tay được đút vào, hai ngón tay khép lại, đồng loạt ra vào, không ngừng đẩy mở cái miệng nhỏ hồng hào bên ngoài, đánh phá làm cho bọt nước văng tung tóe.

Diệp Thư không thể kiềm chế cảm giác thỏa mãn, cô phát ra tiếng rên rỉ, mềm mại uyển chuyển, lọt vào tai Khương Nhạc khiến anh giật mình. Thắt lưng đã tê rần cả đi, anh bỗng dưng rút ngón tay ra, "Mẹ nó, kêu như vậy sẽ hấp dẫn ông đây mất! Xem anh dùng gây thịt lớn giết chết em đây!"

Đầu gối với kích cỡ to bằng quả trứng ngỗng nhắm thẳng vào nơi trắng nõn nà, đẹp đẽ đáng yêu. Nơi ấy đầy mật dịch, anh khẽ hạ thắt lưng xuống, đâm vào nơi ấy một cái, tuy rằng gian nan, nhưng anh vẫn có thể đẩy đầu gối thẳng vào trong.

"Không cần... Không cần... Mau đi ra..."

Thô quá, to quá, căng quá, huyết nhỏ bị xé rách rồi!

Cô gầy dựa hết sức, nhưng làm sao có thể chống lại sức mạnh của người đàn ông? Gây thịt lớn dùng tốc độ khác thường, thông tha dễ xâm nhập từng chút một vào huyết nhỏ. Cây gậy cường tráng đưa đẩy huyết nhỏ mềm mại, nhồi đầy cả đóa hoa, không chừa một khe hở, đỉnh đầu tiếp xúc với tâm hoa non mềm rồi mà vẫn không buông tha, tiếp tục luồn lách vào bên trong.

Diệp Thư cắn chặt môi, nắm lấy drap giường, cố gắng thả lỏng người, thừa nhận gây thịt của Khương Nhạc đang xuyên qua tâm hoa, công chiếm từ cung mềm mại. Đã lâu rồi không chịu sự kích thích như vậy, cô đang thẳng bấp đui, thân thể run lẩy bẩy, run cho đến khi lên đỉnh lần thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16

"Mẹ nó chứ cái khe vừa rộng vừa phập phồng, mới cắm vào mà đã ‘lên’ rồi."

Huyết nhỏ đang lên cao trào, nước dịch thuận lợi chảy ra, từng lớp thịt bên trong co rút mạnh mẽ, kẹp chặt khúc gậy đang nhảy nhót hưng phấn ở bên trong, ngay cả phần thịt non mềm hấp dẫn ở bên trong cũng sinh động khác thường, giống như một cái miệng nhỏ nhắn dịu dàng hôn lên chiếc môi hình trụ, an ủi từng sợi dây thần kinh một cách tinh tế, an ủi đầu gối với những vết rãnh khắc sâu chằng chịt như kênh rạch, không gì sánh kịp, khó có lời nào thốt ra đủ để khuây khỏa, xâm nhập vào cõi lòng. Gân xanh trên trán Khương Nhạc lúc ẩn lúc hiện, mồ hôi túa ra cực kỳ nhiều. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén khoái cảm kịch liệt trong người mình.

Khương Nhạc bắt lấy đôi bầu ngực căng đầy để trừng phạt, anh vừa xoa nhẹ vừa thô bạo, "Mẹ nó, lúc này bị gây thịt lớn đâm lâu như vậy, sao có thể ‘lên’ nhanh thế được? Ông đây không tin đâu, nhất định phải giữ mãi không buông cái khe rộng đó! Đến đây, dang hai chân ra một chút, đôi tư thế để gây thịt rút ra khỏi chỗ đó của em"

Mấy lời phóng dăng, xấu xa và khó nghe của anh khiến Diệp Thư phản cảm, nhưng cô cũng chẳng còn sức lực để tranh cãi vô vị với anh. Hướng hồ, huyết nhỏ của cô còn "chứa" đồ của anh, cô có thể cảm nhận được hoa huyết mẫn cảm của mình đang run rẩy, cắn lấy gây thịt từng chút từng chút một. Miệng từ cung cực kỳ đói khát, cắn đầu gậy xong liền hút nó vào bên trong, nước dịch tiết ra không ngừng, giống như nước nóng cọ rủa thân gây.

Trong tình thế này, nếu cô còn dám mở miệng, ắt hẳn Khương Nhạc sẽ khiến cô nhục nhã đến mức không ngẩng đầu lên được.

Thân thể nhỏ bé, mềm mại yếu ớt của Diệp Thư bị Khương Nhạc lôi kéo không được dịu dàng cho lắm. Tư thế bị đối, cô dựa lưng vào đệm lót sofa, xương trên người sớm đã mềm cả đi, hai chân tê đến mức đang thẳng không đôi, dưới mông được lót một cái gối để đẩy nơi đó lên. Diệp Thư nhìn thoáng qua một cái liền quay đầu đi, quá phóng túng rồi, xấu hổ muốn chết được!

Khương Nhạc cử động phần eo cường tráng, vừa ra vừa vào. Gây thịt của anh cứ "bịch, bịch, bịch", tiến tiến ra ra, phối hợp với hoa huyết nhỏ vô cùng nhịp nhàng, cắm thẳng vào chỗ non mềm, đỏ hồng. Cái miệng nhỏ ướt át tựa như thưởng thức, tham lam ngậm chặt, nuốt cắn đến mức đáng yêu; lúc anh rút ra ngoài, phần thịt nơi đó liền giữ chặt gây lại như tơ quấn, không cho anh đi, nếu anh rút mạnh ra thì trên gây thịt sẽ có mấy mạch máu đỏ tươi.

Chặt quá, hút chặt quá, quả thật rất kích thích.

Hai mắt Khương Nhạc đỏ đậm cả lên, đồng tử màu đen tựa như sáng rõ. Anh nhìn chăm chăm vào chỗ ấy của cô, cảnh tượng phóng túng không kìm được đã thôi ngọn lửa cuồng bạo lên gấp mấy lần, hai bàn tay to như chiếc kim sắt của anh bắt lấy eo nhỏ của Diệp Thư, bắt đầu cử động điên cuồng. Khương Nhạc hung hăng xuyên vào huyết nhỏ mềm mại, xuyên một lần lại đâm thêm một lần. Thân thể người thiếu nữ trắng như tuyết cứ lắc lư theo

động tác của anh. Dáng vẻ của cô cực kỳ hoàn mỹ, không có áo ngực trói buộc mà bầu ngực cũng không phân tán, bao nhiêu nhịp đập cứ tụ lại một chỗ rồi run lên, phập phồng, nhấp nhô như sóng sữa, bầu ngực hồng hào lẫn nhũ hoa đẹp không sao kể xiết.

"Ngực em này cao như vậy, nảy cao đến thế, nghịch ngợm quá phải không? Đợi lát nữa, anh đâm vào mấy cái là khỏi chê."

Hắn là Khương Nhạc đã xem hàng trăm bộ phim (phim gì tự hiểu nha...) mới biết cách làm tình thế này, anh cứ nói mãi không nghỉ, "Ngực Thư Thư lớn quá đi, đẹp quá đi, cảm xúc thật là tuyệt diệu, phải dùng pháo đại bác bắn một phát mới hợp."

"Khương... Khương Nhạc, anh... anh đừng nói nữa..." Diệp Thư thật sự không nghe nổi, cô liếc anh một cái, ánh mắt nhẹ nhàng như nước chảy, sóng mắt mềm mại dịu dàng, chẳng những không có lực sát thương mà còn khiến Khương Nhạc ngáy một trăm trọng hơn.

"Bị anh đâm tới mức này mà còn không cho anh nói? Huyệt nhỏ thích ăn gây thịt to, không cho nói này, không cho nói này, không cho nói này!" Bàn tay to của anh chuyển lên phía trên, nắm chặt lấy bầu ngực nhấp nhô cao vút; ở phần eo, anh khéo léo dùng lực để đẩy đầu gây sát chặt vào tâm hoa, liên tục không ngừng nghỉ, cấp tốc dồn dập, dùng đủ góc độ để đè ép, nghiền nát nơi non mềm nhuyễn mịn của Diệp Thư, một lần, hai lần, ba lần...

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Tâm hoa non mềm, mẫn cảm bị đầu gây vừa nóng rực vừa cứng rắn ma sát, sâu trong huyết nhỏ có cảm giác giống như ngàn vạn con kiến đang di chuyển, ria từng thớ thịt. Thói quen được "đâm" khiến cho từ cung mềm mại cũng cảm thấy trống rỗng không tả nổi. Dục vọng tăng vọt đến mức chưa từng có, Diệp Thư bắt lấy đệm lót dưới thân một cách khéo léo, đầu cô không ngừng lắc lư, hơi nước trong mắt nhanh chóng tích thành nước mắt chảy xuống: "Tôi van anh... Đừng chà xát nữa... Tôi van anh... Hu hu..."

Hướng thụ cảm giác thỏa mãn khi tâm hoa mứt lấy mứt để đầu gây, Khương Nhạc nheo đôi mắt hẹp dài, khóe mắt lẫn đuôi mày đều lộ rõ ý cười. Ngón tay thô ráp của anh vỗ về, chơi đùa ở thất lung yếu diệu của cô: "Tại sao không chứ? Chẳng lẽ em không thoải mái sao? Chắc... còn dám cắn anh một cái, huyết nhỏ của em hẳn là thích lắm ấy."

Hốc mắt cô ẩm ướt, vừa sợ hãi vừa tự thương mình, hết như một cành hoa lê màu trắng như tuyết. Chóp mũi cô hơi hồng, thờ đến mức ngay cả mũi cũng run lên: "Không... Khó chịu... Thật sự rất khó chịu... Đừng chà xát nữa." Nhìn thấy ánh mắt treu tức của Khương Nhạc, cô càng uất ức, nước mắt cứ trào ra: "Ngừa... Ngừa lắm... Đừng chà nữa được không?"

"Ngừa? Huyệt nhỏ bị ngừa rồi hả? Không phải em muốn gây lớn của anh đâm vào đó chứ?"

Diệp Thư khó xử, cau mày lại, cánh môi run run, không nói gì cả.

Thấy cô do dự, Khương Nhạc hạ thất lung xuống, đầu gây càng nghiền nát tâm hoa mẫn cảm kịch liệt.

"Á... a... ngừa..." Tiếng thét chói tai, cao vút khiến bầu không khí đang tụ lại được giãn nở, đồng thời cũng phá vỡ phòng tuyến dè dặt trong tâm lý của Diệp Thư. Thân thể cô run rẩy không ngừng như bị điện giật, hai cánh hoa nổi đầy gân máu bên dưới đóng mở liên tục, hút lấy cây gây cường tráng. Sự khao khát mãnh liệt đã khiến thân kinh và lý trí của cô bị tê liệt, ngay cả tiếng nói phát ra cũng tràn đầy dục vọng và ham muốn: "Đừng chà... Muốn... động đây... động đây..."

"Mẹ nó, ai lại kêu là động đây? Không dám nói à? Hả? Anh dạy em thế nào?"

Diệp Thư hoàn toàn bị lạc trong sương mù dục vọng, cô vừa khóc vừa la lên: "Muốn... Muốn gây lớn đâm vào... đâm vào huyết nhỏ..." Nói xong câu đó, cô ngượng đến mức nhắm chặt mắt, không dám liếc nhìn Khương Nhạc một cái.

Khương Nhạc nở nụ cười lạnh. "Bụp bụp"... Anh vỗ mạnh hai cái vào bầu ngực mềm mại của Diệp Thư: "Giả bộ hả? Mở mắt ra nhìn cho kỹ, nhìn xem huyết nhỏ phóng túng của em bị gây thịt lớn đâm như thế nào."

Trước sự bức bách mạnh mẽ của Khương Nhạc, Diệp Thư không thể không mở đôi mắt đẹp để đầy về mông lung. Sóng mắt cô khẽ chuyển động, nhìn đến nơi hai người đang dính chặt lấy nhau mà cảm thấy xấu hổ. Còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng ra sao, gây thịt lớn đã phá vỡ tâm hoa của cô, đầu gây trực tiếp xông thẳng vào trong. Sự xuyên sâu lẫn xâm chiếm hoàn toàn đó khiến đôi mắt cô đỏ ra trong chốc lát, nhanh chóng giảm bớt sự sợ hãi. Vật cứng của ai kia ra vào mạnh mẽ ở nơi cửa huyết, lúc rút ra cảm vào đã có vô số bọt nước bắn ra tung tóe.

"Đâm chết em, đâm chết em, đâm đến khi huyết nhỏ phóng túng của em lật chuyển!"

Đầu gây cường tráng, dữ tợn nhét đầy vào huyết hoa bé nhỏ, mềm mại. Mới đó mà huyết nhỏ đã sưng đỏ lên, cửa huyết đúng là không biết liêm sỉ, ăn lấy ăn để gây thịt của người ta như hổ đói sói nuốt, quắp mãi không muốn nói ra, sợ có người khác tranh đoạt.

Quá phóng túng! Khuôn mặt Diệp Thư trở nên khiếp sợ, cực kỳ hổ thẹn, nhưng sự ngượng ngùng và tiếng nói đầu đó trong đầu đã kéo cô quay về, hấp

dẫn cô, khiến cô trầm luân trong bể dục vọng. Bầu không khí phóng đảng làm sao, lồng ngực cô hưng phấn, nổi lửa, sức nóng tỏa ra kịch liệt, kích động sự nhiệt tình của cô. Cánh tay vồn vùi lơ của cô chọt chống thẳng lên, vòng eo giống như dương liễu hưng phấn trong gió xuân, cô phối hợp với động tác của Khương Nhạc, lắc lư hết sức.

"Đâm vào, thẳng tiến vào."

Khương Nhạc cũng không cam lòng yếu thế, mông anh lên lên xuống xuống giống như đã thú đến kỳ động dục, giữ lấy huyết nhỏ của cô, vừa kịch liệt vừa tùy ý, tình cảm mãnh liệt đến mức mồ hôi không ngừng chảy ra, rơi vãi vào trong không khí, rót xuống ngực của Diệp Thu. Anh nuốt nước bọt để làm trơn ướt yết hầu khô khan, hầu kết ở cổ như hạt châu không ngừng lăn lộn, môi mọng khê nhếch lên, hơi thở gấp gấp, kêu gọi được phun ra, phối hợp cùng tiếng động và chạm không ngừng giữa hai thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Huyết nhỏ thích ăn mau học cách hầu hạ người khác đi nào!

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Dịch mật tràn đầy trong huyết khiến chỗ ấy trơn nhẵn như tơ lụa. Dưới sự phối hợp của Diệp Thu, Khương Nhạc rút ra cắm vào trong trạng thái nhẹ nhàng, vui vẻ. Mồ hôi đầm đìa, rơi xuống như mưa, mỗi một khối cơ trên lưng đều nở ra và chứa đầy lực chờ phát tiết, đường cong thân thể cũng lên xuống dập diu tạo nên tư thế đẹp đẽ mà kêu gọi.

"A a a..." Diệp Thu sớm đã không kiềm chế được con rên rỉ, cô cũng chẳng muốn đè nén bản thân, vì thế mà bật khóc nức nở, gò má nhuộm một màu hồng hoa đào, đôi mắt đầy nước long lanh muốn hợp mà lại chẳng muốn hợp. So với thẹn thùng e lệ thì trạng thái này của cô càng kích tình hơn, thân thể càng phóng túng hơn. Eo nhỏ dùng sức rất nhiều, vận vẹo trên phạm vi lớn một hồi, mỗi khi gây thịt xuyên vào thì vòng eo ấy lại căng ra để đón chào, làm sao cho cây gậy kia xuyên qua nơi sâu nhất của hoa huyết vào đến tận cung thần bí, từng lớp thịt non mềm cứ cuốn lấy chiếc gậy, bụng lại co rút để giữ chặt đầu gậy to to vào trong.

"Đúng là trời sinh phóng túng, huyết nhỏ thích ăn mau học cách hầu hạ người khác đi nào." Đây chính là cảm giác mất hồn ăn sâu tận xương, khoái cảm tuyệt vời đánh thẳng vào linh hồn rồi lại lên ra, lui tới từng góc thân thể khiến người ta như phiêu lãng bồng bềnh. Khương Nhạc thờ gấp vì kích động, đôi mắt anh sáng ngời hẳn ra, bàn tay to run run chống thẳng ở hai bên đỉnh đầu Diệp Thu, tốc độ mà anh rút ra đâm vào cũng đột ngột nhanh hơn.

"Chậm một chút... A a a... Chậm một chút... Chậm một chút... Nhẹ chút... Quá nặng rồi..." Dẫu sao thì thể lực nam nữ cũng có sự chênh lệch, Diệp Thu lại hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của anh, cô đành thả lỏng thân mình cho mềm đi rồi giương thẳng chân để Khương Nhạc tùy ý thảo phạt nơi hoa huyết mềm mại và đầy nước của cô.

Hàng mày nhỏ nhắn cau chặt lại, dường như cô đã không còn biện pháp nào nên đành phải thừa nhận sự xâm chiếm của anh, nước mắt vòng quanh mi nhưng chẳng thể khóc, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn muốn cầu xin tha thứ. Ngón tay Khương Nhạc khê giết, anh nắm chặt lấy ghế sofa, hơi thở cuồng nhiệt dần dần khuếch tán vào không khí, phà lên khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến dây thần kinh cô bị kích thích.

Khỏe miệng anh khê cong lên, ý cười xen lẫn vẻ sùng nịch và dịu dàng, tuy rằng ngoài miệng anh vẫn cứ nói năng bậy bạ: "Anh có ý tốt để huyết nhỏ của em được ăn gây lớn mà còn khóc à? Có phải chê anh cho ăn không ngon không?"

"A... Không phải... Quá nặng rồi... Muốn nhẹ một chút... Chậm một chút..." Diệp Thu còn đang đắm chìm trong biển dục vọng, đầu óc cô trống rỗng chẳng thể suy xét, làm sao có thể nhận ra Khương Nhạc đang cố ý nói đùa, cô chỉ biết phản bác như một bản năng.

"Nói dối, huyết nhỏ cắn gậy nhanh như vậy, em nhất định là chưa ăn no! Không sao, đừng ngại, anh sẽ đút cho nó ăn thật tốt." Vòng eo cường tráng hưng phấn của Khương Nhạc lại hạ xuống, kích thích trước sau, tiến thẳng vào huyết mà chẳng hề mỏi mệt.

"Đừng... Chậm một chút..."

Gậy thịt ở trong huyết nhỏ đánh thẳng về phía trước, đầu gậy đầy rãnh len lỏi vào lớp thịt mềm mại và buộc dịch mật thơm ngọt phải tiết ra, đánh phá trộn lẫn cho tất cả trở thành bọt ngay tại chỗ. Hai cánh hoa thâm đậm dịch mật bỗng trở nên non mềm, trông qua hình dáng thật là xinh đẹp, cứ thế mà bị gậy thịt đẩy ra đẩy vào. Cửa huyết sung đỏ nổi gân máu đã không chịu nổi gánh nặng nữa, làn da xung quanh bị kéo căng thành một lớp mỏng manh khiến Diệp Thu lo lắng chẳng biết hoa huyết nhỏ có bị "làm" đến mức hư luôn hay không.

Diệp Thu nức nở rất nhỏ, nước mắt chảy xuống theo từng lần va chạm mạnh mẽ của người đàn ông tên Khương Nhạc. Cánh tay chống đệm lót sofa của cô khê động, cô giống như không còn sức nữa, đành để bản thân ngập trong khoái cảm. Khoái cảm cứ như một con thủy triều tưới xuống mình cô, cô lâm vào trạng thái thờ khó khăn, đành phải mở miệng hít ra hít vào. Diệp Thu hiểu cơ thể của mình, nó đã gần sát cực hạn rồi. Con cao trào nổi cũng đã lâu, huyết nhỏ nóng lên rất lạ thường và kèm theo cả sự run rẩy. Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên đạt tới trạng thái sung sướng nhất, nhẹn không được mà thét ra một tiếng chói tai.

"Lên... lên đỉnh rồi..."

Vù vù - -

Khương Nhạc cũng cực kỳ kích động, eo anh giống như được trang bị mô tơ điện cường lực hoạt động không biết mệt, anh càng đánh phá vào chiếc động thân bí bên trong, nhưng huyết nhỏ đến cao trào đã lùi lại rất nhanh. Tuy rằng dịch mật tràn đầy hiểm, lớp thịt bên trong còn động đây, đưa tới đưa lui nhưng lại giống như muốn đẩy cây gậy ra. Anh cúi đầu mắng một tiếng, bàn tay to nắm lấy eo Diệp Thu và đẩy nó lên, gậy thịt lại hung hăng đâm vào huyết nhỏ, đầu gậy xông thẳng vào thịt mềm trong tử cung, đáng phá đến mức chiếc bụng băng phẳng của cô cũng lộ hình dáng của cây gậy.

"A... Quá sâu rồi... Sẽ hư mất..." Đôi mắt mê man của Diệp Thu chợt mở to, cô vận vẹo thân thể, tay đánh "bốp bốp" liên tục vào ngực Khương Nhạc: "Cũng bị đâm xuyên vào... Đừng... Mau ra đi..."

Khương Nhạc đè cô xuống, lại rút ra đâm vào: "Huyết nhỏ thấy đủ rồi nên chẳng thèm ăn gậy thịt nữa, sao lại có chuyện tốt thế được? Im miệng lại! Ông đây còn muốn "làm" em đây!"

Đã để mọi người chờ lâu rồi.... Thật có lỗi quá

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Huyết nhỏ phóng túng, dám lén ăn gậy của anh à?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Cầu xin anh... Khương Nhạc... Hu hu... Thật sự không chịu nổi nữa rồi..."

Diệp Thu kêu khóc xin tha, nước mắt ngắn dài, hai bắp đùi gầy trắng ở hai bên hông của Khương Nhạc, đôi chân trần như ngó sen trắng nõn cứ đập đá lung tung, mười ngón tay hồng hồng cấu chặt vào vai anh và không ngừng cào thành những dấu vết màu đỏ tươi.

"Van cầu anh... Khương Nhạc... Đừng vào nữa... Huyết nhỏ sẽ hư mất... Hu hu..." Cô cảm thấy như chìm xuống nước, tình cảm mãnh liệt tựa dòng nước không ngừng đổ vào tai và mũi cô, cảm giác chết đuối xen lẫn sợ hãi khiến cô gầy dựa không ngừng để trốn thoát, nhưng sự kháng cự của cô lại chẳng có chút tác dụng nào. Gậy thịt vẫn đâm vừa sâu vừa mạnh để tàn phá, cửa huyết sung đỏ bị căng đến mức khép mở khép mở như đóa hoa hồng kiều diễm.

Khương Nhạc nhìn dáng vẻ đáng thương của cô: mắt mũi đỏ hoe, gò má thấm đẫm nước mắt, mấy sợi tóc đen bị bết lại. Anh thấy buồn cười, dùng sức ở phần eo ở xoay tròn gậy thịt ở bên trong huyết non mềm: "Bảo bối, ăn nhiều một chút, ăn đến khi no bụng thỏa thích."

"Không... Đừng... sẽ hư mất... Khương Nhạc... Anh tha cho ta đi..."

"Chắc chắn, huyết nhỏ phóng túng đã đáng thương đến mức thế này rồi." Khương Nhạc giảm tốc độ, không dùng sức rút ra đâm vào rồi xuyên tận cùng như ban nãy nữa, ngược lại thì anh rất chú ý kỹ xảo, chọn dùng phương thức "chín cạn một sâu", vừa dịu dàng vừa lấp đầy đường vào mềm mại. Đầu gậy mài nhẹ bên trong, mới chạm vào đã rút nhanh, chậm chậm lui bình khỏi tử cung.

Hàng mày nhỏ nhắn của Diệp Thu nhú lại thật nhanh. Ban nãy anh hùng hổ xuyên vào khiến cô chỉ cảm thấy đau xương sống, ê thất lưng lẫn tê chân, huyết nhỏ sắp bị hư mất, cô khóc lóc xin anh buông tha, nhưng bây giờ anh dịu dàng ảm áp thế này lại khiến cô không biết phải làm sao cho đúng. Thân dưới run run, huyết nhỏ bốc lên hơi nóng như có lửa đốt, cô nuốt nước bọt ừng ực mới phát giác cổ họng khô rát. Ngón tay cô bỗng chốc cấu chặt vào cơ bắp anh, muốn dùng sức để đè nén cơn tê dại khác thường do tâm hoa truyền tới.

Cô vận vẹo thân mình, Khương Nhạc lại trêu đùa: "Xoay gì mà xoay?" Gậy thịt cứ chạm vào tâm hoa như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, sau đó rút ra và chạm vào lớp nhẵn của thịt mềm bên trong.

Hàm răng đều tăm tắp lộ ra dưới cánh môi anh đào. Diệp Thu cắn môi từng chút một để ngăn cản tiếng rên rỉ hấp dẫn sắp bật ra.

Cô mặt đỏ tai hồng, hơi thở dần trở nên hỗn loạn, ý nghĩ tan thành những mảnh tình mãnh liệt cực kỳ rối rắm, thân thể cô càng giống như dây đàn đẹp dễ sắp bị kéo căng. Cô đành phải thừa nhận thân thể đã sớm bị người đàn ông này chinh phục rồi, hoa huyết nhỏ ngóng trông cái kia sẽ chạm vào tâm hoa một chút, nhưng nó lại chạm nhẹ quá, hoàn toàn không đủ thỏa mãn. Sau một hồi khuấy khuấy, cảm giác trống rỗng cứ như tầm ăn lấy lý trí của cô, tự động điều khiển lấy cô.

Không đủ, thật sự không đủ!

Diệp Thư thở dồn dập, móng xê dịch rất ít. Lúc gậy thịt chạm vào tâm hoa, cô lên nhấc eo lên để nó đâm vào kịch liệt hơn. Cô định làm lên nhưng Khương Nhạc đã phát hiện động tác đó. Anh hừ một tiếng, hôn mạnh cô một cái rồi la liến: “Huyệt nhỏ, lên ăn gậy của anh à?”

Cô đột nhiên cảm thấy ức, hẳn là vì Khương Nhạc quá dịu dàng khiến cô sinh ra ảo giác muốn làm nũng. Hai cánh tay trắng của cô ôm lấy cổ anh, cánh mũi khịt khịt, đôi mắt đỏ hoe, giọng nói cất lên càng có lực hấp dẫn: “Anh không cần khi dễ em.”

Cô bắt chợt thân cận như vậy khiến Khương Nhạc trở tay không kịp. Anh lơ mờ hiểu, ngay lập tức giống như biết được gì đó. Khương Nhạc giữ chặt vòng eo mưa rền gió dữ của cô và trêu: “Đừng tưởng em làm nũng là có thể giấu. Huyệt nhỏ thích ăn, em thích bị đâm phải không? Ông đây sẽ đâm chết em!”

Diệp Thư hít vào một hơi, cô nhìn không được liền đâm một cái vào lồng ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Sự thật là ai bắt nạt ai?

Ăn mấy cú đâm của Diệp Thư, Khương Nhạc càng nhiệt tình hơn, ham muốn tột độ như muốn cô chết ngất trong đê mê, song lại ngại sofa nhỏ quá không phát huy được, bèn dời chiến trường xuống mặt đất.

Dù Diệp Thư không muốn đến đâu vẫn bị ấn nằm sấp trên bàn học trước cửa sổ thủy tinh, cặp móng tròn trịa vênh về phía sau, eo gấp lại thành vòng cung mềm mại quyến rũ, ở nơi non mềm giữa đùi, gậy thịt dừ tợn to lớn ra vào rất nhanh, xuyên xò đến tận cuối suối bùn hoa huyệt.

"A a a...." Tiếng rên mê người ngâm nga trầm bổng, bồi hồi uyển chuyển thúc giục người đàn ông phía sau ra sức vận động.

"Đâm chết em, cô nàng lẳng lơ, anh mà bắt nạt được em à? Em muốn gì liền làm nấy, nạt anh cũng sấp bị em đập nát đấy, rốt cuộc là ai bắt nạt ai? Nói đi, sự thật là ai bắt nạt ai hử?" Khương Nhạc nâng eo, thi thoảng lại đâm thật mạnh vào cửa huyệt, mị thịt bên trong bị đâm như muốn sụp đổ, chất lỏng giàn dụa.

Mỗi lần rút ra, xuyên vào, vùng bụng dưới cứng rắn lại và phải cái móng trắng nõn, nó co dãn hết như thạch hoa quả vậy, vừa nảy vừa nhảy, đáng yêu đòi mạng, khiến Khương Nhạc điên cuồng va chạm. Chỉ thương cho hoa huyệt nhỏ đã hơi sưng, bị gậy thịt lớn tra tấn hung mãnh như thế, cơ bản không kịp "ăn", mặt thủy tuôn như suối.

"Cái miệng bên dưới đã sưng rồi còn tham ăn thế, không biết còn tưởng đã nhịn đói lâu lắm rồi ấy chứ."

Diệp Thư nghe xong lời nói bừa bãi đó, càng kiêu diễm ướt át, cơ thể lắc lư không tự chủ, móng vênh lên, huyệt nhỏ mềm mại tham lam ngậm chặt gậy thịt, cái miệng nhỏ như con nít vừa hút vừa cắn.

"Cục cứng Thư Thư, gậy lớn ăn có ngon không? Huyệt nhỏ hư hỏng kia thích chứ?"

Cô hòa theo lời anh, nũng nịu đáp, "Ăn ngon... thích... huyệt nhỏ hư hỏng... thích ăn... gậy lớn..."

"Thế sau này ngày nào anh cũng cho em ăn được không? Ngày nào cũng sẽ để gậy thịt xuyên huyệt hư nhé?"

"Được... mỗi ngày... mỗi ngày để... xuyên vào..."

Cuộc đối thoại phóng túng đan xen càng làm không khí nồng nàn mùi ham muốn, hai người đều sa đọa sâu vào trong đó, vứt bỏ những chuyện linh tinh trong cuộc sống, bỏ qua mọi nhớ nhung hay ưu phiền, chỉ muốn cảm thụ cơ thể đối phương, hưởng thụ niềm vui sướng như muốn hủy trời diệt đất giờ phút này.

Thời gian trôi thật nhanh, những tia nắng cuối ngày trộn lẫn sắc tối tạo nên bức tranh hoàng hôn đẹp đến lạ, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua lớp vải rèm che cửa sổ ô vuông, khắc sâu gương mặt nhể nhại mờ mờ trong bóng tối.

Diệp Thư ngẩng cổ, mạch máu mảnh khảnh màu xanh hơi lòi ra, cực kì kích thích, gậy thịt vẫn duy trì trạng thái rút ra cắm vào, vẫn luôn toàn lực ra vào, hung hăng cán quyết hoa huyệt, như thể muốn xuyên thẳng những nếp nhăn trong đó.

Từ chi mảnh mai của cô đuối trắng, không còn sức để đánh tiếp, cô khó khăn gượng cơ thể như muốn đổ, cũng may mà ở thắt lưng có cánh tay to của người đàn ông giữ lại, vừa kiên cố vừa có lực, cô tận tình rên rỉ, "Thật lớn... thật chặt... thoải mái quá..."

Khương Nhạc dựa vào sống lưng nhỏ bé và yếu ớt của cô nặng nề thở gấp, nhiệt khí hun đỏ làn da cô, đột nhiên, một cơn tê dại lan ra khắp người, cơ thể run rẩy, huyệt nhỏ cũng rụt lại, kẹp gậy thịt thật chặt.

"Thư Thư, em còn nhớ lúc ta mới quen không? Chúng ta gọi cho nhau ba lần, nhắn cho nhau mười hai tin nhắn, khi đó khi anh đến công viện Phi Thúy Ngọc Hồ theo ước hẹn, thì em đã đến rồi, chúng ta cùng nhau ăn cơm, rồi đi dạo công viên, em còn cho anh gọi em là Thư Thư. Tuy rằng lúc sau em có

nói, em cũng xã giao với bạn bè bình thường như thế, còn anh chỉ tự mình đa tình tôi, nhưng thật ra..."

Trong lời nói của anh xen lẫn tiếng thở dốc dồn dập, câu chữ có hơi mơ hồ, nhưng về sau, cô lại nghe thấy một cách rõ ràng: "Thật ra, em thích anh rồi chứ gì."

Một câu nọ, như có sét đánh bên tai, rồi xuyên thẳng vào trái tim cô, đâm thủng tầng tầng mê chướng, lộ ra nơi mà nội tâm cô vẫn luôn giấu ở góc khuất nhất, khiến cô không còn chỗ nào để ẩn trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Phụ nữ vốn bạt điều vô tình!

Ý nói sau khi làm tình xong, rút... gây ra (ở đây mình chuyển ngữ thoáng ra xịu) thì coi như không còn tình nghĩa gì nữa

Diệp Thư chớp chớp đôi mắt mông lung, hàng mi đen như mực nhảy lên nhảy xuống liên tục. Những ngón tay cô giãn ra rồi lại nắm thành từng nắm nhỏ. Vì ngón tay co lại tạo thành đường gấp khúc nên mấy đốt trên ấy lòi ra, cắn vào bề mặt bằng thủy tinh cứng khiến cô bị đau, cơn đau ấy cũng đã giúp cô kéo lý trí trở về.

Hình như Khương Nhạc đoán được phản ứng của cô, anh hít sâu một hơi và nói: "Không nói cũng chẳng sao, anh còn nhiều cách mà, một ngày nào đó em cũng sẽ nói thôi."

Thân thể cô bị anh cuộn lại, gây thịt xoay tròn 360 độ trong huyết nhỏ. Anh ôm sống lưng cô, rút ra cắm vào điên cuồng, tiến lên vừa sâu vừa mạnh. Hoa huyết lẫn tâm hoa nhỏ bé và tử cung bé bỏng của cô đều bị xâm chiếm hoàn toàn, chẳng còn một chỗ trống nào.

Sắc trời đã tối, bóng đêm phủ màu mực lên người đàn ông trước mắt Diệp Thư. Cô hoàn toàn không còn thấy rõ anh nữa, chỉ thấy có bóng dáng ai đó va chạm lên xuống một cách mơ hồ. Bàn tay to nóng rực không ngừng đưa đôi bầu ngực này nọ, bầu ngực ấy đã bị tình dục làm càn, xoa nắn đủ hình đủ dạng.

Không có cánh tay chống đỡ của người đàn ông này, chân Diệp Thư run lên mấy lần. Đầu gối cô hơi khụy xuống, suýt chút nữa đã ngã quỵ rồi. Cô vội bám đôi tay nhỏ bé vào khuỷu tay của Khương Nhạc, từng ngón co lại mà bấu chặt lấy cánh tay anh. Da của đàn ông rất khác với da thịt non mềm trắng mịn của cô, nó vừa thô vừa nóng, giống như có một dòng điện đang chạy trên đó. Khi tiếp xúc da thịt với nhau, cô liền giật nảy mình, cảm giác run rẩy xen lẫn tê dại lan từ đầu ngón tay xuống đến ngón chân.

Huyết nhỏ phản ứng đặc biệt kịch liệt, dịch mật chảy ra róc rách, cửa huyết co rút dữ dội, bấu chặt lấy khiến cho gây thịt khó lòng ra vào và làm nó bị kẹt ở ngoài cửa. Cây gây đâm mạnh xuyên suốt vào trong tâm hoa, đầu gây to như trứng ngỗng nhanh chóng chứa đầy cả tử cung.

"Sắp lên đỉnh rồi... Không được... Sắp lên rồi... A a a... Tới... tới..."

Một hồi qua đi, cả người Diệp Thư như bị lửa thiêu đốt, làn da đẹp của cô đỏ ửng đáng yêu. Cô cực kỳ kích động, ngón tay càng bấu chặt lấy tay Khương Nhạc, vòng eo mảnh mai linh hoạt, khuôn miệng đón ý nói đùa với việc anh đang "làm".

"Huyết nhỏ hư hỏng này, sắp lên nữa hả?"

Mồ hôi đổ đầy đầu Khương Nhạc, anh cũng đã đến hồi bùng nổ. Môi anh hôn loạn khắp trán, chân mày, gò má của Diệp Thư, cuối cùng mới ngậm chặt đôi môi mọng đỏ xinh đẹp của cô mà mút, đồng thời tốc độ ở thân dưới cũng tăng lên. Ước chừng qua năm phút đồng hồ, hai người đã ôm chặt lấy thân thể của đối phương, cùng nhau đạt tới trạng thái vui sướng thỏa mãn nhất.

Mọi việc đã xong, Khương Nhạc rút gây thịt đã phát tiết nhưng kích cỡ vẫn còn khá quan kìa ra, chất lỏng bị ngăn lại trong huyết cũng ào ào đổ xuống. Anh không ngại bẩn, bế cô dậy rồi đặt cô lên sofa, còn mình thì dựa theo trí nhớ để lần mò trong bóng tối và bật đèn phòng khách.

Diệp Thư dựa cả người vào ghế sofa. Mấy sợi tóc đen mực rũ xuống, che đi đồng tử trong mắt tựa ngọc ẩn hiện. Gương mặt cô đỏ ửng, hàng mi buông xõng như một cây quạt nhỏ.

Dáng vẻ mệt mỏi lười nhác, mềm mại không còn sức lực của Diệp Thư đã chẳng còn vẻ "phong tình vạn chủng" như ban nãy. Khương Nhạc nhìn cô và nói: "Anh đúng là nhạt được bảo bối, Thư Thư nhà anh thật đẹp làm sao."

*Phong tình vạn chủng: Ý nói một người có nhiều dáng vẻ cử chỉ, có nhiều diện mạo khác nhau ở từng thời điểm khác biệt, xem hoài không chán. Trong lúc kích tình thì có quá nhiều dáng vẻ cử chỉ mới mẻ hiện ra, kaka

Không để ý tới mấy câu nói nhằm nói xàm của anh, cô chỉ mở miệng một cách thần nhiên: "Quần áo."

Dáng vẻ của cô đã cắt ngang lời Khương Nhạc: "Phụ nữ vốn bạt điều vô tình."

Anh phủ áo vest lên người cô, còn mình thì chỉ mặc áo sơ mi và quần, sau đó anh ôm cô vào lòng. Cô thật sự rất mệt và buồn ngủ, vùi cả đầu vào ngực anh. Bàn tay ôn hòa hiền hậu của anh khẽ vuốt tóc cô. Cô mở miệng hắt xì một cái, sau đó nín thở tay áo anh rồi chớp mắt một chút.

Cô đang nằm mơ sao? Tỉnh thần hoảng hốt, ý thức ần ần hiện, thân thể đột nhiên bay lên không trung, lung lay khẽ động, sau đó lại rớt xuống dưới rất vững vàng. Trong cơn mơ màng, cô đã hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Cảm xúc ướt át hạ xuống trán cô nhưng rất mềm mại.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

Ngay sau đó là tiếng “đùng đoàng, đùng đoàng” vang tận mây xanh. Trong nháy mắt, cô nửa tỉnh nửa mê, vừa mở mắt ra đã phát hiện không biết từ khi nào mà màn cửa đã bị buộc gọn qua một bên, cửa sổ mở rộng, trước mắt cô là bầu trời rộng lớn, bầu trời ấy có vô vàn những chùm pháo hoa phân năm mười nhánh đang chớp chớp màu sắc rực rỡ. Pháo hoa nổ nhưng cũng tan nhanh, hóa thành ánh lửa nhỏ của mấy hạt pháo. Hạt pháo còn chưa rơi xuống hoàn toàn, những chùm pháo hoa khác đã nổ rộ ở phía chân trời, mê ly say đắm, tựa như ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Cô dần hoài nghi những gì mình từng nhận định về anh

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Từng chùm pháo hoa nổ rộ mãi chẳng dứt. Nhìn cảnh tượng rực rỡ trước mặt, Diệp Thu chớp chớp mắt một cái, mỗi tiếng “đùng đoàng” tựa như đang oanh tạc cõi lòng của cô. Pháo hoa nổ trong không trung tạo ra từng dải bụi khói kéo dài.

"Bảo bối Thu Thu, hay là em tắm trước?"

"Ừm."

Trong phòng tắm, cô vặn mở van để điều chỉnh độ ấm của nước rồi đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước chảy từ đỉnh đầu lan ra sợi tóc, chảy xuống hết cá chân, mặt đất. Mấy giọt đọng lại trên da thịt trắng màu tuyết tựa như ngọc châu lung linh tinh xảo. Bàn tay mềm mại của cô vô tình trượt qua, những hạt ngọc ấy nhanh chóng vỡ tan và rơi xuống.

Cô tắm rất kỹ càng, ngón tay thăm dò chỗ ngưng ngừng kia một cách cẩn thận, từ từ đẩy hết toàn bộ chất lỏng mà người đàn ông kia đã rót vào. Mặt cô càng lúc càng đỏ ửng, sao nhiều quá vậy? Bây giờ không phải thời kỳ an toàn, cô phải mua thuốc tránh thai gấp mới được.

Diệp Thu dùng khăn lông bao lấy tóc, cô mặc chiếc váy ngủ màu hồng phấn bằng lụa tơ tằm có kèm theo dây buộc ngang eo, phần trước ngực được đính một vòng hoa mơ, tồn lên bầu ngực hoàn mỹ, đồng thời khoác chiếc áo ngủ tay dài ở ngoài.

Cài dây buộc xong, cô mở cửa phòng tắm. Không khí lạnh bên ngoài xông đến, cô hít hà một hơi rồi lại thêm một hơi rồi bỗng dưng ngẩng đầu nhìn khắp phòng, ánh mắt tựa như ngưng đọng lại.

Không có gì khác lạ, chẳng có gì tươi mới. Chỉ là trên bậu cửa sổ, bên ghế sofa, trên bàn trà, mỗi góc đều được rải hoa hồng đủ màu; chính giữa phòng khách được đặt một chiếc bàn dài vân hoa làm từ gỗ lim, trên bàn có hai bộ dụng cụ ăn uống bằng sứ trắng men vẽ hoa hồng, ngoài ra còn có một bình hoa bằng ngọc, trong đó có hai cành hồng Comte De Champagne được cắm nghiêng nghiêng.

Khương Nhạc mặc vest màu trắng, đeo cà vạt màu rượu vang đỏ. Anh nở nụ cười quen thuộc, sáng rõ tự nhiên: “Bảo bối Thu Thu, em hãy đồng ý lời mời bữa tiệc hải sản này đi... Ồi... chào ôi... tiếc là em không cùng anh tới Penang*, nếu tới sẽ chơi vui hơn ấy.”

*Pulau Pinang (Malaysia)

Về mặt của Diệp Thu trở nên vi diệu, cánh môi son của cô khẽ động. Cô đột nhiên quay lưng, đi đến bên cạnh cửa, tháo khăn trên đầu xuống rồi quay mặt đi, lau tóc cẩn thận. Vừa xoa xoa đuôi tóc, cô vừa nhớ lại Khương Nhạc mình từng quen biết... Anh quả thật chỉ là một kẻ ham sắc đẹp, muốn lừa cô lên giường thôi sao?

Cô cảm thấy không thể tin được, dần dần hoài nghi những gì mình đã nhận định về anh.

Mãi đến khi đuôi tóc không còn rỉ nước, cô mới dùng mười ngón tay để vuốt nó như chiếc lược, sau đó túm gọn tóc ra phía sau đầu: “Được rồi.”

Diệp Thu ngồi đối diện với Khương Nhạc. Dụng cụ ăn uống đã được cô sắp gọn lại. Cô nhìn lướt qua một bàn đầy đồ ăn: Cá tuyết và cua chung nầm,

đậu hũ; tôm sốt chua ngọt; bào ngư trung nước sôi; cá hoa vàng xông khói... có tổng cộng đến hai mươi mấy món hải sản, thích gì có nấy.

Cô thích ăn hải sản lắm, do đó liền gấp một đĩa đầy thịt cá tuyệt cho vào miệng, ngửi một cái là thấy thơm lừng. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn một miếng rất cẩn thận.

Khương Nhạc gấp hai con tôm luộc vào trong chén Diệp Thu. Anh đặt đĩa xuống, lau tay bằng khăn lông ướt rồi cầm một con tôm lên, vắt đầu, bỏ vỏ và đặt vào trong chén của cô.

Diệp Thu nhìn anh khi anh đã bóc đến con tôm thứ hai: “Muốn ăn gì thì cứ bảo anh làm, mắt công em lại bận tay nữa.”

Cô gạt đầu, yên tâm sai bảo Khương Nhạc: “Muốn ăn thêm tôm.”

"Anh còn đang bóc, đừng vội."

"Ừ, được!"

Bữa tối trôi qua trong bình yên, Khương Nhạc đi tắm, Diệp Thu rửa chén và dọn dẹp. Cả hai mệt đến mức ngã sấp xuống. Diệp Thu không quản Khương Nhạc nữa, cô ngủ một giấc ngon lành.

Trong lúc lịm dim mơ màng, thân thể đàn ông cường tráng bỗng dưng áp sát sống lưng cô, vòng eo cô cũng bị anh ôm chặt. Cô thờ dãi nhưng thấy anh chẳng nói gì, cũng chẳng làm gì mới yên tâm mà rơi vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Chuyện của tôi thì liên quan gì tới cô?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thu thức dậy vào lúc bảy giờ. Hàng mi dài của cô tựa như chiếc quạt nhỏ, quạt lên quạt xuống vì con buồn ngủ còn sót lại. Khẽ động dậy thân thể, cô chợt phát hiện mình đã cuộn tròn vào lòng Khương Nhạc từ bao giờ... Mới nhúc nhích tay chân mà đã thấy tê mõi, cô nhũn mẩy, vừa nhắc khuỷu tay lên vừa vỗ mạnh vào lưng anh: “Anh dậy mau, dậy mau!”

Khương Nhạc nửa tỉnh nửa mê, nói lỏng tay chân đang ôm chặt Diệp Thu ra. Diệp Thu vừa được tự do liền chống tay ngồi dậy, mái tóc xõa tung trong gió được nắng chiếu vào trông có vẻ mềm mại và nhẹ nhàng hơn hẳn. Cô mạnh tay buộc gọn tóc lại, hai chân vừa khép chặt vừa khẽ nhấc lên, không cần nhìn cũng có thể dựa vào cảm giác để tìm giày, sau đó cô đứng dậy và bước vào nhà tắm.

Diệp Thu rửa mặt rồi trở ra, Khương Nhạc đã ăn mặc chỉnh tề rồi. Áo sơ mi sạch sẽ như tuyết, bên trên có hai chiếc nút bỏ trống không cài, để lộ xương quai xanh đẹp để mê người.

“Bảo bối, buổi sáng tốt lành.” Đôi môi anh hồng thắm như hoa đào tháng ba, vừa thơm vừa mềm, làn da lại trắng trẻo. Giờ phút này, Diệp Thu chợt thấy anh xinh đẹp khác thường, vẻ đẹp ấy không giống nữ giới, khi anh cười rộ lên còn rất mê người.

Cô xoay mặt, cổ kim nén lồng ngực đang nhảy kịch liệt: “Buổi sáng tốt lành.”

Ăn sáng xong xuôi, Khương Nhạc lái xe đưa Diệp Thu đến bệnh viện. Lúc sắp tới gần chỗ làm, trong đầu Diệp Thu chợt hiện lên khuôn mặt quyền rũ nhưng chẳng có gì tốt lành của Cao Khiết. Cô cố tình nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói: “Dừng xe, để em đi từ đây là được rồi.”

Khương Nhạc dường như không nghe thấy. Anh vẫn cầm lái đi tiếp về phía trước, chợt phát hiện cô gái nhỏ bên cạnh đang kim nén con giận, ngay cả mặt mình cũng không thèm nhìn, anh mới vội đạp phanh ngừng ở ven đường, tắt máy rồi hừ một tiếng lạnh lùng: “Anh không được gặp người khác sao?”

Diệp Thu lặng thinh không một tiếng động. Cô trầm tĩnh như một hồ nước sâu không thấy đáy, tự mình nắm tay nắm cửa xe để mở ra, cầm túi xách bước xuống. Lúc đóng cửa lại, trông thấy người đàn ông bên trong có vẻ mặt vô cùng âm đạm, hết như bị một lớp sương mù phủ lên, khóe miệng cô mới nhoen thành nụ cười hình vòng cung, nhưng nhìn ở góc độ nào cũng chỉ thấy cô gượng cười, sau đó cô đành thở dài: “Mau đi làm đi, chiều nay anh tới đón em là được.”

Nói xong, không đợi anh phản ứng kịp, Diệp Thu đã bước đi “lóc cóc” trên đôi giày cao gót năm phân, bước thẳng về hướng bệnh viện.

Trước tiên, cô đến phòng thay đồ, đóng cửa, bật đèn, lấy một chiếc chìa khóa trong túi ra để mở tủ đồ có dán nhãn tên mình, sau đó lấy một chiếc áo dài trắng rồi cởi áo khoác, xếp gọn và đặt vào tủ. Kế tiếp, cô mặc chiếc áo dài trắng lên người. Bất thình lình, cửa phòng thay đồ bị đẩy mạnh ra, Diệp Thu run rẩy đến mức chớp mắt liên tục.

Thế nhưng, cô vẫn thản nhiên mặc đồ, gài nút cẩn thận rồi mới quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Khuôn mặt Cao Khiết chẳng có biểu cảm gì nhưng ánh mắt lại cực kỳ sáng rỡ. Cô ta lạnh lùng, nói: “Tôi thấy rồi, tôi thấy cả rồi! Tôi thấy cô và Khương Nhạc đi cùng với nhau!”

Diệp Thư cất đồ vào tủ, khóa lại, cất chìa vào túi: “Phải.”

“Cô quên tôi nói gì rồi sao?”

“Hả?”

“Sao cô có thể ngu xuẩn đến mức tin tưởng Khương Nhạc là người thật lòng? Cho dù anh ta có hay chăng nữa thì cũng chẳng phải là cô đâu! Thân phận cô là gì? Thân phận anh ta thế nào? Đừng để mình bị gạt cả thân thể lẫn tình cảm rồi mới biết hối hận!” Cao Khiết nhấn mạnh từng chữ một, hai chân hai tay không ngừng run lên. Cô ta hít sâu nhiều lần như đang cố sức đè nén tình cảm của mình vậy.

Diệp Thư chỉ nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô ta rồi cười: “Chuyện đó thì liên quan gì tới cô?”

“Làm đồng nghiệp đã một thời gian, tôi quan tâm cô mà thôi. Đã là con người thì phải tự hiểu lấy rằng có những khoảng cách không thể vượt qua được đâu! Chẳng lẽ cho dù cô biết Khương Nhạc là loại người đó mà vẫn nguyện ý? À ha, cô đang nghĩ tới việc chiếm lấy vài thứ tốt ở anh chẳng?”

Diệp Thư cười cười, không rõ cô đang nghĩ gì, chỉ thấy cô cầm túi xách ra ngoài. Lúc đi ngang qua người Cao Khiết, cô vẫn không quên cất tiếng mỉa mai: “Chuyện của tôi thì liên quan gì tới cô?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Tất cả đều là tôi gạt cô!

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cao Khiết vội vàng đuổi theo, giày cao gót giẫm lên sàn nhà bằng gạch tráng men tạo nên từng tiếng sắc bén, vang dội, dồn dập và hỗn loạn. Cô ta đuổi theo Diệp Thư, kéo mạnh cánh tay đối phương, kết quả là Diệp Thư bất ngờ đẩy cô ta ra. Cao Khiết đang trong trạng thái không phòng ngự nên lao đảo lúi về phía sau mấy bước, suýt chút nữa đã ngã nhào ra đất.

Diệp Thư vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên áo do bị Cao Khiết lôi kéo: “Cô quá đáng lắm! Tôi và Khương Nhạc ngăn cản cô cái gì mà cô lại kích động như vậy? Cô bót quần chuyện của người khác một chút được không?”

Cao Khiết đã trở lại vẻ bình thường, tuy rằng mặt vẫn cứng đờ nhưng cô ta vẫn không bỏ đi nụ cười tươi tắn: “Tôi đã kích động, xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Cô ta lướt qua Diệp Thư rồi chạy ra ngoài, mồ hôi trên trán rỉ ra từng giọt. Có lẽ là vì chưa kịp bình ổn cảm xúc nên Cao Khiết đi vừa vội vừa mau, suýt chút nữa đã va vào người đàn ông cao lớn trước mặt. Cô ta không ngừng đầu xem là ai mà chỉ nói rất nhỏ: “Thật xin lỗi.”

Khương Nhạc cúi đầu cười nhẹ, đôi mắt hiện lên tia sáng lộng lẫy: “Bác sĩ Cao, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Cao Khiết bỗng nhiên thay đổi, sóng mắt hoảng loạn của cô ta cứ đảo qua đảo lại khuôn mặt đẹp của Khương Nhạc, ngón tay bỗng chốc buột chặt vạt áo: “Anh ba Khương.”

Khương Nhạc hừ một tiếng, nhìn môi răng tóc của cô ta mà nuốt nước bọt thật mạnh. Đúng lúc cô ta định nói gì đó, anh liền hỏi: “Diệp Thư đâu?”

Đầu lười Cao Khiết cảm thấy chua xót, sự chua xót ấy cứ lẫn lẫn mãi trong khoang miệng mà chẳng tiêu tán được. Cô ta chỉ tay về phía phòng thay đồ: “Lúc này còn ở gần bên đó, hẳn là sắp qua bên này, anh đợi một chút.”

“Biết rồi, cảm ơn nha.” Khương Nhạc kéo dài ngữ điệu của mình, lúc nói đến chữ “nha” còn có một chút ý tứ hàm súc.

Trong lòng Cao Khiết vô cùng căng thẳng, khuôn mặt lẫn cơ thịt của cô ta đã cực kỳ xấu hổ. Khương Nhạc phất tay lên bộ vest vốn chẳng dính chút tro bụi nào, hừ hừ mấy tiếng rồi xoay người tránh khỏi cô ta.

Trải qua một ngày bình an vô sự, Diệp Thư tan tầm như thường lệ, cô chỉ đợi mười phút là Khương Nhạc đã lái xe tới rồi. Hai người cùng đi ăn tối, đến rạp chiếu phim, Khương Nhạc cũng rất đáng hoàng, trước khi tạm biệt, anh hôn lên má cô rồi nói: “Bảo bối, ngày mai anh sẽ cho em một niềm vui bất ngờ.”

Diệp Thư không so đo chuyện cũ. Ngày thứ hai đến bệnh viện, vừa đẩy cửa văn phòng ra, cô đã nhìn thấy Cao Khiết đang ngồi quay lưng trên ghế và xem phiếu khám bệnh. Cô ta không thay đồ, trên người vẫn mặc áo khoác dài, mái tóc xoắn xoắn đầy vai lưng, chẳng hề gọn gàng chỉnh tề như mọi ngày, ngược lại còn rối bời, ngay cả dáng vẻ của cô cũng tràn đầy sự nản lòng.

Cao Khiết vừa xoay người đã làm Diệp Thu muốn nhảy dựng lên. Cô ta đeo khẩu trang che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt khô khan và bầm máu, Diệp Thu còn phát hiện từ chỗ khoe mắt kéo dài tới huyệt thái dương của cô ta có mấy vết bầm tím trên nền da trắng như tuyết khiến người ta sợ hãi.

Cao Khiết mở miệng trước: “Diệp Thu, thật sự xin lỗi.”

Diệp Thu đóng cửa văn phòng lại, chỉ vào mặt cô ta rồi hỏi: “Cô bị sao vậy?”

Cao Khiết xem nhẹ vấn đề của mình, dùng giọng nói tựa như bình tĩnh tựa như khủng bố mà hét lên: “Diệp Thu, tất cả đều do tôi gạt cô!”

Diệp Thu im miệng, lặng lẽ nghe cô ta nói tiếp.

“Khương Nhạc chưa từng quay rồi tôi, chưa từng động chân động tay, càng không dùng bạo lực với tôi! Thậm chí... tôi thích anh ấy như vậy, chủ động mở lời, mặt dày tỏ tình, anh ấy cũng không nhìn tôi, cho đến bây giờ còn chẳng thèm liếc tôi một cái.

Tôi không tới nhà họ Khương, không phải là vì tránh bị anh ấy quấy rối... sự thật là tôi đã không biết liêm sỉ và trèo lên giường... Anh ấy giận dữ, đuổi tôi ra khỏi đó.

Bởi vì tôi ghen tỵ! Tôi ghen tỵ tình cảm độc nhất mà Khương Nhạc đối với cô, vì vậy tôi càng phải nói hươu nói vượn trước mặt cô... Diệp Thu, xin cô tha cho tôi, tôi van cô...”

Nói đến câu cuối cùng, khuôn mặt bình tĩnh của Cao Khiết đã hoàn toàn biến mất, cô ta òa khóc nức nở, dùng hai tay ôm lấy mặt, ngả hẳn đầu sang một bên, tiếng khóc càng lúc càng lớn và không còn khống chế được nữa.

Trước mặt người mà bản thân luôn đồ kỵ, còn gì hổ thẹn hơn việc tự mình chủ động tháo bỏ mặt nạ, để lộ khuôn mặt u tối xấu xa?

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Kết thúc

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cao Khiết đi rồi, Diệp Thu ngồi xuống nhưng vẫn đắm chiêu. Cô nhớ những lần hiểu lầm Khương Nhạc trước đó với một mớ suy nghĩ lộn xộn về anh mà tự trách bản thân mình ngốc, kể đó lại thấy áy náy với anh... Cuối cùng, cô nụ cười như xuân về trên nhân gian, trăm hoa đua nở.

Diệp Thu cầm điện thoại lên và gửi tin nhắn cho Khương Nhạc: “Nhớ đến đón em đó.”

Nữ thần có lệnh, sao anh có thể không tuân? Khương Nhạc vừa tan tầm đã chạy ào qua như ngựa không ngừng phi nước đại.

Diệp Thu lại tìm thấy cảm giác khi cô mới gặp anh lần đầu, ngày đó anh có đôi mắt tinh anh, hàng mi dài rậm, vừa nhìn đã thấy như một vị thần, nét cười rực rỡ khiến ai nấy đều không dám nhìn thẳng.

Khương Nhạc thấy cô bước chậm chậm về phía mình. Mái tóc cô xõa ra, rủ lên bờ vai mềm mại, gương mặt trái xoan càng đẹp hơn hẳn, làn da như tuyết, đôi môi đỏ mọng, không có chỗ nào không hoàn mỹ.

Cô bước đến trước mặt anh, nở nụ cười trong trẻo: “Khương Nhạc.”

Tiếng nói của cô rất nhẹ nhàng, tựa như một chú chim sẽ không an phận sắp vỗ cánh bay đi. Cô ôm chặt eo Khương Nhạc, gò má phải áp sát ngực anh. Gió thu mang hơi ẩm khẽ phả vào khuôn mặt lạnh lạnh của cô.

Sự thân mật của cô khiến anh vô cùng hạnh phúc. Anh ôm đầu cô, xoa rất dịu dàng: “Thu Thu biết mình hiểu lầm anh rồi sao? Anh đã nói rồi, người như anh mà sao Thu Thu lại không thích cho được...”

Diệp Thu vỗ “bốp” vào ngực anh: “Tự kỷ.” Kể đó, cô cào tay lên áo vest anh và nói rất nhỏ: “Em xin lỗi, em cứ hiểu lầm anh mãi.”

"Bảo bối, em có biết trước đó anh đã đau lòng khi thấy em lạnh nhạt không? Vì vậy sau này, em phải đối xử tốt với anh đó, không được tùy tiện đánh anh, nói ra mấy lời khó nghe.”

Diệp Thu bật cười: “Không đánh thì được.”

Khương Nhạc nắm chặt đôi tay mềm mịn của cô, hôn lên môi cô. Anh lấy chiếc nhẫn trong túi áo vest ra rồi xoay xoay trong tay. Chiếc nhẫn đính một viên kim cương màu hồng nho nhỏ, sáng lấp lánh.

Anh vừa lấy nhẫn ra cô đã phát hiện. Diệp Thư định ngẩng đầu xem anh làm gì nhưng lại bị anh ghì lại, đến khi cô nhìn được thì chiếc nhẫn đã nằm trên ngón trỏ mình rồi.

Cô nhìn chiếc nhẫn và cười, sau đó lại nhìn Khương Nhạc, anh cũng đeo một chiếc nhẫn y hệt như vậy trên ngón trỏ và giơ lên cho cô xem: “Vậy thì người ta sẽ biết anh đã có chủ. Bảo bối, em xem, anh toàn tâm toàn ý với em như vậy, em khen anh một tiếng đi mà.”

“Ừ, anh ngoan lắm!” Diệp Thư tức giận: “Được rồi, đừng trì hoãn nữa, về thôi.”

“Tôi nay chúng ta ăn gì? Kêu đồ ăn bên ngoài sao? Ăn hải sản như bữa trước được không..”

Diệp Thư nắm anh một cái: “Kêu gì mà kêu, em nấu cho!”

Khương Nhạc nhếch miệng: “Bảo bối, em không nói đạo lý gì cả, đã bảo không được tùy tiện đánh mà sao em lại nắm anh một cái vậy?”

Diệp Thư tròn mắt nhìn anh. Cô mở cửa xe, ngồi vào ghế bên cạnh ghế lái, thắt chặt dây an toàn. Xe bắt đầu khởi động và chạy về hướng trước mặt, cảnh vật ven đường nhanh chóng lùi lại phía sau, tựa như những làn gió thu bay ngang không còn dấu vết, chỉ có ánh nắng trời cao vẫn luôn dõi theo hai người.

Hết Quyển 2

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Người bước ra từ trong ký ức

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thời tiết ngày đông có vẻ tĩnh lặng và lạnh thấu xương. Trời cao lồng lộng, tuyết trắng như lông ngỗng rơi bành bồng, phiêu lãng bên ngoài song cửa kẻ sát Đường Tô Nhã. Tuyết rơi mỗi lúc một nặng, càng ngày càng dày, mới đó mà đã phủ màu trắng xóa trước mắt cô.

Cô đứng ở một hành lang hẹp, đôi tay trắng nõn che lấy miệng và thổi phù phù, chân mang boots da đen không ngừng giẫm từng bước nhỏ ngay tại chỗ để tránh khí lạnh xâm nhập vào thân thể. Đường Tô Nhã nhìn những ngôi sao đang ở đỉnh vòm quang chói lọi, những nữ minh tinh vừa đẹp vừa giỏi đi ngang qua mà ao ước, cuối cùng cũng có một người đàn ông mặc vest đen, tay cầm tập hồ sơ bước đến. Cô lập tức khoác túi lên vai, chạy chậm chậm lên phía trước: “Anh Vương, anh Vương!”

Anh Vương vừa quay đầu qua liền thấy cô, sắc mặt anh ta hơi thay đổi: “Ngài ấy còn ở đây, cô mau tới nhanh đi, có được hay không thì còn phải xem phúc của cô đến đâu.”

“Cảm ơn anh Vương, em sẽ ghi nhớ đại ân đại đức của anh suốt đời!”

Anh Vương lắc đầu, không nói gì cả, tiếp tục đi về phía trước.

Đường Tô Nhã ngẩng đầu nhìn lên. Cuối hành lang có ánh sáng mỏng manh chiếu vào một cánh cửa lớn làm từ gỗ thô.

Bởi vì rét lạnh nên tim cô càng đập mạnh mẽ, ngay cả tai cũng lùng bùng khó chịu. Đường Tô Nhã cố trấn an cõi lòng, nhanh chóng bước về phía trước. Khoảnh khắc khi cô dừng lại ngay trước cửa, đất trời bỗng ngưng tĩnh lặng, tim cô lại đập bình thường. Cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh, phải bình tĩnh, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của mình rồi.

Đường Tô Nhã đẩy cửa vào rất nhẹ nhàng, bước chân chuyển động và đi vào bên trong.

Tiếng gió tuyết bên ngoài đã che lấp tiếng bước chân của cô, người đàn ông bên cạnh cửa sổ cũng không phát hiện trong phòng có thêm một người.

Đường Tô Nhã lại hít một hơi thật sâu: “Chào ngài, đạo diễn Cố, tôi là Đường Tô Nhã.”

Năm năm trước, GU đột nhiên trở thành đạo diễn mới xuất sắc qua bộ phim điện ảnh “Lời hứa” khiến doanh thu phòng bán vé tăng cao gấp bội, ba bộ phim điện ảnh trong hai năm kế tiếp đó đều là tác phẩm xuất sắc đã giúp cho danh tiếng của anh lan khắp xa gần, thậm chí địa vị của anh trong giới cũng đã tăng cao nhờ bộ phim “Trăm bảy yêu” được trao tặng vô số giải thưởng điện ảnh, không chỉ có nam nữ chính đột nhiên vụt sáng một khoảng trời mà ngay cả vai phụ cũng nước lên thuyền lên. Thế nhưng, đạo diễn GU lại giữ vẻ thần bí trước sau như một, hiếm khi lộ diện trước giới truyền thông. Người ngoài không biết tên đầy đủ của anh, họ gọi anh là “GU” hoặc đạo diễn Cố.

Lần này, GU cần quay một bộ phim điện ảnh tên là “Đỗ Nhược” nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp cho vai chính Đỗ Nhược và một vai nữ phụ rất quan trọng là Tô Hoài Hương. Anh sớm đã mời những diễn viên đàn chị có danh tiếng trong công ty của Đường Tô Nhã đến casting, dĩ nhiên là cô

không được liệt vào số đó, cơ hội lần này cũng nhờ vào trợ lý của GU mà tranh thủ được.

“Chào ngài, đạo diễn Cố.” Đường Tô Nhã thấy người đàn ông trước mặt vẫn chưa phản ứng. Cô nghĩ anh không nghe thấy nên mới gọi một lần nữa.

Lúc này, thân mình của anh khẽ động, xoay người chậm chậm. Anh vốn đã cao hơn 1 mét 85, bây giờ lại đang khoác áo ngoài màu đen, mặc áo dệt kim cổ chữ V màu lam ở bên trong. Vừa cài vạt áo bành tô lại, anh vừa nhấp đôi môi mỏng: “Cô Đường.”

Cô cúi chào anh: “Đạo diễn Cố, tôi tới casting cho vai Đỗ Nhược.”

Cố Từ Châu (GU) bước vài bước về phía cô, dừng lại khi còn cách cô năm bước chân. Anh hơi che giấu ánh mắt, động tác nhỏ này khiến mắt anh nhỏ đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng. (ông đang híp mắt đó bà con)

Người con gái trước mặt anh khoác áo bành tô màu trắng gạo của nữ ở bên ngoài để chắn gió, khăn quàng cổ dệt kim màu cà phê được choàng lên hai vai và cổ, mái tóc nâu xõa xuống, gò má cực kỳ xinh đẹp, làn da còn trắng hơn cây tùng trong tuyết, da thịt trắng nõn càng tôn lên hàng mi cong dày màu đen đậm, đôi môi đỏ mọng căng đầy như quả anh đào chín tới, tựa như chạm vào một cái là nó chảy thành một dòng nước ngọt mát.

Cô đẹp như một mỹ nhân trong tranh.

Cô cũng là người bước ra từ trong ký ức anh, dáng hình cô vẫn khiến trái tim và linh hồn anh rung động như năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Người bước ra từ trong ký ức

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thời tiết ngày đông có vẻ tĩnh lặng và lạnh thấu xương. Trời cao lồng lộng, tuyết trắng như lông ngỗng rơi bành bồng, phiêu lãng bên ngoài song cửa kẻ sắt Đường Tô Nhã. Tuyết rơi mỗi lúc một nặng, càng ngày càng dày, mới đó mà đã phủ màu trắng xóa trước mắt cô.

Cô đứng ở một hành lang hẹp, đôi tay trắng nõn che lấy miệng và thổi phù phù, chân mang boots da đen không ngừng giẫm từng bước nhỏ ngay tại chỗ để tránh khí lạnh xâm nhập vào thân thể. Đường Tô Nhã nhìn những ngôi sao đang ở đỉnh vòm quang chói lọi, những nữ minh tinh vừa đẹp vừa giỏi đi ngang qua mà ao ước, cuối cùng cũng có một người đàn ông mặc vest đen, tay cầm tập hồ sơ bước đến. Cô lập tức khoác túi lên vai, chạy chậm chậm lên phía trước: “Anh Vương, anh Vương!”

Anh Vương vừa quay đầu qua liền thấy cô, sắc mặt anh ta hơi thay đổi: “Ngài ấy còn ở đây, cô mau tới nhanh đi, có được hay không thì còn phải xem phúc của cô đến đâu.”

"Cảm ơn anh Vương, em sẽ ghi nhớ đại ân đại đức của anh suốt đời!"

Anh Vương lắc đầu, không nói gì cả, tiếp tục đi về phía trước.

Đường Tô Nhã ngẩng đầu nhìn lên. Cuối hành lang có ánh sáng mỏng manh chiếu vào một cánh cửa lớn làm từ gỗ thô.

Bởi vì rét lạnh nên tim cô càng đập mạnh mẽ, ngay cả tai cũng lùng bùng khó chịu. Đường Tô Nhã cố trấn an cõi lòng, nhanh chóng bước về phía trước. Khoảnh khắc khi cô dừng lại ngay trước cửa, đất trời bỗng ngưng tĩnh lặng, tim cô lại đập bình thường. Cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh, phải bình tĩnh, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của mình rồi.

Đường Tô Nhã đẩy cửa vào rất nhẹ nhàng, bước chân chuyển động và đi vào bên trong.

Tiếng gió tuyết bên ngoài đã che lấp tiếng bước chân của cô, người đàn ông bên cạnh cửa sổ cũng không phát hiện trong phòng có thêm một người.

Đường Tô Nhã lại hít một hơi thật sâu: "Chào ngài, đạo diễn Cố, tôi là Đường Tô Nhã."

Năm năm trước, GU đột nhiên trở thành đạo diễn mới xuất sắc qua bộ phim điện ảnh “Lời hứa” khiến doanh thu phòng bán vé tăng cao gấp bội, ba bộ phim điện ảnh trong hai năm kế tiếp đó đều là tác phẩm xuất sắc đã giúp cho danh tiếng của anh lan khắp xa gần, thậm chí địa vị của anh trong giới cũng đã tăng cao nhờ bộ phim “Trăm bảy yêu” được trao tặng vô số giải thưởng điện ảnh, không chỉ có nam nữ chính đột nhiên vụt sáng một khoảng trời mà ngay cả vai phụ cũng nước lên thuyền lên. Thế nhưng, đạo diễn GU lại giữ vẻ thần bí trước sau như một, hiếm khi lộ diện trước giới truyền thông. Người ngoài không biết tên đầy đủ của anh, họ gọi anh là “GU” hoặc đạo diễn Cố.

Lần này, GU cần quay một bộ phim điện ảnh tên là “Đỗ Nhược” nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp cho vai chính Đỗ Nhược và một vai nữ phụ rất quan trọng là Tô Hoài Hương. Anh sớm đã mời những diễn viên đàn chị có danh tiếng trong công ty của Đường Tô Nhã đến casting, dĩ nhiên là cô không được liệt vào số đó, cơ hội lần này cũng nhờ vào trợ lý của GU mà tranh thủ được.

"Chào ngài, đạo diễn Cố." Đường Tô Nhã thấy người đàn ông trước mặt vẫn chưa phản ứng. Cô nghĩ anh không nghe thấy nên mới gọi một lần nữa.

Lúc này, thân mình của anh khẽ động, xoay người chậm chậm. Anh vốn đã cao hơn 1 mét 85, bây giờ lại đang khoác áo ngoài màu đen, mặc áo dệt kim cổ chữ V màu lam ở bên trong. Vừa cài vạt áo bành tô lại, anh vừa nhấp đôi môi mỏng: "Cô Đường."

Cô cúi chào anh: "Đạo diễn Cố, tôi tới casting cho vai Đỗ Nhược."

Cố Từ Châu (GU) bước vài bước về phía cô, dừng lại khi còn cách cô năm bước chân. Anh hơi che giấu ánh mắt, động tác nhỏ này khiến mắt anh nhỏ đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng. (ông đang híp mắt đó bà con)

Người con gái trước mặt anh khoác áo bành tô màu trắng gạo của nữ ở bên ngoài để chắn gió, khăn quàng cổ dệt kim màu cà phê được choàng lên hai vai và cổ, mái tóc nâu xõa xuống, gò má cực kỳ xinh đẹp, làn da còn trắng hơn cây tùng trong tuyết, da thịt trắng nõn càng tôn lên hàng mi cong dày màu đen đậm, đôi môi đỏ mọng căng đầy như quả anh đào chín tới, tựa như chạm vào một cái là nó chảy thành một dòng nước ngọt mát.

Cô đẹp như một mỹ nhân trong tranh.

Cô cũng là người bước ra từ trong ký ức anh, dáng hình cô vẫn khiến trái tim và linh hồn anh rung động như năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Nhưng cũng không phải không có đường tắt

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cố Từ Châu đi vòng quanh Đường Tô Nhã, chẳng rõ vô tình hay cố ý mà lồng ngực cứng rắn của anh va vào vai cô, chạm nhẹ vào đầu như chim nhỏ mổ thóc từng chút một.

"Xin lỗi cô nhé."

Dường như cảm nhận được hơi thở nam tính của anh đang lượn lờ quanh mình, Đường Tô Nhã bỗng nắm chặt lấy túi xách: "Không có gì."

Cố Từ Châu ngồi xuống chiếc ghế dựa ở phía sau bàn làm việc, chân trái gác lên đùi phải, vạt áo bành tô thả xuống hai bên tay dựa của ghế một cách tự nhiên, khiến cho đôi chân anh có vẻ thon dài hơn.

"Cô Đường muốn thử vai Đỗ Nhược?"

"Dạ đúng ạ, đạo diễn Cố, anh có cần diễn thử một đoạn không?"

Cố Từ Châu không lên tiếng. Anh lấy hộp thuốc lá từ trong túi áo ra, bật lửa, dùng ngón cái đẩy nắp hộp, động tác rút điều thuốc và đặt vào miệng hút cực kỳ thành thạo; mấy ngón tay trái khép lại để chắn gió, mấy ngón tay phải đẩy bánh răng của chiếc bật lửa. Ngọn lửa nhỏ xuất hiện, anh hơi cúi đầu, hít nhẹ một cái, thở ra một hơi bằng mũi, sau đó lại có ánh lửa hiện lên, lúc mờ lúc rõ, lúc sáng lúc tối.

Cố Từ Châu hút vài lần rồi ném bật lửa và hộp thuốc lá lên mặt bàn trơn nhẵn, còn điều thuốc thì anh kẹp nó xen vào ngón trỏ và ngón giữa. Bụi bay tứ tán, cánh môi mỏng ửng đỏ, mấy lần khói nhẹ lượn lờ bay quanh.

Một người đàn ông đã hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, nơi khóe mắt có những nếp nhăn li ti, giữa hàng mày lại ẩn chứa vẻ sương gió phong trần, nhìn sơ qua có thể thấy anh trưởng thành và chừng chạc hơn tuổi thật. Dáng vẻ híp mắt, tay cầm điều thuốc của anh đẹp như một bức họa cuộn tròn (tranh có dạng thanh cuộn ở hai đầu).

"Cô Đường, cô không thích hợp với kiểu người như Đỗ Nhược đâu." Giọng nói của anh rất trầm nhưng lại không hề có vẻ dỗi ý, ngược lại còn vừa thẳng vừa có lực xuyên thấu rất mạnh, mỗi câu mỗi chữ đều khiến đáy lòng của Đường Tô Nhã run lên, tay chân lẩy bẩy.

Cô hơi lơ mơ.

Chẳng phải anh Vương đã nói đạo diễn Cố sẽ cho cô một cơ hội ư?

Tại sao còn chưa diễn thử mà người ta đã trực tiếp từ chối?

"Đạo diễn Cố, tôi tin mình có thể đảm nhiệm được kiểu người như Đỗ Nhược, xin anh cho tôi cơ hội diễn thử." Cô hạ thấp lưng, cúi đầu một cái rõ sâu (dẫn đến lộ... hàng).

Cố Từ Châu nhìn đỉnh đầu đáng yêu của cô, ngón tay anh giật giật, điều thuốc bị kẹp chặt giữa hai ngón tay đến mức biến dạng. Anh cười nhẹ: “Cô Đường, phim điện ảnh của tôi chưa từng dùng mấy người vô danh một cách tùy tiện để diễn nữ chính và nam chính, đóng phim không chỉ cần ước mơ và tình cảm ôm ấp thôi mà còn cần có chỗ ngồi danh dự và cả sức hút phòng vé nữa phải không nào?”

Anh nói rất thẳng thắn, thẳng đến mức khiến cô vô cùng khó xử. Đương nhiên là với địa vị và thân phận đối lập của hai người như hiện tại, anh hoàn toàn không cần thiết phải mềm dẻo hay tế nhị với cô.

"Đạo diễn Cố, tôi rất muốn thử, anh cho tôi cơ hội được không?" Đường Tô Nhã lẫn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, một chút khó xử ấy còn chưa đến mức khiến cô đổi sắc mặt, cô lại đứng thẳng lên và cầu xin, đôi mắt đen nhánh quật cường nhìn thẳng vào Cố Từ Châu.

Cố Từ Châu nhếch môi một cái: “Thử thì đã sao? Đây không chỉ là vấn đề về kỹ thuật diễn mà là tổng hợp tất cả thực lực, bao gồm kỹ thuật diễn, kinh nghiệm, lượng fan trụ cột, sức hút phòng bán vé, dựa vào thực lực hiện tại của cô Đường đây...”

"Tóm lại, nếu muốn đảm nhiệm kiểu người như Đỗ Nhược, hoặc đúng hơn là nữ chính của phim điện ảnh, cô Đường còn một đoạn đường rất rất dài để đi đấy."

Anh nói chuyện kiểu một mắt một mồn như vậy, ánh mắt thâm thúy tối đen tựa như muốn chiếm lấy gò má yêu kiều đẹp đẽ của cô. Thấy cảm xúc của cô đã hạ xuống dần, anh lại đặt điều thuốc vào miệng và hút vài hơi, sau đó nghiêng người về phía trước, dập tắt một nửa điều thuốc còn lại vào trong gạt tàn bằng thủy tinh.

Anh thả hai chân xuống, rướn đôi hàng mi, giọng điệu hờ hững: “Có điều, tuy rằng đường còn rất dài nhưng cũng không phải không có lối tắt.”

Đường Tô Nhã nghe anh nói mà chẳng hiểu rõ chân tướng, cô không phản ứng kịp, ánh mắt miên man từng cơn sóng gợn như nước hồ xuân khiến lòng người dao động: “Ý của đạo diễn Cố là gì ạ?”

"Cô lại đây." Anh cất giọng khàn, vẫy tay bảo cô tự bước tới.

Tuy rằng thấy lạ nhưng cô vẫn đi đến và đứng ở bên cạnh ghế làm việc của anh: “Đạo diễn Cố.”

Cố Từ Châu ngời ngời gió tuyết giá rét lẫn mùi hương lạnh giá bí mật trên người cô, ánh mắt anh dừng ở phía trước của nơi nào đó, không hề nhìn cô. Bàn tay to của anh thăm dò vào trong vạt áo bành tô của cô một cách chuẩn xác, sờ lên bắp đùi để trần rồi lại xâm nhập vào sâu trong bắp đùi, ngón tay thon dài có chút ý vị sâu xa, thông thả vuốt phẳng chỗ da thịt trơn nhẵn và non mềm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Hẳn là hội Đại học có rất nhiều người theo đuổi cô nhỉ?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đường Tô Nhã giống như bị miệng độc cắn cho một cái, cô đột ngột lùi ra sau mấy bước, cách Cố Từ Châu một khoảng. Gương mặt đẹp đẽ trắng bệch hẳn đi, gần như trong suốt càng làm nổi bật đôi môi màu hồng anh đào, sắc đẹp mê người. Mắt hạnh tràn đầy sức sống bỗng trợn to, đồng tử tròn xoe nhìn anh với vẻ không thể tin được. Thế nhưng, cô lại thấy anh quay đầu lại từ từ, thu bàn tay đang cứng đờ lại, phui phui vạt áo chẳng hề dính một tí bụi nào, lòng mi dày tựa cánh chim rũ xuống, đồng tử vừa đen lại vừa thâm sâu. Đuôi mắt anh rất dài, hơi xệch về phía thái dương, tạo thành một nét cong trào phúng.

"Vậy cô có thể đi rồi, cô Đường." Anh lại lấy một điều thuốc ra, bỏ vào miệng rồi châm lửa.

Cô đứng tại chỗ, không động đậy cũng chẳng nhúc nhích, ngón tay vừa nhỏ vừa dài nắm chặt và kéo kéo áo khoác của mình. Thật ra nếu bản thân đã ở trong giới nghệ thuật thì mấy chuyện kia cũng không hiếm thấy, cô gặp không ít. Lần này, trước đó cô lại chưa thỏa hiệp một cách không có ngoại lệ như vậy, cứ hồn nhiên cho rằng dựa vào khuôn mặt, đáng người và kỹ thuật diễn của mình, muốn bạo hồng* chỉ là sớm hay muộn; nhưng hiện thực lại và cho cô hai bạt tai, không, là ba bạt tai mới đúng. Bây giờ cô muốn rời khỏi trò chơi này, nhưng nếu cứ ở vị trí nhỏ nhất thì phải cúi đầu.

*Bạo hồng: Từ được dùng trong showbiz. Một diễn viên vô danh, không nổi tiếng bất chợt nổi tiếng và được nhiều người biết đến, được nhiều lời mời gọi, ấy gọi là bạo hồng.

Phải cúi đầu ư?

"Cô Đường." Cố Từ Châu lên tiếng nhắc nhở.

Cô vẫn không động đậy, chẳng nhúc nhích, giống như bức tượng người đẹp được điêu khắc từ tuyết, duyên dáng yêu kiều. Anh không thúc giục nữa mà

chỉ yên lặng hút thuốc. Hút được một điếu, anh thổi ra một luồng khói, đúng lúc đang định mở miệng thì một đôi mắt màu đen với vẻ do dự, chưa kiên quyết đã xuất hiện bên cạnh ghế dựa ở bàn làm việc của anh.

Bỏ tàn thuốc đi, Cố Từ Châu cười nhạo một tiếng.

Dù đã âm thầm chuẩn bị thật tốt, nhưng tiếng cười nhạo kia vẫn khiến Đường Tô Nhã cực kỳ xấu hổ. Màu hồng đào nhàn nhạt và màu trắng như tuyết của hoa lê lan dần đến vành tai trắng nõn, xinh xẻo của cô. Lúc phát hiện có thêm một bàn tay to lạnh lạnh giữa hai chân mình, thân thể cô khẽ run lên, mấy chiếc răng tựa như loài thân mềm (sò, ốc, trai...) lao tới cắn lấy đôi môi anh đào mộng nước của cô, lần này càng khiến cho người ta không nhận được mà lo lắng liệu môi cô có bị cắn đến mức rỉ ra chất nước thơm ngọt hay không.

Hầu kết của Cố Từ Châu lồi lên, không ngừng chuyển động. Đồng tử trong mắt anh thâm sâu, trên mặt lại không có cảm xúc, ngón tay anh dùng đưa qua lại ở chỗ non mịn giữa hai chân cô.

Bên trong áo khoác của Đường Tô Nhã là áo lông cừu ôm sát người và váy ngắn kiểu chữ A gấp nếp khá dày, phối hợp với vớ dài đến gối màu đen. Do đó, từ đầu gối trở lên đến dưới váy ngắn có thể để anh mặc sức thăm dò phong cảnh tuyệt vời bên trong. Mỗi một tác da tác thịt của cô mềm như lụa, láng như ngọc Dương Chi, ấm áp mà lại trơn nhẵn, giống hệt mây vàng mây, mây khói bông vải, mềm đến mức khác sâu vào lòng anh. Hơn nữa, anh phát hiện cô cực kỳ mẫn cảm, bàn tay anh mới vân vê ở đùi mà cả người cô đã run rẩy, nếu như --

Ngón tay cách quần lót mỏng manh chọt dè xuống chỗ hưng phấn của cô, càng lúc càng ấn sâu xuống. Quả nhiên, anh nghe thấy tiếng kêu quặn rữ của cô. “A.” Anh ngày càng bạo gan hơn, ngón tay lần theo mép quần lót rồi tiến vào đụng chạm, búng búng hai cánh hoa đang che kín cửa hoa mềm mại.

Đường Tô Nhã cố gắng kìm nén cơn xúc động, hai chân cô run rẩy giống như điện giật. Đầu ngón tay anh linh hoạt như mang theo ngọn lửa nhỏ khiến từng tế bào của cô bị cháy đến mức sôi trào, hoa huyết nhỏ giống bơ sữa bị hơi nóng mà từ từ tan ra, chảy từng giọt chất dịch nho nhỏ.

"Cô Đường là dân địa phương ở thành phố H sao?"

"Phải." Cánh môi đỏ hồng của cô khẽ nhếch lên, tiếng nói phát ra tựa như mấy viên trân châu rải rác: "A... A... Không..."

Anh tìm được lớp thịt đẹp để đang căng thẳng, bắt đầu vận vào, đè ép nó, đùa giỡn nó hết mức có thể. Cô hoàn toàn không chịu được kích thích như vậy, sóng xuân trong mắt lao ra thật mạnh mẽ (nước mắt) giống như một chuỗi hạt châu bị cắt đứt, từng hạt rơi tán loạn. Hoa huyết khép kín càng giống đóa hoa ngày xuân ngượng ngùng, cánh hoa không ngừng giãn ra, để lộ cái miệng nhỏ đóng đóng mở mở, bên trong chứa đầy nước.

Cố Từ Châu lại hỏi: "Cô học Đại học ở đây luôn à?" Vừa nói, anh vừa dùng ngón tay tách hai mảnh thịt ra, dè dặt và cẩn thận rồi tiến vào miệng nhỏ thần bí kia.

Đường Tô Nhã không nhịn nổi, cô rướn cần cổ trắng nõn đẹp đẽ lên. Phía dưới đây quá, căng quá, ngoại trừ có chút khó thích ứng thì phần nhiều là chưa khuấy khóa, chưa đủ thỏa mãn.

"Phải... A... Là học ở đây... A..."

Ngón trở của Cố Từ Châu lập tức rút ra đâm vào chỗ non mịn kia rất nhiệt tình, dịch chảy ra khắp bốn phía, nước nhiều mà thịt cũng rút lại nhanh. Anh vừa tùy ý xâm chiếm nơi đẹp đẽ của cô, vừa nói bóng gió: "Cô đẹp như vậy, hẳn là hỏi Đại học có rất nhiều người theo đuổi cô nhỉ?"

Khoái cảm như thủy triều chọt tăng vọt, rửa sạch tâm tư và ý nghĩ mờ ám, đầu óc của Đường Tô Nhã trở nên trống rỗng chẳng còn gì, dây thần kinh lại như bị xoắn thành một cụm, làm sao cô còn nhớ được mấy chuyện nhỏ trong ký ức chứ? "Không có... A... Không có..."

"Thật sao?"

Anh chọt nở nụ cười, ngón tay cũng rút ra khỏi huyết non mềm, ánh sáng trong mắt anh chuyển động rất nhanh, đuôi mắt lại lạnh lẽo như băng, vừa giá rét vừa lợi hại.

"Được rồi, nằm sấp trên bàn đi."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4: Cô xinh đẹp như vậy, sao lại không có ai theo chứ?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đôi chân mảnh khảnh mềm mại tựa như cành liễu yếu điệu, lung lay kịch liệt trong gió xuân, bất cứ lúc nào cũng có thể uốn cong. Bây giờ mà để cô nằm

sấp xuống thì không khác gì mở ra lối thoát cả. Cô bỏ đi sự ngưng ngừng và dè dặt, bàn tay mềm thử chống lên mặt bàn bằng kính lạnh như băng, khí lạnh giá rét ngày đông xâm nhập từ đầu ngón tay vào thẳng tâm trí, cái miệng nhỏ của cô không ngừng phát ra tiếng kêu be be. Một bàn tay bỗng đặt lên bên hông cô, dùng lực sinh ra từ cánh tay để lật người cô lại.

Trong thoáng chốc, sóng mắt đẹp dễ như hoa đào bay tán loạn chợt dừng lại trên khuôn mặt đang cố gắng kìm chế, ra vẻ chẳng hề bận tâm của Cố Từ Châu. Kế tiếp, chẳng rõ có phải vì lừa dục bốc lên không mà huyết nhỏ không ngừng tỏa ra hơi nóng và dịch mật, cảm giác trống rỗng cường đại tựa như con ác thú miệng rộng đang cắn nuốt lấy cô, không cho phép tránh thoát. Con động tình khiến khóe mắt hàng mi của cô càng đẹp, giống hệt hoa đào bay khắp trời, gò má trắng màu tuyết như có sắc hồng lượn lờ, tựa viên minh châu sáng chói mắt.

Ánh mắt Cố Từ Châu càng sâu hơn trước. Bàn tay to của anh vừa vung lên, khăn quàng cổ, túi xách, áo khoác, kẹp tóc đôi bướm bị bẻ nát, dây chun rơi ào ào xuống đất. Một đám bụi rất nhỏ bắn tung tóe khắp không khí, trôi nổi bồng bềnh.

Cô lại bị lật người xuống một lần nữa, đưa lưng về phía anh, bàn tay nhỏ bé chống lên mặt bàn. Anh cup mắt xuống, nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ của cô hiện lên nhàn nhạt trong kính, tình dục bỗng chốc mờ nhạt, mỏng lung.

Cố Từ Châu cảm thấy sợi tóc mềm mại sau lưng của cô, quán mấy vòng trên đầu ngón tay mình rồi lại nói ra, để mặc sợi tóc mềm mại buông lơi.

"Cô Đường không thành thật, cô xinh đẹp như vậy, sao lại không có ai theo chứ?"

Anh đè chiếc eo nhỏ chưa đầy bằng nắm tay của cô, đè xuống dưới, cái mông tròn tự nhiên chợt vênh lên, tạo thành một đường vòng cung đẹp dễ mê người. Vừa vén váy lên, hai cánh hoa trắng như tuyết hiện ra, bờ mông chắc thịt, bàn tay to của anh không hề do dự mà phủ lên đó, véo véo, xoa xoa bóp bóp, sau đó lại linh hoạt mò xuống hoa huyết ướt sũng, tháo chiếc quần lót mỏng viền ren đã ướt đầm rồi bỏ sang một bên. Nụ hoa hồng nhỏ ngưng ngừng đã tràn khắp đầy mắt sâu thẳm của anh, chứa đầy dịch xuân, tỏa ra mùi hương ngọt ngào, lớp da thịt phấn hồng bên trong lộ ra nhờ huyết nhỏ liên tục đóng mở.

Cổ họng của Cố Từ Châu cực kỳ khô cháy, loạn từng tắc một, hơi thở vừa kéo dài vừa thô lỗ, bụng dưới đầy lửa thiêu đốt, đầy và căng tới mức sắp tràn ra rồi... "Vù vù..." Hơi thở nóng rực vừa ra khỏi miệng đã hóa thành sương trắng. Cố Từ Châu nhắm mắt, mê người quá, anh nhìn không được, ngón tay run bất ổn sờ vào đùi quần.

Chít

Đường Tô Nhã nghe được tiếng khóa kéo. Cô biết điều đó có nghĩa là gì, đôi chân bỗng cứng đờ vì hồi hộp, phần eo và bụng cực kỳ khấn trương, nhưng hoa huyết nhỏ lại rất thành thật, nóng lòng không kịp đợi mà co rúm, phun ra từng đợt dịch mật, vì cảnh nóng sắp lộ ra mà tim cô đập thình thịch.

"Cô Đường suy nghĩ cẩn thận, năm nhất năm hai của cô... thật sự không có ai theo đuổi à?"

Một vật vừa thô vừa to bằng thịt, đầy gân xanh gây quanh được phóng ra ngoài, sung tấy và lớn cỡ cổ tay cô. Cố Từ Châu vẫn cố gắng kìm chế về mặt mình. Gây thịt nóng hổi, đỉnh đầu còn chảy ra chất lỏng trong suốt, rung lắc đặc ý. Anh nắm hai miếng bảo vệ cánh hoa ra hai bên, đỉnh đầu gây tựa hồ rình mò cứ lờng lự quanh cái miệng nhỏ hồng đỏ: "Thật sự nghĩ không ra sao?"

Mặt của Đường Tô Nhã đỏ bừng hết cả lên, cô càng không ngừng thờ dốc, huyết nhỏ đóng mở rất đói khát, kêu gào được lấp đầy và tràn ngập, dục vọng mê man suy nghĩ và lý trí của cô. Cô không muốn nghĩ nữa, chỉ nói: "Không có... Không có... A...!"

"Là sao?"

Cố Từ Châu lại cười nhẹ, bàn tay kéo mở cánh hoa, phần eo đẩy lên trước một chút, đỉnh đầu với kích cỡ trứng ngỗng đã đâm thật sâu vào cửa huyết bé bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Là anh đây mà, học muội

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Đừng mà... Đừng mà... Đau quá... Mau rút ra..." Mấy giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống hai bên gò má, rơi xuống mặt bàn tạo thành những bọt nước trong suốt. Đau quá, rất đau, thân thể cô giống như bị kiếm chém thành hai nửa.

Huyết nhỏ mềm mại bị gây thịt bành trướng cường bạo, làm nở to đến mức tận cùng; trong nháy mắt, miệng nhỏ màu phớt hồng bị căng tới mức trắng bệch, tựa như dùng sức thêm một chút nữa là nó sẽ vỡ toác ra.

Thấy nhiều nước trơn tru, phóng tung nhiệt tình, thực tế vào bên trong rồi mới biết huyết mềm sâu rộng tắc nghẽn và khó vào cỡ vào. Đầu gây bị tầng tầng lớp lớp thịt thom cần chặt, run rẩy nứt lấy từng ngụm từng ngụm, không cho tiến cũng chẳng cho lùi. Da lưng của Cố Từ Châu căng ra để cố gắng

chịu đựng sự vui sướng ngập đầu mà anh chưa từng trải qua này. Đôi mắt đen chớp chớp, khóa chặt cái nhìn vào miệng huyết nhỏ nhỏ run rẩy, đáng thương tội nghiệp. Anh hít sâu một hơi, giữ chặt eo nhỏ của cô, tiếp tục kiên trì tiến vào bên trong.

"Không... Mau dừng lại... Thật sự đau quá..."

Hang động nhỏ tĩnh lặng chứa đầy thịt thorn non mềm, nhuyễn mịn. Gậy thịt thăm dò trong đó, đục khoét từng tấc thịt non, sau đó chiếm lấy toàn bộ hang động mê hồn này. Đường vào của cô rất mỏng, mới vào hai phần ba mà đã chạm đáy rồi, đỉnh đầu gậy dừng lại ở nhị hoa mềm mại, cảm nhận huyết nhỏ đẹp dễ non mềm, mẫn cảm một chút, sau đó đụng mạnh vào chỗ sâu nhất, đâm tới mức khiến cơ thể co giật. "Tôi đây đang giúp cô Đường nhớ lại một chút. Cuối kỳ năm nhất, mùa hè, hồ sen ở khu Nam"

"A... A... Dừng và vào mà... Dừng..." Cô vẫn chưa thể thích ứng với vật thể to lớn trong người mình, huyết nhỏ tự ý thức co rút lại, lớp thịt mềm giống thủy triều dồi sông lấp bễ, không ngừng đẩy gậy thịt ra ngoài, nhưng cây gậy đó đã nhét đầy huyết nhỏ rồi, cho dù có làm động tác kiểu gì cũng không đẩy ra được. Không còn cách nào, miệng nhỏ đánh run rẩy trong sự bất lực, vừa mút vừa co, ngậm chặt lấy gậy.

Cổ Tử Châu vẫn như cũ, không hề gián đoạn việc dùng đầu gậy để ức hiếp đóa hoa nhỏ, vừa ảm vừa nhanh, vừa mềm lại mịn. Động tác ấy khiến người anh tiết đầy mồ hôi, anh nhìn không nổi, yết hầu phát ra tiếng thở gấp nặng nề mà khêu gọi. Giữ chặt phần eo, anh cử động phần hông và rút ra một đoạn rồi lại đâm vào thật cường bạo, rút ra, không hề thương tiếc, tiếp tục đâm vào rút ra dứt khoát mãnh liệt.

"Không... Dừng động... Chờ một chút..." Đã chọn cách thỏa hiệp rồi, Đường Tô Nhã không định già mồm cãi láo, thật ra cô chưa chuẩn bị gì cả, huyết nhỏ ngây ngô chưa trải sự đời thì làm sao có thể chịu đựng thế công mưa rền gió dữ? Cả thân thể cô lay động kịch liệt, huyết nhỏ khép khép mở mở quá nhanh, nuốt ần không kịp, đành phải để gậy thịt đâm vào làm cho nước bắn bốn phía, cánh hoa bị lật ra lật vào, không có sức chống đỡ.

Cổ Tử Châu tùy ý cắm vào rút ra một cách xuyên suốt, hạ thấp phần eo mạnh mẽ. Đôi môi mỏng của anh kề sát vành tai nhỏ của cô, tiếp tục nhắc nhở: "Tôi sẽ giúp cô nhớ lại một chút. Cây bạch dương, bánh ốc quế, viện nghiên cứu sinh, khoa Máy tính, học trưởng*."

*Học trưởng: Đàn anh lớp trên

Mắt hạnh phũ đầy hơi nước mờ mịt của Đường Tô Nhã chợt lóe lên tia sáng. Ký ức chợt quay về mùa hè mấy năm trước, cô đang cầm bánh ốc quế chứa kem sữa chua dâu tây, đứng ở dưới cây bạch dương bên hồ sen cho mát, đột nhiên có một anh chàng đi tới làm cô giật mình, roi vãi vụn bánh đầy vấy. Anh chàng đó để tóc mái phía trước rất dày, đeo mắt kính bản to, không thấy rõ một nửa mặt. Cô chỉ nhớ làn da anh rất trắng, đường cong của cằm tuyệt đẹp, đôi môi hồng thắm, nói chuyện ấp úng, bảo rằng mình thích cô.

Lần đầu gặp mặt, hoàn toàn xa lạ, đương nhiên là cô từ chối. Sau này lại có nam thần yêu thích, tỏ tình với cô hai lần, cô càng không giữ người ta lại.

Ngón tay non mịn nắm thành nắm đấm, con run rẩy mà Đường Tô Nhã cố gắng ổn định đã biến thành từng tiếng không rõ, cô giống như con mèo nhỏ gọi tên anh: "Cổ... Cổ Tử Châu..."

Anh cắn chặt răng, rút ra đâm vào càng thêm mãnh liệt. Gậy thịt vòng vo húc mạnh vào hoa nhỏ, va chạm, nghiền nát, muốn khai phát chỗ non mềm. Dần dần, tâm hoa cảm thấy thú vị, nó giống như cái miệng nhỏ nở ra để ngậm chặt đầu gậy tròn, vừa mút vừa hít lỗ nhỏ trên bề mặt.

Anh sắp bay cao rồi, da đầu tê dại hết cả đi, nhưng như thế này còn chưa đủ, mãi vẫn chưa đủ. Anh muốn chiếm lấy cô hoàn toàn, khiến cho huyết nhỏ của cô ăn sạch gậy thịt của anh.

Đầu gậy cẩn thận xoay tròn và nghiền nát tâm hoa, bất thành linh, nó đánh bất ngờ làm cho vật cứng xông vào tâm hoa non mịn với thể như chẻ tre, đứt toàn bộ gậy thịt cho từ cung mềm mại ăn sạch.

"Là anh đây mà, học muội."*

*Em gái lớp dưới

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Dừng ngậm chặt quá

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tựa như có khối lửa nổi tung lớp bớp ở trong đầu làm cho cô hoa mắt mê man, thân dưới lại bị va chạm mạnh một hồi, khiến cho toàn bộ lớp thịt non mềm bị đâm quyết liệt phải nghe lời, phần mẫn cảm đẹp dễ bên trong cảm thụ được vật cứng nóng rực vừa rút vừa đẩy, ma sát làm cho người ta vừa kinh hãi vừa khuây khỏa. Giờ phút này, những suy nghĩ phức tạp rối rắm của cô đang cào xé lẫn nhau,

"Cổ... Cổ... Tử Châu... Chậm một chút... A... Nhẹ chút... Không... Dừng nhanh quá..." Không cần mau nữa rồi..." Cô lắc đầu kịch liệt, chẳng biết phải làm sao cả, mái tóc dài màu hạt dẻ quét loạn xạ trên lưng, cuối cùng rơi xuống gáy cô như đám tơ vò.

Anh chẳng những không như cô mong muốn mà phần eo hẹp còn đông đưa đêm, gia tăng tốc độ rút ra cắm vào, gây thịt trắng kiện liên tục vào ra ở phần mỏng non mềm như đậu hũ mới xuất lò, miệng hoa huyết phần hồng bên dưới mút lấy một cách khó khăn, rốt cuộc vẫn không theo kịp tiết tấu quá nhanh của anh.

Không được đâu! Cô không chịu nổi đâu! Nhanh quá! Sâu quá!

Đường Tô Nhã muốn giãy dựa thân thể để giảm bớt thể công của Cổ Tử Châu. Bàn tay to ở bên hông bỗng chốc bóp chặt lấy cô, không cho nhúc nhích. Gây thịt càng vào sâu càng đánh phá huyết nhỏ dữ dội, đỉnh đầu gây hưng hăng nạo vét vô số nếp nhăn trong tầng tầng lớp lớp thịt mềm, vòng vo quanh co rồi đi thẳng về phía tử cung, giãn nở kịch liệt, căng tràn chỗ ấy của người phụ nữ.

"Không... Đừng... Tôi chịu không nổi nữa... Thật sự chịu không nổi..."

Giọng nói của cô mềm mại tinh tế, xen lẫn với tiếng khóc khản đặc. Cổ Tử Châu không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt hoa lệ đầm mưa của cô, nước mắt trong suốt trào quanh mắt hạnh rồi tràn ra như tuyết tan trên gò má, hàm răng nhỏ cắn môi anh đào mộng nước, khóc nức nở tội nghiệp.

Bị sự tưởng tượng của bản thân câu mắt hờn, không kìm chế được nữa, anh thở dốc một hồi, thân dưới càng động càng hăng say. "Bụp, bụp, bụp", cơ bụng hưng hăng đánh vào phần mỏng nhỏ co giãn, đứt gãy vào cái miệng bé bỏng kia, không chút gián đoạn.

"A... Đừng... Đừng..." Cô hét lên chói tai, cho dù thế nào cũng không thoát khỏi việc bị ai đó đâm sâu giữ chặt. Khoái cảm ngập đầu tựa như dòng điện chạy qua, tay chân mềm yếu và phần eo lẫn phần bụng của cô bị kích thích, huyết nhỏ vốn thắt chặt hẹp liều mạng co rút, nhưng vì có vật cứng chôn sâu ở trong nên không thể khép, ngược lại còn ngậm lấy gây thịt căng đầy, miệng nhỏ mút một cách đói khát. Hành động này càng kích thích thú tính tận trong xương tủy của người đàn ông. Gây thịt đâm vào rút ra, đánh thẳng về phía trước... Sự nhiệt tình của anh đúng là muốn đâm cô đến chết mà!

Niềm vui sướng sâu sắc giống như tia sét trong bão đánh xuống. Cô sợ run, lay động cả người, linh hồn bị chấn động. Lực mạnh khiến cô giãy dựa nước mắt, cảm giác đau từ huyết nhỏ lan khắp người, lại để cho khoái cảm mê man sinh sôi, cắn lấy gây thịt từng vòng thật chặt, tựa như không cần đứt đầu gây đầu sỏ kia thì sẽ không bỏ qua.

"Chặt quá, đừng mút chặt quá." Bị cắn lấy như vậy, Cổ Tử Châu không tránh khỏi phiêu lãng bỗng bênh.

Huyết nhỏ càng cắn nhanh, gây thịt càng đâm mạnh, lực ma sát rút ra đâm vào thêm phần mạnh mẽ, khiến cho từng nếp nhăn, từng thớ hoa mềm mại non mịn, từng lớp thịt, tử cung hoa bé bỏng, không có nơi nào không bị gây lớn xâm phạm cả.

"Quyết liệt quá... Đừng... Có... Có Tử Châu... Tôi không được... không chịu nổi nữa..."

Hoa huyết nhỏ chịu đủ mọi sự chà đạp, cửa nhỏ bị đâm đờ rục, phần chấn hóa thành đồ tươi, đã thế còn bị cây gây lớn chèn ép, đáng về thật sự quá dễ thương đáng yêu, khiến cho người ta càng muốn chà đạp thêm nữa.

Cổ Tử Châu tiếp tục cử động phần eo, gây xuyên qua tầng tầng lớp lớp thịt mềm, hoàn toàn tiến vào tâm hoa, chiếm lấy tử cung. Đầu gây nghiền nát từng thớ thịt trong ấy.

"A!!!"

Vị trí này dữ dội và mãnh cảm như vậy, anh lại nghiền nát muốn đòi mạng. Tay chân cô run lay bầy, sợ không kiên trì nổi nữa, huyết nhỏ co rút kịch liệt rồi phun ra từng đợt nước: "Mau dừng lại... dừng lại... Không chịu nổi nữa... Sắp lên rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Trước tiên cứ nói vài câu để nghe xem

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cổ Tử Châu đúng là có ý định dùng mọi góc độ để nghiền nát lớp thịt thom mặn cảm của cô, chà xát đến khi huyết nhỏ run rẩy, dịch mật bắn tung tóe, khiến cô gào khóc vì đã đạt tới giới hạn cao nhất.

"Tới rồi... Tới rồi... Hu hu..."

Trong một khắc lên đỉnh ấy, Cổ Tử Châu rút gây thịt ra khỏi huyết nhỏ, giữ chặt eo cô, quay ngược cô lại, mặt đối mặt với anh. Vì dùng sức quá mạnh, đầu nhũ hoa của cô giống như bị gió thổi nảy lên nảy xuống, gò má và bả vai mịn màng mềm mại cũng dồn dập theo. Ngón tay anh lướt qua đôi chỗ mềm nhũn ấy, khi lướt đến bờ vai, lòng bàn tay hơi co lại như một chiếc tổ, vừa đủ để áp vào gò má trắng màu tuyết của cô. Đồng thời, gây thịt giữa hai chân thăm dò cơ thể cô một chút, đầu gây tìm được cửa huyết rồi chẳng hề do dự bước vào, không phải chờ đợi, không cần giảm tốc, anh trực tiếp khởi

động thân thể cường tráng, có sống có chết để đâm xuyên huyết nhỏ non mềm sâu rộng kia.

"Ừm... Đừng mà... Đợi chút đã..."

Huyết nhỏ đã lên đỉnh còn phải chịu đựng vật lớn nên bị sưng to lên. Chân mày của Đường Tô Nhã nhăn lại vì đau đớn, đáy mắt cô ươn ướt nước, rơi từng giọt và men theo thân thể mềm mại, qua trái qua phải. Mấy giọt nước mắt chuyển động một cách kỳ lạ, tựa như muốn tạo thành một chuỗi bọt nước. Cổ Từ Châu nhìn thấy tất cả, cõi lòng bỗng mềm hẳn đi. Anh chỉ cảm thấy cô đẹp rung động lòng người, bất chợt không thể khống chế nổi biết bao cảm xúc bao la hùng vĩ nữa. Cổ Từ Châu cúi đầu hôn lên mắt cô, cô sợ tới mức nhắm mắt lại theo phản xạ, vì thế cánh môi dịu dàng của anh chỉ chạm phải hàng mi rậm mà thôi.

"Hờ -- Hờ --"

Anh vừa chớp mắt vừa thở dài, động tác chợt trở nên thô bạo, đẩy cô nằm lên bàn, bắt hai chân cô kẹp chặt eo mình, rút ra đâm vào một cách cuồng loạn, đâm với sức lực cực lớn. Hai chân cô không kẹp căng được, đồng thời thả xuống, ngồi cũng không ngồi vững, đành phải vờn những ngón tay như ngọc để bầu chặt lấy cả vai khỏe mạnh của người đàn ông.

Dục vọng chưa từng bành trướng như thế, gây thịt căng khoảng cổ tay cô, tỏa ra hơi nóng ghê người, đánh phá vào bên trong huyết, đánh cho hoa tâm nở ra, độ nóng đủ để nướng chín lớp thịt thơm mềm bên trong, càng làm tăng sự mãn cảm của cô lên.

Lúc này, dây thần kinh của cô đặc biệt nhạy, huyết nhỏ thật sự đã chứa toàn bộ hình dạng của gây thịt, thịt non thịt mềm đã bị gân xanh trên mặt gây vậy kín, cổ tử cung ngậm chặt đầu gây giống như ăn phải một que kẹo ngon, thậm chí còn phát ra mấy tiếng động cực kỳ phóng túng.

Đường Tô Nhã đỏ hết cả mặt, đôi mắt ngượng ngập không biết phải trông vào đâu. Ngón tay mảnh khảnh của cô trượt xuống khỏi đầu vai anh, trượt tới lồng ngực cứng rắn, cô cất giọng yếu ớt cầu anh tha thứ: "Đừng... Đừng... Chậm một chút... Không cần..."

Cổ Từ Châu nở nụ cười, giọng điệu lại cất cao: "Cô Đường!" Lời nói của anh tràn đầy ý vị, trầm xoay ngàn chuyển, giống hệt như con người của anh, không ai nhìn thấu được, không ai có thể chạm tới.

Ngón tay thô lỗ đặt lên môi cô tựa như chuồn chuồn đậu vội lên hạt châu.

Anh khàn cả giọng, từ từ nói: "Ngoại trừ mấy chữ "Không, không cần, nhẹ chút, chậm một chút", đôi môi mê người của cô có thể cho tôi nghe mấy từ khác được không? Theo như nhu cầu của cô thì trong việc này không cần phải trở nên giống cường gian thế đâu."

"Nếu cô Đường không đề ý quá nhiều, tôi hy vọng cô phối hợp một chút, cô cứ như vậy làm cho dục vọng và hứng thú của tôi không được cao."

Anh coi thường Đường Tô Nhã không có kinh nghiệm trong chuyện giường chiếu. Lúc nói chuyện, anh cũng không trì hoãn giây phút nào, gây thịt hết ra lại vào, hung hung hăng hăng ở trong huyết nhỏ non mềm của cô, nếu nói kiểu như anh là sắc quỷ cũng không ngoa, vậy mà còn dám mở miệng nói "dục vọng và hứng thú không cao".

Đường Tô Nhã trầm nghĩ, thân thể cô bị anh chiếm lấy rồi, tóm lại không thể mất nhiều hơn được, anh muốn thế nào thì cô sẽ phối hợp thế nấy.

Cô vội hỏi: "Anh... anh muốn tôi... phối hợp ra sao..."

Cổ Từ Châu rút ra cắm vào hơn mười lần, gây thịt lớn bị hai cánh hoa mềm mại mịn màng quấn lấy chặt chẽ, đầu gây cũng sa vào hương thơm mát dịu, bị hoa nhỏ bao trùm sát sao, đè ép mát xa.

Anh thoải mái hít mát lại, ánh mắt tựa như ngưng tụ lại, khoe mắt dài ra như tơ tằm kéo xa. Nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp tựa hồng đào của cô, khoe môi anh cong lên: "Trước tiên cứ nói vài câu để nghe xem"

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Dài hay không? To hay không?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Hả? Cái gì?" Không phải nghe không hiểu, mà là yêu cầu của anh khiến cô ngỡ ngàng chẳng biết làm sao, mấy ngón tay cứng đờ cứ nói lòng rồi lại nắm lấy anh, cuối cùng níu chặt lấy chiếc áo bành tô lẫn áo dệt kim hồ cổ trên người anh.

Thế nhưng, Cổ Từ Châu vẫn giữ vẻ bình thản, không thúc giục cũng không nói chuyện, lẳng lặng nhìn cô đang gồng lên chịu đựng, gây thịt giảm tốc độ trong giây lát nhưng không hề bớt dừng mảnh một chút nào, cứ tiếp tục thăm dò huyết mềm non mịn ngập nước.

Hai người đều không nói chuyện, mọi thứ trở lại về yên tĩnh, tiếng động "rút ra đâm vào" cất lên rõ to. Đường Tô Nhã chẳng có cách nào để khiến bản

thân mình miễn nhiễm với bầu không khí phóng túng này, mỗi một tác da tác thịt, mỗi một tế bào của cô đều bắt đầu nóng lên. Làn da trắng trẻo bị lửa dục đốt cháy thành những mảng hồng mê người, nhất là gáy thịt kia không ngừng xuyên suốt huyết nhỏ, độ nóng ngày một tăng cao, hơi nóng bốc lên, dịch mật chảy liên tục, tràn ra theo động tác rút ra cắm vào. Nơi ân ái riêng tư vốn chặt chẽ bỗng trở nên ướt sũng.

Cô ngượng ngùng nhìn Cổ Tử Châu, độ cong trên môi anh đã giảm bớt, cũng coi như là người biết ý tứ. Hơn nữa, anh còn bắt kịp khoảnh khắc cô liếc trộm mình, ánh mắt tối đi mấy phần: “Cô Đường, nếu như dùng lời để nói, cô có thể nói một chút để tăng tình dục và hứng thú của tôi không?”

Cô lắc đầu, nói nhỏ: “Tôi... Tôi không... thật sự không...”

Cô hòng cô cực kỳ khô khan, cô nuốt vài ngụm khô khốc, động tác nuốt rất nhỏ cũng khiến cơ bụng co lại, ngay cả huyết nhỏ cũng co rút một chút rồi cắn một phát thật mạnh vào gáy thịt lớn.

Da mặt Cổ Tử Châu căng ra, bên trong anh càng nóng bức, ẩm ướt, chặt chẽ lẫn thoải mái muốn chết. Anh nheo mắt, một tay mò từ từ đến cổ cô, kéo tung áo sơ mi ra: “Cô có thể ca ngợi tôi về kích cỡ, độ cứng, độ dài, kỹ thuật. Mặt nào cũng được.”

Anh nói không nhanh không chậm, mặt của Đường Tô Nhã đỏ hết cả lên, ngón tay cô suýt kéo nút thắt trên áo anh xuống, đôi môi anh đào run lấy bầy, không tài nào thốt nổi một lời ra khỏi miệng, ngược lại còn rom róm nước mắt muốn khóc.

"Cô Đường?"

"Không được đâu... Tôi không..."

"Tài nữ nổi tiếng của khoa Biên đạo (biên kịch và đạo diễn) oi, ngay cả hệ thống ngôn ngữ của cô cũng không có năng lực sao?" Anh đột ngột dừng thẳng lên làm cho đầu gậy chen vào tử cung bé bỏng, va chạm các vách, từ từ dựng thẳng bụng của cô lên. Bàn tay to của Cổ Tử Châu mò từ eo cô mò lên phía trên, vừa giữ chặt gáy, anh vừa áp sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn: “Dài hay không?”

"Dài... Dài... Á..."

Bàn tay anh đè ép, buộc cô phải cúi đầu xuống. Hình ảnh gậy thịt trắng kiện, to khủng bố cứ tới lui, xâm chiếm huyết nhỏ mềm mại đẹp đẽ đập vào mắt cô, thứ đó to cỡ cổ tay cô, gân xanh chằng chịt, bề mặt sáng bóng.

"To hay không?"

Cô lắp bắp: "To... To..."

Cổ Tử Châu cười kín đáo, ngậm chặt lấy cánh môi cô, mút vào dịu dàng: “Huyết nhỏ của cô vừa mau vừa nhỏ, nước cũng nhiều, lực hút cực mạnh khiến tôi rất thoải mái.”

Anh bổ sung thêm “Có qua có lại.”

Huyết nhỏ mẫn cảm của cô co rút lại thật chặt, miệng nhỏ không ngừng cắn gậy. Đường Tô Nhã không dám tin, anh đã hoàn toàn bị những lời tự nói một cách bình thản ban nãy khiêu khích đến mức lửa dục đốt người. Cô không thể nào xoay trở thân thể mềm mại được, người đàn ông này giống hiểu hết khát vọng của cô, tốc độ đang trở nên nhanh hơn.

Lúc này, huyết nhỏ trải qua sự đâm xuyên từ nãy tới giờ đã hoàn toàn thích ứng với dục vọng của đàn ông, cho dù nhanh hay chậm, sâu hay cạn, tóm lại là phối hợp một cách không thể chê vào đâu được. Gậy thịt vừa rút vừa đẩy, huyết nhỏ vừa thu vừa thả.

Gò má phớt màu đào, nét kiều diễm không ngừng sinh sôi, mồ hôi trong suốt chảy ra liên tục. Thấy cô nóng như vậy, anh lập tức cởi hết quần áo còn thừa ở nửa thân trên của cô, để lộ thân thể mềm mại như ngọc, trắng trẻo như tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Thật sự quá sâu

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Làn da của cô rất đẹp, vừa non mềm vừa mịn màng, hoàn toàn như một khối ngọc Dương Chi cực phẩm, không thể tìm ra một khuyết điểm nào. Bầu ngực cao ngất tạo thành đường cong tuyệt đẹp có thể sánh với nhật nguyệt.

Chắc chắn bầu ngực này xứng với hai chữ “đầy đặn”, bàn tay to của Cổ Tử Châu chẳng thể nắm giữ hết được. Năm ngón tay anh bắt lấy, thịt và sữa trào ra giữa những kẽ tay, phải nói là không khác gì “ôn hương nhuyễn ngọc” (hương dịu ngọc mềm); còn nữa, hai đầu nhũ hoa non mềm mịn màng, sớm đã sưng to cứ dựng thẳng lên, tựa như nụ hoa run rẩy trong gió xuân phơi phới, đáng yêu đến mức không thể thốt thành lời.

Cố Từ Châu cảm thấy mình say đắm mất rồi. Thân thể cô vừa thơm vừa mềm mại, huyết nhỏ chặt chẽ non mịn. Chân mày của cô, mắt của cô, hàng mi của cô, mỗi một chỗ trên người cô, từng biểu cảm của cô, từng cử chỉ, phải nói là làm anh yêu mãi cũng không đủ. Sự kích động và tình ý trong anh đều hóa thành lửa dục bốc cao, tất nhiên đã đốt lại toàn bộ máu thịt vốn bị đốt cháy của anh. Anh không còn cách nào, chỉ đành kéo cô triển miên với mình, rơi vào vực sâu của dục vọng.

Anh cố gắng hết sức để đè nén hơi thở ồ ồ và dây thần kinh vặn vẹo trên mặt, cố sức để bản thân mình trông có vẻ bình tĩnh một chút, giống như không rảnh để ngắm nhìn vẻ đẹp của cô. Gậy thịt to dài nhanh chóng co rúm lại trong huyết nhỏ trơn ẩm, dễ mắc kẹt. Anh chẳng cần phải dùng động tác mạnh trên phạm vi lớn, chỉ cần làm cho đầu gậy cực to rút ra khỏi tâm hoa chật hẹp từng chút một, sau đó lại đẩy vào, lặp đi lặp lại bài học này với miệng nhỏ mềm mại. Đáng thương cho từ cung, cái miệng nhỏ bị vật to căng ra chèn vào, không ngừng khép khấp mở mở, khó khăn lắm mới có thể từ từ chứa được gậy thịt vĩ đại.

Đường Tô Nhã đã mất đi quyền khống chế thân thể mình, tùy ý để người đàn ông kia sắp xếp việc “đâm đâm rút rút”. Cả người cô run rẩy kịch liệt, huyết nhỏ cũng vậy, không chỉ lớp thịt nhẵn nhụi co rút ở bên trong mà cửa huyết cũng vừa kéo vừa ngậm chặt gậy thịt, dịch mật không ngừng bắn ra phía ngoài.

Đường Tô Nhã giống như đang ngâm mình trong một hồ nước sâu, ba chìm bảy nổi, miệng và mũi ngập trong nước. Cô mở đôi môi anh đào, nhìn không được mà thở gấp, ngay cả tiếng cũng cất không nổi. Chân mày cô nhú lại thành một đường, không thể phân rõ rốt cuộc là khoái cảm hay đau khổ nhưng thân thể vẫn cứ hòa theo dục vọng của anh, huyết nhỏ mềm mại và gậy thịt to lớn phối hợp cực kỳ hoàn mỹ.

Dù gì đồ bằng kính cũng rất cứng, thân thể đẹp đẽ của cô lại non mềm, Cố Từ Châu sợ cô ngồi nhiều sẽ nhức mông, anh trực tiếp bế cô dậy, nhấc bổng lên. Cô lập tức ôm lấy cổ anh như một phản xạ, mái đầu không còn sức tựa vào bả vai anh, mí mắt hạ xuống vì buồn ngủ.

Sói đói còn chưa ăn no, sao có thể bỏ qua cho cô được?

Bàn tay to đỡ bờ mông đầy đặn như hai cánh hoa của cô lên, nhấc nhẹ. Trong thoáng chốc, gậy thịt lớn gạt ra lớp thịt mềm triển miên hai bên, kẹt vào từ cung. Nơi riêng tư được kết hợp ấy không có một khe hở, hai cánh hoa mềm mại ngoài cửa dính sát vào nhau, dường như cũng muốn chen vào huyết nhỏ non mềm tựa tơ lụa để hưởng thụ.

"A... Quá sâu rồi..." Khoái cảm sắc bén kéo cô từ màn sương trở lại, cô cảm nhận được huyết nhỏ bị đâm rất mạnh, từ cung bị lấp đầy, cái gì đó còn muốn chui vào bên trong.

"Thật sự quá sâu rồi..."

Cố Từ Châu không để ý tới sự giãy dụa và chống chọi của cô, anh giữ chặt phần mông nhỏ co giãn, dùng huyết nhỏ xinh đẹp để tha hồ khuấy vụng dục vọng bành trướng của mình. Hơn thế nữa, anh còn “đi đi lại lại trong không gian trống rỗng” của cô, lúc nhanh lúc chậm, dùng mọi góc độ và tốc độ khác nhau để ma sát lớp thịt mẫn cảm, đâm vào thịt thơm mềm yếu, làm cho cô vui thích đến mức không kiềm chế được.

Không ít sợi tóc ở phía sau lưng bị hất ra trước bầu ngực cao ngất trắng nõn, từng lọn tóc xoắn được uốn dầy cứ nảy lên nảy xuống trên da thịt đẹp đẽ, vừa nghịch ngợm vừa mê người, làm cho cánh tay đang căng thẳng của anh buông khỏi thân thể cô, lúc anh hạ tay xuống chụp lấy cô thì gậy thịt đã hưng hăng xuyên suốt huyết nhỏ rồi.

"A a a... Không... Không cần..." Đường Tô Nhã tròn to mắt, hoảng hốt, vừa sợ anh buông tay thì mình sẽ ngã xuống nên cô vội bầu chặt cổ anh, vừa sợ lần bị đâm xuyên quá kích thích này nên muốn chạy trốn. Sự mâu thuẫn to lớn xé rách thân thể lẫn linh hồn, cô gào khóc, nước mắt lăn xuống gò má và tóc. Cuối cùng, thân thể cô chột run lên, hai chân đá đập lung tung trong không khí, nước dịch trong huyết nhỏ bắn tung tóe, cô và Cố Từ Châu đã đạt tới đỉnh điểm cùng một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Bạn trai cũ ấy

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tục ngữ có nói, sau một liều thuốc sẽ vui sướng như thần tiên.

Cố Từ Châu cởi áo bành tô ra, khoác nó lên phần tựa lưng của ghế dựa rồi đưa tay với lấy bật lửa và hộp thuốc lá trên mặt bàn. Anh bước tới bên cạnh ghế sofa, ngồi xuống, châm một liều thuốc hút. Lớp khói phiêu lãng trong không khí bị gió đông xé tan thành đủ hình dạng mỏng manh.

Ánh mắt hẹp dài của anh dần nén một chút rồi quay đầu qua nhìn phía bên kia của ghế sofa. Đường Tô Nhã ngồi khá xa, chỉ mặc áo lót thêu bó sát người, tôn lên dáng người, phần eo mềm mại yếu diệu tựa như một đường cong được phác họa hoàn mỹ, mái tóc đen dài giống thác nước rũ xuống sau lưng, quả đầu nghiêng nghiêng thanh tú. Bàn tay cô cầm di động kê sát vào tai, thủ thủ thủ thủ, nói liên miên cái gì đó.

Anh nhìn cô một lát, cổ họng chột động, anh hít hai hơi thật mạnh, đột nhiên thốt lên một câu nhẹ hẫng: “Gọi điện cho bạn trai à?”

Nghe tiếng anh, Đường Tô Nhã quay đầu nhìn lại. Tóc cô rối bù, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, trắng như tuyết, đồng tử tựa như những viên trân châu đen lay láy. Cô không đáp lời anh, lại quay đầu tiếp tục nói chuyện điện thoại. Một hồi sau, cô cúp máy, cắt di động vào túi xách, kéo khóa rồi mới nói nhỏ: “Bạn trai cũ ấy.”

“À.” Anh hạ điều thuốc xuống, tro bụi trên điều thuốc cũng rơi vãi ngay xuống đất: “Anh ta vứt bỏ cô rồi ư?”

Bất thành linh, cô quay lại và trợn mắt nhìn anh nhưng cũng thu lại ánh mắt ấy rất nhanh, nhặt quần áo trên ghế sofa rồi tự mặc vào người. Đầu tiên là áo lông cừu, kế tiếp là áo bành tô, nhưng ban nãy áo bành tô bị ném xuống đất, dính không ít bụi, cô đánh cảm cổ áo, mở phanh nó ra và dùng sức giũ giũ.

“Cho nên cô cam chịu luôn hả?”

Động tác tay của Đường Tô Nhã càng ngày càng chậm, cuối cùng hoàn toàn dừng lại, quanh người cô tràn đầy không khí u ám, đè nén, sắc mặt cô cũng không tốt lắm, ánh mắt xinh đẹp hơi chớp chớp, đầy vẻ quật cường và cương quyết.

Cô nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, vẫy vẫy mái tóc mới sửa soạn đã rối tung, mồ hôi bám đầy trên cổ cực kỳ khó chịu, cuối cùng cô đành túm gọn tóc, lấy dây thun buộc lại, kiểm tra túi xách, mọi thứ vẫn còn đầy đủ: “Đạo diễn Cố, nếu không có gì cần nói nữa thì tôi xin về trước.”

Nói xong, cô đứng dậy, chột nghe thấy tiếng cười nhẹ của Cố Từ Châu, giọng nói của anh chứa đầy hàm ý mơ hồ: “Trước khi vào tổ quay phim, nửa tháng này, cô phải theo tôi.”

Đường Tô Nhã đương nhiên biết “đi theo anh” nghĩa là gì, cô cảm thấy không muốn, nhưng dù gì cũng “làm” rồi, “làm” một lần với “làm” trăm lần có gì khác nhau chứ? Với lại nếu không đồng ý sẽ chọc giận anh, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đổi ý thì sao? Vậy thì chẳng phải là khóc cô cũng không có chỗ để khóc đó chứ? Chuyện chưa thành nhưng đã thấy trước kết quả, đi theo anh vẫn tốt hơn.

Cô nghe theo, gật đầu. Khóe mắt Cố Từ Châu chột kích động, khép hờ, những chấm sáng trong đôi mắt tựa như rực lên và vỡ tung ra, vừa hứng khởi vừa lộng lẫy làm sao. Thế nhưng khi Đường Tô Nhã quay sang nhìn anh, anh đã che giấu hết tất cả, cô chỉ trông thấy đáng vẻ nửa nằm nửa ngồi, lười nhác thỏa mãn của anh, vẻ mặt anh bình thản, ánh mắt nửa khép nửa mở, khóe thuốc mỏng manh như sương lượn lờ quanh khóe miệng. Khóe thuốc lượn lờ cản trở tầm mắt cô, khiến cô có cảm giác như “ngắm hoa trong sương mù”.

Đường Tô Nhã nói rất dịu dàng: “Nhưng tôi phải về nhà một chuyến đã, hay là ngày mai đến tìm anh được không?”

“Được.” Anh đáp lại, tiếng nói cực nhỏ. Bất thành linh, anh ngồi thẳng người dậy: “Tôi đưa cô về.”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu, lỡ bị người ta nhìn thấy sẽ không hay lắm.”

“Không sao cả.”

“Thật sự không được, sẽ bị chụp trộm đó.”

Đường Tô Nhã nhíu mày, đáng vẻ lo âu. Cô nhìn Cố Từ Châu, bỗng dung thấy cõi lòng mình mềm hẳn đi. Anh cầm áo bành tô, vắt lên khuỷu tay: “Không sao đâu, tôi tới bãi đậu xe trước, cô đợi vài phút nữa rồi ra.”

Anh cười nhẹ, thâm nghĩ: Cho dù chụp được cũng không ai dám viết gì, càng không có kẻ nào dám tung ra đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Muốn đi đường tắt, tất phải trả giá rất nhiều

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Khách sạn Hoan Quan, phòng Tổng thống.*

*Phòng Tổng thống là phòng ở khách sạn nhiều sao cao cấp, thường dùng để tiếp đãi nguyên thủ nước ngoài hoặc người đại diện cấp cao bàn về công việc làm ăn, là phòng xa hoa lộng lẫy, đón tiếp những vị khách cực kỳ quan trọng. (baidu)

Mê mê hoảng hoảng, chìm chìm nổi nổi mới có thể chống lại sóng tình mãnh liệt đổ vào bờ. Đường Tô Nhã còn chưa trở lại trạng thái bình thường, tình dục còn sót lại vẫn còn khí thế dồi dào lấp biển khiến cô giống như con cá quẫy đuôi sắp chết, chiếc cảm đẹp để tì lên đầu vai Cố Từ Châu, đôi môi hồng nhạt hờ ra thành khuôn miệng nho nhỏ, thờ dốc dòn dập kịch liệt.

Anh khẽ vuốt sống lưng bóng loáng như ngọc, ngón tay ngẫu nhiên xuyên qua sợi dây tơ phía sau lưng cô (dây tơ áo lót). Đợi cô dần dần trở lại bình thường, nét đỏ ửng trên mặt đã bớt đi khá nhiều, bầu ngực phập phồng đọng đưa cũng đã yên lặng, dù sao thì tiết trời vẫn đang rét đậm rét lạnh, khi nhiệt nóng trào dâng ở trong người tan đi, thân thể nhanh chóng bị lạnh, cả bàn tay Cố Từ Châu vỗ về mái tóc cô cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

Anh cầm áo ngủ cạnh giường lên rồi khoác cho cô, đồng thời bật điều hòa trong phòng tăng lên hai độ: “Tắm đi, tôi gọi người tới dọn phòng.”

Đường Tô Nhã trông thấy trên giường lẫn dưới giường đều là dấu vết do hai người lưu lại, nhìn thoáng qua còn cảm thấy ướt át, vậy mà vẫn không biết ngượng, bảo người khác tới dọn giúp mình ư? Nghĩ lại, người ta đã quá quen thuộc, cô cần gì phải lo lắng chứ? (Cô ấy anh đã “làm” rất nhiều lần)

Vì vậy cô xuống giường, bước vào phòng tắm.

Đường Tô Nhã thuận tiện gội đầu, mái tóc ướt sũng, cô lấy khăn chuyên dụng của khách sạn vào quấn tóc mình lại. Cánh cửa kính khắc hoa văn hình hoa lan tinh xảo bị người ta gõ ầm ầm: “Đường Tô Nhã, đường Tô Nhã.”

“Sao vậy?”

“Di động của cô réo, tôi để đây nhé.”

Cố Từ Châu nhìn chăm chú vào màn hình sáng, trên đó hiện tên của người đại diện Nguyên Tiêu Ngọc. Anh cầm di động trong tay, đặt lên giá để màu trắng gao ở cửa phòng tắm, sau đó đi ra, đi được vài bước bỗng quay đầu lại, một cảnh ngõ sen trắng mịn thơm mềm ló ra khỏi vách tường, sờ soạng ngoài cửa để tìm di động rồi cầm vào trong. (cánh tay cô)

Lúc nhìn thấy tên người gọi tới, cả người cô không kiềm nổi sự căng thẳng, cõi lòng cũng co rút, vừa đau vừa buồn, cô trượt nút nghe (cảm ứng) rồi khẽ sát tai, cười lạnh: “Có gì không?”

“Hắn là anh phải hỏi em câu đó chứ, Tô Nhã, em đang làm gì vậy?”

Nguyên Tiêu Ngọc ở đẳng cấp cao, một câu lập lờ nước đôi đã làm Đường Tô Nhã bị dao động, nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc, chỉ cần không giải đúng chỗ thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Cô hỏi lại: “Tôi làm gì à? Tôi còn có thể làm gì chứ? Không phải đã bị các anh ép vào đường cùng sao?”

“Đừng đi, Tô Nhã, người muốn hại em không phải là anh, nếu em thức thời... Thôi không nói chuyện này nữa, anh nói chuyện chính. Duyệt Lai muốn mở rộng trang sức mùa đông, chỉ đứng tên em làm người phát ngôn, công chúa nhỏ của bọn anh muốn gây sức ép để đòi người khác, nhưng Duyệt Lai quyết tâm chỉ muốn em. Cho dù thế nào, chúc mừng em nhé.”

Hàng mi cô lay động, nhìn ra phía ngoài cửa với vẻ không an lòng, nhìn thế nào cũng chỉ thấy một vùng mờ hồ màu trắng sữa, cô cô ra vẻ bình tĩnh: “Còn việc gì khác không? Không thì tôi cúp máy.”

Di động bên tai Nguyên Tiêu Ngọc được kè vào miệng anh ta, anh ta nở nụ cười: “Tô Nhã, đừng đưa đầu vào, chúng ta đều biết muốn đi đường tắt tắt phải trả giá rất nhiều, xem ra trước kia ra vẻ thanh cao vì em chưa bị buộc vào đường cùng, đúng không?”

Khuôn mặt cô không có cảm xúc, cắt ngang cuộc trò chuyện. Cô tiện tay ném di động vào bồn rửa đọng đầy nước, vặn mở vòi, lấy nước lạnh rửa mặt, nhìn mình trong gương. Chóp mũi, vầng trán, khoe môi, đầu đầu cũng dính đầy hạt nước như hoa lê đầm sương, xinh đẹp lạ thường. Cô nhoen miệng, lăm bầm lầu bầu trước gương: “Các người chờ đó, tôi sẽ không bỏ qua cho các người!”

Lúc cô ra khỏi phòng tắm, phòng ngủ đã được dọn dẹp sạch sẽ, rèm cửa sổ mở rộng, cửa sổ sát đất phản chiếu bầu trời đêm hiu quạnh và ánh đèn sáng trưng trên đường dành riêng cho người đi bộ.

Cố Từ Châu lấy ghế mây bước đến phía cửa sổ, ngồi xuống thưởng thức cảnh đêm, bên cạnh anh là những chiếc ly được treo trên vách tường theo kiểu đèn thủy tinh, ánh sáng êm dịu nhưng cũng soi rõ góc nghiêng trên khuôn mặt anh.

Đường Tô Nhã đi tới trước mặt anh: “Về việc làm người đại diện phát ngôn cho trang sức Duyệt Lai, có phải anh đã giúp tôi không?”

Anh bật cười, quay đầu lại nhìn cô, nói chậm chậm: “Nếu không thì sao?”

Trong thoáng chốc, cô không biết nói gì mới được, đáp lại bằng một câu nhạt nhẽo: “Cảm ơn, cảm ơn đạo diễn Cố.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Cô không phải là nữ chính

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lòng biết ơn của cô, anh không tỏ vẻ nhận mà cũng chẳng tỏ vẻ không nhận, ánh mắt thâm thúy sâu thêm vài phần, nhanh chóng quán lấy khuôn mặt nhỏ của cô không tha, phản chiếu bầu trời đêm vô tận ở đằng sau, vừa mênh mông vừa thênh thang, thâm sâu như miệng giếng cổ, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ngã vào. Đường Tô Nhã nhanh chóng mở to mắt, hàng mi buông xuống lại khát khao muốn ngẩng lên, bầu không khí dần dần lên men một cách vi diệu, tạo thành hương rượu mạnh và tinh khiết, làm say mê bóng đêm, say mê cả người trong đêm.

Tiếng chuông điện thoại di động đã đánh tan bầu không khí mật mờ như có như không này.

“Điện thoại gọi cô nhiều nhỉ.” Cố Tử Châu buồn bã nói với cô.

“Tôi đi nghe điện thoại đây.”

Cô cầm di động ra khỏi phòng ngủ, trở tay kéo cửa phòng ngủ rồi bước ra ngoài phòng khách nhỏ, tùy ý tìm chỗ trên ghế sofa và ngồi xuống, kéo phim màu xanh lục đang nhảy liên tục lên trên (màn hình di động cảm ứng), sau đó bật ghi âm cuộc nói chuyện: “Alo, Trần Dương.”

Giọng nói vẫn luôn ấm áp và dịu êm như ngọc ấy lọt vào tai cô: “Tô Nhã, em không sao chứ? Gần đây em có khỏe không? Anh rất nhớ em.”

Cánh môi đỏ mọng khẽ giật giật, để lộ nét cười cực kỳ mỉa mai, nhưng giọng nói của cô lại đặc biệt dịu dàng, đặc biệt êm ái, tựa như dòng nước mùa xuân chảy tràn qua quả tim nhỏ: “Em vẫn khỏe, anh có chuyện gì ư?”

“Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là ban nãy xem tin tức trên mạng, chợt nhớ đến em nên gọi điện hỏi thăm một chút, nhân tiện chúc mừng em luôn.”

Đường Tô Nhã im lặng một lát, đôi môi anh đào khẽ mở, thò ra một làn sương trắng: “Cảm ơn, anh cũng biết chuyện người đại diện phát ngôn của Duyệt Lai rồi à?”

“Không chỉ có vậy, ngay cả việc em sắp đóng phim điện ảnh “Đỗ Nhược” của đạo diễn Cố, anh cũng biết rồi.”

Hả? Tin tức này được tung ra hồi nào? Cố Tử Châu đã công bố với bên ngoài vào lúc nào? Đường Tô Nhã khẽ cắn chặt cánh môi đỏ tươi căng mọng, ra vẻ dăm chiêu: “Cảm ơn anh.”

“Tô Nhã, không ngờ em lợi hại như vậy, lần đầu lên màn ảnh lớn mà đã được diễn vai quan trọng như vậy, ngang tài ngang sức với nữ chính, nghe nói đất diễn không kém nữ chính là bao.”

Mất hạnh xinh đẹp tuyệt trần bỗng trở to, nỗi khiếp sợ khắc sâu nơi đáy mắt, cô vội cúp điện thoại, mở xem tin tức giải trí trong ngày hôm nay.

Giờ phút này, bầu không khí bỗng ngưng đọng lại, từng đợt gió lạnh ủa vào từ cánh cửa sổ chỉ hé mở một nửa, xông tới sống lưng cô, xông vào tận gáy, hơi lạnh thấu xương luồn từ dưới bàn chân lên, xuyên từ xương sống xuyên ra, rét lạnh khiến cô không ngừng run sợ. Trong lòng cô đang chứa đầy nỗi căm phẫn và tuyệt vọng cùng cực, đủ sức hủy thiên diệt địa, bề gãy nghiêng nát, lý trí vững vàng đã mất, cô nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ.

Trước tấm gương lớn, Cố Tử Châu mặc áo khoác màu đen dài đến đầu gối, cả thân hình như được kéo ra, đặc biệt thon dài. Đen trắng giao nhau, khăn quàng cổ được điểm xuyết họa tiết bông tuyết rủ xuống hai bên cổ. Anh đang chỉnh lại vạt áo thì chợt trông thấy một bóng hình đẹp để được phản xạ trong gương.

Ánh mắt Đường Tô Nhã giống như muốn nứt ra, hơi thở của cô hỗn loạn, gò má tuyết trắng ửng đỏ cả lên: “Cố Tử Châu, anh gạt tôi.”

Thấy cô lên án mình, Cố Tử Châu không thừa nhận cũng không giải thích, chẳng hề tức giận, anh lấy bật lửa và hộp thuốc lá nằm rời rạc trên tủ đầu giường rồi cất vào túi áo, sau đó mới quay lại nhìn cô một cái, ánh nhìn ấy thâm sâu như mực, có chút phức tạp, có hơi vi diệu. Cuối cùng, anh bật cười khanh khách, đột nhiên vươn tay giữ chặt eo cô, đẩy cô ngã xuống giường.

Cô hoảng hốt ngã xuống giường, anh lập tức nằm đè lên, bóng hình anh vừa to lớn vừa u tối vừa nặng nề, lực áp chế rất mạnh, ép tới mức khiến cô cảm thấy hơi thở của mình bị kiềm lại.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo khẽ vuốt mấy sợi tóc mai ướt đầm của cô, cô tưởng anh hẳn phải làm gì đó nhưng anh lại chẳng làm gì cả, nhanh chóng quay trở lại trước gương, sửa sang lại quần áo bị nhăn nhúm do hành động vừa rồi: “Bên phía điện ảnh, mong cô Đường tin tưởng tôi, tin tưởng ánh mắt tôi, tin tưởng sự chuyên nghiệp của tôi, tôi để cô diễn nhân vật đó thì tuyệt đối không nhìn lầm đâu.”

Anh quay người lại, lấy mấy sợi tóc dưới tủ đầu giường ra: “Sấy khô tóc một chút rồi chúng ta ra ngoài nhé, ăn chút gì đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 13: Ngoại truyện nhỏ (Quyển 1)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lại là một ngày thứ sáu bận rộn. Hứa Nghiễn đến sớm hơn, đẩy cửa văn phòng ra, đặt túi tài liệu lên trên bàn làm việc rồi bước tới kéo màn, mở cửa sổ. Con gió buổi sáng phả vào mặt, vương vấn ý xuân. Anh cứ mãi ngắm một cách lơ đãng như vậy, xa xa có chiếc chuông gió bằng gỗ phát ra tiếng vang bồng bồng khí thế, liên miên không dứt.

"Phanh." Anh nghe tiếng mở cửa vang lên ở đằng sau, vừa quay đầu lại, trong nháy mắt, đồng tử đen như mực bỗng ngưng đọng. Mạnh Khinh Khinh bỗng nhiên xông vào tầm mắt anh, trong lúc hoảng hốt, anh còn tưởng rằng chiếc chuông gió bằng gỗ kia đang vang lên trước mắt mình.

Áo sơ mi tay dài màu vàng tơ, bên cạnh bờ vai là mấy đóa mai trắng năm cánh được thêu rải rác, cổ áo hạ xuống rất thấp, những nếp gấp hình hoa bằng vải dệt chất chồng lên nhau, tô điểm cho bầu ngực trắng nõn đầy đặn một cách sinh động. Phía dưới là chiếc quần trắng ôm sát người đến bảy phần, làm lộ ra cái mông tròn tròn nhỏ nhỏ xinh đẹp, một đoạn cẳng chân trắng như tuyết lộ ra khỏi ống quần.

Cô nở nụ cười ngọt ngào với anh: "Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành."

Phát hiện thân thể mình khác thường, ngũ quan trên mặt anh hơi vận vận một chút, khóe môi nhếch lên: "Mạnh Khinh Khinh, đồ công sở của cô đâu?"

"Xin lỗi Tổng giám đốc, tôi qua tôi quên lấy quần áo vào nên bị ướt mưa hết, lần sau tôi sẽ chú ý." Cô không hề để lộ dấu vết nào, nói rất nũng nịu, một chữ thốt ra như thả nửa cân mật, đặc biệt ngọt ngào.

Bụng dưới bắt đầu nóng rát, anh cảm thấy cổ họng mình cực kỳ khô cằn. Hứa Nghiễn xoay người bước về phía bàn làm việc: "Rót một tách cà phê cho tôi."

"Được."

Hứa Nghiễn ngồi vào ghế làm việc, mở máy tính lên, xem xét tài liệu mà bộ phận kỹ thuật trình lên vào ngày hôm qua.

"Tổng giám đốc." Mạnh Khinh Khinh khom người xuống, đặt cà phê còn nóng lên trên bàn: "Cà phê của anh."

Hứa Nghiễn xem đến mức say mê, tiếng nói trong trẻo như hạt sen của cô chọt truyền đến, lướt qua bên tai, thổi vào tận đáy lòng anh. Ngọn lửa nhỏ nhỏ trong tim bỗng hóa thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, bàn tay cầm chuột máy tính của anh bỗng dần lại.

Anh ngẩng đầu nói: "Đề đó..."

Câu chuyện tiếp tục nảy sinh khiến anh giống như bị bóp chặt. Mạnh Khinh Khinh khom người, cổ áo sơ mi hạ xuống, bầu ngực cuộn cuộn như được nặn từ mây mềm nhuyễn lộ ra một khoảng lớn, trắng nõn mềm mại, trơn bóng thơm thơm. Anh hận không thể xoa bóp nó mấy cái, cô hết sức nuốt nước bọt. Ánh mắt anh bình tĩnh một cách kỳ lạ, nhưng bàn tay lại co rút lại, co lại rất chặt, liên tục làm chuột máy tính rung động "cách cách".

Mà đầu sỏ gây nên chuyện này, dường như cô phát hiện chuyện gì không ổn nên mới gọi to một tiếng thật duyên dáng, nhanh chóng đứng thẳng người và đưa tay kéo lại cổ áo, làm như ngưng ngừng, xoay người bỏ chạy, eo nhỏ mông đẹp, lác lư đủ kiểu.

Hứa Nghiễn thờ dòn dập, gậy thịt ở phía dưới đã giống như chiếc cột chống trời, nhô cao đẩy chiếc quần tây lên, căng ra đau đớn đến mức muốn nổ mạnh. Anh nhắm chặt mắt, hít sâu mấy cái, những giác quan khác đều trở nên sâu sắc thật lạ thường, dường như trong không khí còn vương vấn mùi hương của cô, từng con từng con xộc vào anh.

Vô dụng, hoàn toàn vô dụng.

Ánh mắt sâu thẳm của anh liếc qua cô gái nhỏ ở phòng trà nước, bắt đắ dĩ thờ dài, cử chỉ này thật điên rồ ư? Không phải một ngày hai ngày, kể từ lúc Mạnh Khinh Khinh đến làm, sự thanh tâm quả dục nhiều năm của anh chẳng còn sót lại một chút gì cả. Khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của cô, ánh mắt đen nhánh, đôi môi đỏ hồng, giọng nói của cô, vẻ mặt của cô, từng động tác của cô, đối với anh mà nói đều hấp dẫn chết người, khiến mỗi ngày anh đều đưa thân vào lửa dục, bị đốt cháy trong sự giãy vò, không thể giải thoát.

Dục vọng đã bành trướng đến mức không tài nào tưởng tượng nổi nữa, mồ hôi túa ra đầy trán, anh rút khăn giấy lau mặt, lau sạch lòng bàn tay và mồ hôi trên trán, đứng dậy bước vào toilet.

Khóa cửa lại, anh mở khóa quần, cầm lấy thứ căng nở đau đớn đang dâng trào, nắm chặt để nó hoạt động cao thấp. Tại khoảnh khắc đến cực hạn này, một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ, trắng nõn nghiêng nghiêng bỗng hiện lên trong đầu anh. (ảnh đang tự thâm)

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 13-2: Cô Đường, cô để tôi đối bụng năm ngày

rồi (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Trong phòng ngủ, Đường Tô Nhã ngồi ở đầu giường, cầm kịch bản trong tay, lật xem từng trang một.

Trước kia cô một lòng tranh giành vị trí nữ chính, cũng có một chút vì cái lợi trước mắt, hơn nữa lúc ấy lại xem vội, chỉ thấy phần diễn Đỗ Nhược hoàn mỹ, hầu hết phần diễn Tô Hoài Hương đều xem qua như chuồn chuồn đập nước. Dưới sự dẫn đường của Cố Từ Châu, cô mới hiểu ra một chút cách thức. Đỗ Nhược trông có vẻ đơn giản nhưng lại rất phức tạp, muốn diễn nhân vật như vậy cũng không dễ dàng. Ngược lại, Tô Hoài Hương tưởng như phức tạp nhưng thật ra rất đơn giản, mẫu người lạnh lùng kiêu ngạo, tùy hứng nhưng vẫn hiểu đạo lý, là người biết làm cho người khác được vui.

Phải thừa nhận, cho dù đám người bọn anh (Cố Từ Châu) có đi buôn bán thân, anh vẫn đi vào tim cô. Gần nửa tháng qua, anh đối xử với cô thật sự không còn lời nào để nói, ngay cả bạn trai chính quy của cô là Triển Dương cũng không hơn được. Đường nhiên, cô vẫn chưa đến mức xem anh là bạn trai. (mấy nàng yên tâm là vẫn sạch nha ^^)

Cô vẫn đang suy nghĩ, kịch bản trên tay đã bị một lực rút ra nhẹ nhàng, chậm chậm và rơi "bịch" xuống từ đầu giường. Cô đưa tay muốn nhặt lấy, nhưng giữa chừng đã bị chặn lại. Mắt hạnh trong veo ẩn chứa ngàn vạn con sóng, kèm theo mấy sợi tơ vương (mí mắt), kèm theo cả khuôn mặt cười như không cười của cô nhìn anh vì không hiểu được ý vị thiên nhiên hàm chứa trong ánh mắt anh: "Tôi muốn đọc thêm một chút nữa."

Anh bắt đầu cởi áo khoác to lớn màu đen tuyền, sửa sang chỉnh tề, đầu ngón tay mượt mà bắt đầu từ chiếc nút bằng kim loại đá quý màu lam ở mép áo, cởi bỏ từng nút từ dưới lên trên, cởi áo xong rồi ném lên ghế, lại bắt đầu cởi cổ áo sơ mi bên trong, động tác cởi nút áo vẫn lưu loát như trước: "Cô Đường, cô để tôi đối bụng năm ngày rồi, có phải nên bồi thường tôi một chút không?"

Đã hưởng thụ tình ái từ trái cảm, thân thể trẻ tuổi cũng nhớ nhung. Khi bàn tay thô ráp và khô ráo của người đàn ông mon trón trên lưng, gáy, ngực và bụng thì toàn bộ da thịt cô đều cảm thấy an ủi giống như hạn hán đã lâu - gặp mưa rào, dường như mỗi tế bào đã được uống nước thật no rồi giãn ra, nở to, sinh sôi, cực kỳ hưởng thụ sự âu yếm của anh, thậm chí chủ động ưỡn ngực để đẩy bầu ngực đầy đặn trắng nõn vào trong tay anh. Tất nhiên là Cố Từ Châu không từ chối ý tốt này, anh bắt lấy hai bầu ngực mềm mại, tùy ý xoa nắn vụn vụn vân vân về mới ra một tí gì đó giống sữa đậu nành, non non nót nót, giống như véo một cái là chảy nước ra vậy, lập tức hấp dẫn người khác.

Editor: Mị cai sữa đậu nành - ____ -

Động tác của Cố Từ Châu càng ngày càng làm cản, xoa bầu ngực đầy đặn nặng trĩu căng nở, mấy ngón tay phủ lên và đè xuống tạo thành vết tích màu đỏ hồng, chẳng hề lưu tình với hai bầu ngực một chút nào, vừa véo vừa kéo, Đường Tô Nhã bỗng trào ra một giọt nước mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, cất tiếng kêu to mà vẫn yếu ớt: "Đau, nhẹ tí."

Phát hiện động tác của mình thô lỗ, anh áy náy hôn lên hai núm anh đào non mịn, đỡ bầu ngực đầy thịt lên rồi chen lách vào đó. Anh hạ hàng mi dài xuống, tạo nên hai bóng râm trước đồng tử, đôi mắt u ám nhìn vào giữa khe rãnh, vừa giống bình lặng không gợn sóng vừa giống như cực kỳ nhiệt liệt. Dưới ánh mắt của anh, cô thấy khô nóng không yên, mỗi một lỗ chân lông đều mạo hiểm tỏa ra hơi nóng, không cần người đàn ông này kích thích, hai núm hoa mềm yếu nơi đầu ngực dần dần trở nên động tình.

Anh thổi một hơi vào núm hoa, cô "ưm" một tiếng rất yếu ớt, âm cuối run rẩy, giống như một sợi lông chim cong cong cọ vào tim anh. Ngửa, tê dại, phía dưới của anh càng căng nở lợi hại hơn.

Anh tạm thời buông tha cho hai bầu ngực đáng thương tội nghiệp của cô, bàn tay lướt từ eo cô lướt xuống, đồng thời hai tay hai chân kẹp vào giữa đùi cô, nắm lấy hai chiếc đùi non mịn như tơ lụa rồi kéo sang hai bên, khiến cho chỗ "ngại ngùng" của cô hoàn toàn lộ ra.

Chỗ ấy của cô vẫn như một đóa hoa hồng đầu xuân sắp nở rộ, hai cánh hoa mềm mại sinh động hơi mở ra, miêng tâm hoa nhỏ phun ra từng đợt mật hoa. Anh đưa ngón tay ra, nắm lấy phần thịt đỏ hồng mềm mại rồi kéo mở, muốn nhìn thật kỹ, không ngờ đây là miêng huyết hê mở, dịch hoa phun ra đầy khắp tay anh. Anh lập tức nhét ngón tay đã ướt sũng vào huyết nhỏ thật mạnh, bắt đầu rút ra cắm vào với tốc độ cao.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Cô Đường à, cô kêu lên thật là “gợi” quá đi (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Um... Ừm... Á..." Bất thành linh bị lấp đầy, con kích thích nhanh chóng dâng cao, Đường Tô Nhã hoảng hốt la lên. Trong thoáng chốc, mấy ngón tay nhỏ nhắn của cô đã túm lấy drap giường in hình hoa hồng gai và tạo thành những nếp nhăn, đôi chân dài chịu không nổi muốn khép lại, nhưng hai chân người đàn ông gác lên đã ngăn cản động tác của cô.

"Đừng mà... Chịu không nổi..."

Cô không còn sức để vận vẹo thân thể trắng nõn mềm mại, cầu xin tha thứ bằng giọng yếu đuối du dương gấp ngàn lần, nhưng bấy nhiêu đó chẳng hề ảnh hưởng đến động tác của Cổ Từ Châu. Anh dựa theo tiết tấu của mình và cách dùng hai ngón tay để đánh phá hoa huyết mềm mại, làm cho nước dịch bắn tung tóe. Huyết nhỏ càng thêm mặn cảm, phun nhiều chất lỏng, không ngừng co rút lại, vừa đóng vừa mở cắn chặt ngón tay dài, mút vào thật chặt. Anh cũng nhanh hơn, đầu ngón tay lỏng vòng quanh co rồi chọc thẳng vào hoa tâm mềm nhuyễn non mịn.

"Á... Đừng.. Kích thích quá... Cổ Từ Châu... Cổ Từ Châu... Anh dừng lại... dừng lại đi... Anh đừng làm nữa..."

Nước mưa xuân của Đường Tô Nhã giống như tuôn trào, drap giường ướt hần một mảng, vật đang khuấy khóa mãnh liệt trong người cô và chạm lung tung. Lúc này, tay chân cô giống như bị chích thuốc tê vậy, mềm yếu không còn sức lực, để mặc hoa huyết nhỏ bị xâm phạm đến mức không chịu đựng nổi, để mặc sự vui sướng tích lũy ngày một cao, để rồi chỉ trong nháy mắt, mọi thứ xông thẳng vào đầu cô, ùn ùn tràn ra.

"A a a... Không được... Sắp lên đỉnh rồi..."

Cô thở từng hơi một, thân thể không khống chế nổi cơn rung động kịch liệt, dòng nước róc rách nơi hoa huyết nhỏ, lớp thịt thom bên trong run rẩy lẫn cuộn cuộn, nhiệt tình như lửa, nhưng Cổ Từ Châu lại không để ý đến huyết nhỏ triều miên muốn giữ chặt, nhấn tâm rút ngón tay của mình ra khi cô sắp sửa lên đỉnh.

Rơi xuống từ đỉnh vui sướng cao nhất, huyết nhỏ khát vọng bắt đầu nóng lên, có vẻ như Đường Tô Nhã càng thêm mất hứng và bất mãn. Mấy sợi tóc bết trên má cô, khuôn mặt hoa đào choáng váng, cánh môi mọng nước không ngừng rung động, chưa thể thốt ra một chữ nào, cô chỉ mở to đôi mắt long lanh mờ mịt, nước mắt trào thẳng ra ngoài.

Anh lau nước mắt trên má cô: "Cho cô cái này, đừng khóc."

Cổ Từ Châu thả gậy thịt nóng hằm hập ra, đặt ở miệng huyết nhỏ, huyết nhỏ thật sự đói khát đến cực hạn, tựa như có tri giác, ngậm chặt lấy đầu gậy vĩ đại, ngậm chặt rồi lại thấy quá lớn quá thô, căng đến mức khiến huyết nhỏ vừa mỏi vừa sưng, nhưng càng lấp đầy càng thỏa mãn. Con khoái cảm được tích lũy hồi nãy nhanh chóng tăng cao trở lại. Khi gậy thịt xuyên hoa tâm vào đến tử cung, cơn cao trào cũng tới ngay tức khắc.

"Mới đó mà lên đỉnh rồi à? Cô Đường, cô thật là mãn cảm đó!"

Cổ Từ Châu nói giống như việc này không liên quan tới mình vậy, đồng thời cũng chẳng cho cô cơ hội thở dốc. Anh đè eo cô xuống, rút ra đâm vào mạnh mẽ, huyết nhỏ lên đỉnh nên đặc biệt khép chặt, gậy thịt lại rút ra xuyên vào theo quy luật, trình tự rõ ràng, thịt mềm vậy chặt đè ép thân gậy, giống như có ngàn vạn bàn tay nhỏ đang mát xa, huyết nhỏ giống như hoa hồng nở rộ đang khép lại; khi phối hợp với việc rút ra cắm vào, nó không ngừng mấp máy run rẩy, đồng thời mang đến khoái cảm mãnh liệt cho Cổ Từ Châu.

Cảm giác mạnh mẽ áp bức từ trong huyết và bốn phương tám hướng truyền tới khiến cho trán anh rịn ra một lớp mồ hôi nóng. Anh không rảnh để lau, miệt mài chịu đựng, dùng sức khai thác huyết nhỏ mềm mại, đè nén cơn động tình, thốt ra một câu: "Kẹp chặt ghê."

Lúc này, huyết nhỏ hưng hăng co rút lại một chút cho hợp với tình hình, thịt mềm quăn quýt lấy gậy thịt và hút vào bên trong. Trán của Cổ Từ Châu nổi đầy gân xanh, anh nắm chặt lấy nụ hoa nhọn nhọn đang dựng thẳng trên ngực cô: "Cô Đường, cô đúng là đói khát!"

Đường Tô Nhã hồ thẹn quay đầu không dám nhìn anh, huyết nhỏ vẫn thành thật, vừa nuốt vừa nhả, phối hợp với gậy thịt vừa rút vừa đẩy. Anh tăng thể tiến công mạnh mẽ, gậy thịt hung hãn ra vào huyết nhỏ trơn tru như tơ lụa vậy. Một lần lại sâu thêm một lần, một hồi lại nặng thêm một hồi, hoa tâm và tử cung phải chịu đựng sự chà đạp mãnh liệt, hai bầu ngực trắng nõn lên xuống như sóng biển cuộn cuộn mạnh mẽ, cơn khoái cảm tích tụ quá cao đã khiến cô không biết phải làm sao mới phải, chỉ có thể cong thân hình mềm mại lên, cất tiếng rên rỉ vang vang.

"Cô Đường à, cô kêu lên thật là "gợi" quá đi!"

Cô không tài nào ức chế được tiếng rên rỉ nũng nịu, từng tiếng đan xen có thể câu hút hồn người khác, ngay cả cô nghe xong cũng mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng không thôi. Cô vờn bàn tay nhỏ bé trắng nõn để che cái miệng nhỏ của mình lại, nhưng tiếng kêu nũng nịu vẫn không ngừng thoát ra giữa những kẽ tay.

Hai tay của Cổ Từ Châu vòng qua nách cô, luồn xuống dưới thân thể cô rồi khép lại, ôm lấy sống lưng cô, nhấc bổng lên làm nửa người cô giống như bay trên không trung, gậy thịt vẫn như cũ, hưng hăng xuyên suốt huyết nhỏ bé bỏng, dường như đóng cọc trong đó, vừa sâu vừa nặng. Thân hình cô lắc lư kịch liệt vì bị đâm, hoa mắt chóng mặt, bắt lấy cánh tay người đàn ông như một bản năng để giảm bớt lực va chạm.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Cô Đường, tôi không ngại để cô chủ động

một chút đầu (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Chẳng biết từ lúc nào, đôi chân mềm mại của Đường Tô Nhã đã gác lên tấm lưng rắn chắc của Cố Từ Châu, cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn bầu chặt lấy cổ anh, ngửa ra sau để lộ cần cổ với đường nét tuyệt đẹp, tiếp nhận sự xâm chiếm và những lần va chạm hung dữ mạnh mẽ từ anh.

Mặt cô nổi hoa đào (ửng hồng), mắt hạnh trong veo khép hờ, quỵn rũ tự nhiên, mái tóc dài mềm mượt bị tung bay tán loạn theo từng nhịp rút ra cắm vào, huyết nhỏ yêu kiều tê mồi mềm yếu, nước mùa xuân trơn nhẵn, không hề có sức chống cự. Gậy thịt sưng to, cương trắng đờ tợn xuyên qua miệng huyết, đánh phá vào sâu bên trong làm mềm hết cả hoa tâm, đánh phá khiến cho dịch mật rơi từ gây thịt xuống giường như từng giọt mưa rơi, có những giọt dịch bị ai đó dùng sức đánh phá, đẩy ngược vào tử cung.

"Phù phù phù"... Tiếng đánh phá. "Bụp bụp bụp"... Tiếng thân thể va chạm. Lại thêm tiếng rên rỉ du dương của phụ nữ đan xen lẫn nhau, vọng vào từng góc trong phòng, rót cả vào tai hai người, ngay cả bầu không khí cũng trở nên phóng đảng, nhen nhóm ngọn lửa dục vọng tình ái.

"Á... Quá nhanh rồi... Quá nhanh rồi..." Đường Tô Nhã bị người đàn ông này tăng tốc một cách không có quy luật, khiến cô chẳng biết phải làm sao, huyết nhỏ ngậm vào phun ra rất khó khăn, thịt mềm bên trong bị đâm tới mức loạn thất bát tao, gây thịt to lớn không ngừng chà xát làm thịt thom nhẵn lại, đầu gây hình nấm mốc kẹt trong tử cung bắt đầu xoay tròn đè ép, rút ra thật nhanh rồi lại xuyên vào, rút ra và cứ xuyên vào.

Gậy thịt càng căng càng lớn, càng ngày càng nóng, nường cháy hoa huyết ẩm ướt đang khép chặt, huyết nhỏ nóng đến mức sắp hòa tan. Không chỉ như vậy, Đường Tô Nhã còn cảm thấy mỗi một tác da của mình đều bị lửa đốt khiến cô đỏ mồm hôi đầm đìa, miệng lưỡi hanh khô, hoàn toàn chìm vào cơn khoái cảm mà người đàn ông này mang lại, không thể suy xét, cô cuồng loạn lắc lư vòng eo mảnh mai, đón ý nói đùa theo mỗi lần anh điên cuồng dục rút ra cắm vào, hai cánh tay trắng nõn ghim chặt cổ anh, nưồn sức để thân thể mềm mại của mình gần sát với thân thể cường tráng tràn đầy khí lực của anh, bộ ngực đầy đặn không ngừng chen lách, cuộn cuộn lên xuống trên cơ ngực anh, gây thịt bên dưới và hoa huyết cũng phối hợp rất kín kẽ.

Cố Từ Châu vẫn máy móc, lặp lại động tác rút ra cắm vào, hoa huyết nhỏ của cô giống như được thân thể anh cân nhắc đắn đo tạo ra vậy, ngậm lấy gây thịt to cực kỳ chặt chẽ, cửa huyết nhỏ đỏ hồng phối hợp lúc co lúc rút, giống như cái miệng tham ăn của trẻ con đang muốn mút lấy, hơn nữa cho dù anh căng nở đến đâu, cho dù anh đâm cô như thế nào, hoa huyết nhỏ vẫn mở ra và cực kỳ thú vị, không hề loi lỏi một chút nào, lớp thịt bên trong luôn vận động rất có lực, áp bức anh phải gửi tình dịch vào.

Gậy thịt dùng sức ma sát tăng tăng lớp lớp thịt mềm, Cố Từ Châu còn dành ra một phần tinh thần để ngậm chặt cánh môi đỏ tươi no đủ của cô, đầu lưỡi dễ dàng đi vào khuôn miệng nhỏ nhỏ hé mở, tham lam càn quét khoang miệng, nếm đủ miệng nhỏ của cô, đôi môi mòng lại di chuyển tới cần cổ dưới trắng nõn của cô rồi cắn cắn, để lại những chuỗi vết tích hồng hồng, tiếp tục đi xuống, ngậm chặt nụ hoa thom mềm, hung hăng mút lấy.

"Ừm..." Bầu ngực bị khinh nhờn một cách tùy ý, hơi thở của Đường Tô Nhã hỗn loạn, thở hổn hển rất khó chịu, quả tim kích động như muốn nhảy từ trong lồng ngực ra ngoài. Huyết nhỏ bên dưới càng có phản ứng rõ rệt hơn, miệng huyết co rút từng đợt một rất nhanh, toàn bộ huyết nhỏ đều rung động, dịch mật càng không ngừng bắn tung tóe lên gây thịt.

Đúng lúc này, Cố Từ Châu đột nhiên ôm cô rồi lật một cái, trong nháy mắt đã biến thành tư thế nữ ở trên nam ở dưới, động tác rút ra cắm vào của anh cũng ngừng lại, cô gái nhỏ đang bị tình dục giày vò bỗng mở to mắt hạnh nhìn anh: "Cố... Cố Từ Châu..."

Anh vỗ vỗ cái mông nhỏ trắng mềm của cô: "Cô Đường, tôi không ngại để cô chủ động một chút đâu."

Đường Tô Nhã tự nhiên hiểu được ý của anh, cuối cùng cảm xúc ngượng ngùng cũng không đánh lại khát vọng mãnh liệt được, cô giống như hút phải độc trở thành kẻ nghiện, phát tác tựa như trong máu có ngàn vạn con kiến đang bò, đang cắn, hoàn toàn không thể chịu đựng được sự trống rỗng đang tra tấn mình, chỉ có thể chống lên bụng anh, từ từ ngồi thẳng người lên, sau đó vênh mông cao để đẩy một đoạn gây thịt ra rồi ngồi xuống thật mạnh, gây thịt vừa thô vừa dài, bởi vì có lực mạnh mẽ nên đã trực tiếp hòa nhập hết cỡ, xâm nhập tử cung.

"Á... Sâu quá... Quá sâu..."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 16: Cô Đường, cô cưới rất vui vẻ đó nha (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Hai hàng chân mày vừa cong lên, nhẵn mà cũng không nhẵn, cái miệng nhỏ duyên dáng kêu to rằng "sâu quá không chịu nổi", phần eo vừa lắc lư chậm chậm, hoa huyết tham lam nuốt gây thịt vào chỗ sâu nhất.

Đôi hàng mi của Cố Từ Châu khẽ ngước lên, tất nhiên là không muốn để lỡ cảnh đẹp lần này: Mấy sợi tóc mềm mại, nhẹ hẫng ôm lấy ngực và sau lưng, lay động điên cuồng, bộ ngực cao ngất, từ chỗ đường cong xuống phía dưới rất bằng phẳng, không hề có một vết sẹo nào, vòng eo mềm mại như liễu rủ,

phần lõm trên thất lưng thướt tha yêu kiều, bắp đùi trắng nõn, hoa huyết mềm mại đỏ hồng không nề hà vát vả, nuốt lấy gây thịt rồi nhả ra, nhả ra lại nuốt vào. Gây thịt quá mức cường tráng, hai cánh hoa bị lật chuyển theo, thịt thom đỏ tươi đáng yêu cũng lộ ra một hai sợi tơ máu.

Cổ Tử Châu nhìn cô ngồi xuống, khi ấy cô đã hơi ưỡn thẳng thất lưng của mình, trong thoáng chốc, gây thịt đang lơ lửng ở chỗ mẫn cảm của cô bỗng xuyên qua hoa tâm, đánh liên hồi vào lớp thịt đẹp để mềm mại trong tử cung.

Đường Tô Nhã không kịp bày ra sự phòng ngự, cô đã bị đánh phá đến chỗ sâu nhất, khó có thể diễn tả sự kích thích thành lời, từ việc chỗ sâu nhất của hoa huyết đột nhiên bùng nổ, khiến cô cảm nhận được trong tình cảnh khó chịu nặng nề vì bị căng nở đau xót, con khoái cảm ngày càng khắc sâu, cô xấu hổ, hình như đã gọi mấy tiếng đáng yêu liên tục, cái mông vận động nhanh hơn, huyết nhỏ càng ngậm lấy nhanh, lúc mút vào càng tăng thêm lực.

"Cô Đường, cô cười rất vui về đó nha!"

Giờ phút này, Cổ Tử Châu cũng không quên trêu chọc cô, nhưng anh vẫn cứ giữ dáng vẻ nghiêm trang, giọng điệu đều đều như đang tự kể lại.

Đường Tô Nhã không để ý tới anh, tự mình liên tục làm động tác khiến cho gây thịt lấp đầy huyết nhỏ yêu kiều ướt đẫm, an ủi sinh lý và tâm lý trống rỗng, không cần phải nghĩ cái gì nữa, không có gì quấy nhiễu được nữa, cứ như vậy mà sa vào, sao vào dục vọng ở nơi vô cùng vô tận, chết chìm cũng được.

Toàn bộ da đầu lẫn da thịt đều thấm một lớp mồ hôi, giống như sương mùa xuân ngưng tụ trên đóa hoa hải đường xinh đẹp, có giọt mồ hôi nương theo sợi tóc mà rơi xuống, chảy theo đường vân của thân thể, rơi từng giọt xuống giường.

"Cô Đường, có vẻ như cô thích lắm đó." Bàn tay dần dần di chuyển lên eo cô, vuốt ve rất dịu dàng.

Đường Tô Nhã thờ hồn hển, quay đầu qua oán trách và liếc mắt một cái: "Anh Cố, anh có thể cầm miệng không?"

Khóe miệng anh co rút, một tay dùng lực, tựa vào vòng eo của cô rồi từ từ ngồi dậy, dựa lưng vào tấm phản ở đầu giường. Đường Tô Nhã cũng thuận thế đưa tay ghì chặt lấy đầu vai rắn chắc của anh, kể từ đó anh lại nắm quyền chủ đạo, dẫn dắt cô lên xuống cao thấp phập phồng.

Gây thịt lần lượt chống đỡ và ma sát huyết nhỏ yêu kiều, hoa tâm chịu đựng sự chà đạp mãnh liệt, loại cảm giác hoàn toàn bị gây thịt chống đỡ, xâm chiếm xé rách này cũng là một loại vui vẻ cực đoan, thậm chí sợ hãi một cách khó hiểu, nguy hiểm nhưng mê người, nhìn không được mà muốn tiếp cận.

"A... To quá... Đầy quá... Ừm..."

Cổ Tử Châu đột nhiên gục đầu xuống, chiếm lấy cánh môi cô. Cô không nhắm mắt, ngược lại còn mở to đôi mắt hạnh phúc trong trẻo, nhưng không kiên trì được bao lâu đã bị hàng mi dày rậm kia quét qua làm hoa cả mắt, đành phải nhắm lại.

So với thân dưới rút ra cắm vào điên cuồng, nụ hôn của anh lại đặc biệt sâu trầm miên. Răng môi giao hòa, hơi thở động tình, tim đập không ngừng. Đường Tô Nhã cảm nhận được cực kỳ rõ ràng, cảm nhận được sự kích động và phát tiết bất thường của anh.

Nụ hôn kích động kết thúc, thân hình mảnh mai và tê liệt của cô ngã xuống, đầu gối lên ngực anh. Cổ Tử Châu dịu dàng liếm cánh môi đã sưng của cô, luôn luôn ngậm một cái rồi mút một cái. Tay anh cũng không rảnh rỗi, phối hợp với phần eo cử động, dùng sức nhét gây thịt vào hoa huyết đã sung huyết, hoa huyết nhỏ cực kỳ hoan nghênh, cửa huyết đóng chặt lấy gây thịt, thịt thom mềm mại non mịn bao vây, đè ép, mút vào rồi lại bị chà xát, trở nên ê ẩm mềm yếu, tê tê dại dại, khoái cảm tích lũy đến cực hạn. Cô cắn chặt đôi môi anh đào, thân thể mềm mại phối hợp với huyết nhỏ và những cơn run rẩy không có quy luật.

Biết cô lại sắp chào đón cơn cao trào, Cổ Tử Châu bế cô lên một phen, xuống giường, vừa đi vừa "xuyên" đến trước tấm gương lớn: "Cổ Tử Châu... Anh muốn làm gì..."

Cô bị hạ xuống, quay mặt về phía gương. Từ phía sau lưng, Cổ Tử Châu bắt lấy đùi cô rồi nhấc chúng lên, cô thét chói tai, sốt ruột, vội dùng tay chống lên mặt gương, gây thịt hùng hùng hổ hổ đâm mạnh vào miệng huyết nhỏ yêu kiều giữa hai chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 17: Cô Đường, cô có thoải mái không? (H)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Ừm ừm..."

Huyết nhỏ yêu kiều được lấp đầy dồi dào, thịt non lại bị nhiệt nóng hầm cho thoải mái thỏa đáng, hoa huyết đóng mở phun ra nuốt vào, khuấy động say sưa ngon lành. Dưới chân cô run lẩy bẩy, cánh tay chống đỡ cũng run run rẩy rẩy, toàn bộ thân thể mềm mại phải dựa vào khuỷu tay anh và gây thịt trong cơ thể mình, do đó chịu sự đánh phá vừa sâu vừa nặng.

“Làm” trong thời gian dài như vậy, huyết nhỏ đầy nhanh khiến da đầu anh run lên, thịt thơm co rút lại thành một khối, dịch mật dư thừa, lúc rút ra cắm vào đã chật hẹp lại không mất đi sự trơn tru, phối hợp với anh tới mức không chèn vào đâu được.

Cổ Tử Châu hôn một cái lên gáy cô, sự gần gũi da thịt khiến anh lập tức nhận thấy người đẹp trước mặt mình đang run lẩy bẩy, huyết nhỏ cũng theo đó mà thu nhỏ lại; kế tiếp là một màn hôn khắp trời khắp đất, một dấu hôn kéo dài từ phần gáy xuống phần da thịt bên dưới của cô.

Quá kích thích, quá lợi hại rồi.

Cô quả thực bị thổi quá nhanh, sóng triều nuốt sạch, bị người đàn ông kia thao túng đến mức trong đầu trống rỗng, không tài nào suy xét được, chỉ có thể dùng huyết nhỏ miễn cưỡng cảm nhận gây thịt, cảm nhận xem làm sao gây thịt của anh có thể đánh thắng về phía trước huyết, chà xát ma sát khắp huyết, hung hăng ức hiếp miệng nhỏ của tâm hoa non mềm trong cô.

"A..." Gây thịt thô to của người đàn ông với khí lực cường tráng, tính năng siêu mạnh đã khiến cô khó có thể tiếp nhận, huống hồ huyết nhỏ run rẩy cũng sắp đến cao trào, tiếng thở dốc cao thấp không ngừng bật ra khỏi đôi môi anh đào.

"Bùm bụp xì xì!" (Nguyên văn là phúc xuy – Thông cảm ta là tiểu cô nương nên chả biết cái tiếng đó nó ra sao nữa, hì hì)

Gây thịt màu đỏ tím nở căng vẫn cứ hung mãnh đâm vào huyết nhỏ đã sưng đỏ, đầu gây vĩ đại rút ra cắm vào tâm hoa, khiến cho đầu óc cô tràn đầy sự khuây khỏa và cảm giác kích thích không gì sánh kịp.

Khi cơn cao trào đánh úp, cô dùng sức nheo đôi mắt hạnh xinh đẹp chứa đầy sắc dục, thấy rõ mình trong gương, hai má ửng hồng, xinh như quả đào, bộ ngực đầy đặn phập phồng kịch liệt, cái bụng bằng phẳng lộ ra hình dạng gây thịt, hoa huyết nhỏ giữa hai chân đang ngậm lấy gây thịt chẳng giống ai kia cực kỳ kín đáo, không một khe hở, phóng đảng đến cực hạn. Nhìn xem bụng cô hết căng lại đây, trong nháy mắt đã đến đỉnh điểm.

"Cô Đường, cô có thoải mái không?"

Cổ Tử Châu buông đuôi cô ra, nhưng thời gian lên đỉnh đã rút bớt khí lực của cô, cô xụi lơ như một cụm mây mềm, để mặc anh không chế thao túng, đẩy ngã cho nằm sấp xuống giường. Anh nắm hai chân cô nâng lên, đặt gối mềm dưới bụng cô làm đệm lót, tư thế này “mạnh mẽ” hơn mấy trăm lần, cuối cùng anh tưới tinh dịch vào tử cung mềm mại của cô.

Cô cho rằng đây là kết thúc ư? Chưa đâu.

Cô để Cổ Tử Châu ôm mình vào phòng tắm, anh liền lấy danh nghĩa rửa ráy sạch sẽ để dùng vòi hoa sen cọ rửa nơi riêng tư mềm mại đã sung huyết của cô, sau đó lại đẩy gây thịt vào chà xát, đánh phá tử cung rất sâu, đánh phá vào trong ổ tinh dịch của mình chảy ra.

Đội anh cọ rửa xong, cô đã lên đỉnh thêm một lần nữa, thân thể miễn cưỡng đến mức vừa chạm vào liền không ngừng run rẩy.

Tuy rằng cực kỳ mệt, tay chân mềm đến mức không cử động được, nhưng không hiểu sao giờ phút này ý thức của Đường Tô Nhã lại thanh tỉnh lạ thường. Cô nằm trong chăn ấm, khép hờ mí mắt, tế bào não hoạt động mạnh một cách kỳ lạ, lúc thì là Triển Dương, lúc lại là Diệp Linh, có cả hình ảnh của Diệp Cảnh, tất cả hình ảnh đều đan xen lẫn nhau.

Cô nằm một lát, tay chân lấy lại chút sức lực, cô mới ôm chần ngồi dậy, vừa định xuống giường thì Cổ Tử Châu đã bước ra khỏi phòng tắm: “Muốn làm gì thì tôi giúp cô.”

Cô chỉ vào mặt bàn bên cạnh cửa sổ: “Túi xách của tôi, tôi muốn lấy túi xách của tôi...”

Cô mở khóa kéo của túi xách ra, cầm điện thoại mở khóa, tìm ra mười ba đoạn băng ghi âm lúc trước, đính kèm chúng vào hộp thư gửi cho Diệp Linh. Cô suy nghĩ rồi tìm tên của Diệp Linh trong chỗ “người liên hệ” (danh bạ), cho vào danh sách đen.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Nghe nói bạn trai cũ của cô là rể hiền của Diệp Thị

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thời tiết xoay chuyển mấy lần, tuyết rơi như lông ngỗng, bay bay tựa bông liễu trong sương giá. Thành phố H giảm xuống dưới 0 độ, bị sương lẫn tuyết điều khắc mãi giữa tình tế thành một tòa thành băng băng trong suốt.

Chớp mắt mà đã tới ngày phải đến đoàn làm phim, Đường Tô Nhã chỉ là ngôi sao nhỏ thuộc tuyến mười tám mà lại đắc tội cao tằng*, những gì được

phân phối và chuẩn bị đã không thể dùng hai từ keo kiệt để hình dung nữa, bởi vì cô hoàn toàn chẳng có gì cả, bao gồm cả tài xê và trợ lý. Một mình cô tự kéo chiếc va li tay cầm màu sáng bạc cồng kềnh dài khoảng hai mươi tư tấc, kéo chậm rì rì từ con đường mòn rải rác trong khu chung cư ra bên ngoài, tóc tai không được buộc gọn, bết lại, bám hết vào sau gáy hoặc bả vai. Cô đội chiếc mũ lông thỏ che tai được dệt bằng sợi len màu xám, hai quả cầu lông buông xuống phía dưới, dùng đưa trước ngực theo từng bước đi của cô.

*Cao tăng – những người tai to mặt lớn, giữ vị trí cao trong công ty chẳng hạn

Bởi vì mấy người làm việc trong chung cư đã dọn sạch sẽ, tuy rằng trên đường có tuyết đọng nhưng cũng không dày, chỉ có một lớp mỏng màu trắng, bị cô giẫm lên mấy cái đã tan thành nước rồi.

Ra khỏi khu chung cư, cô dựng thẳng va li của mình lên, đỡ cánh tay trái run lẩy bẩy, đồng hồ sau lớp áo lông trượt đến phần cổ tay. Bảy giờ mười lăm. Cô ngẩng đầu, phóng tầm mắt ra xa, có một chiếc xe hơi màu đen đậu dưới cây dương khô căn xơ xác ở phía đối diện. Cửa xe mở ra, người đàn ông mặc áo màu lam ngồi đằng sau ghế lái đang vẫy tay với cô.

"Cô Đường."

Tuy đã buông tha cho cô, nhưng Cố Từ Châu lại thay cô chuẩn bị hết rồi.

Cô nhìn tài xế đặt va li của mình vào chỗ cất hành lý xong mới mỉm cười: "Cảm ơn sự phụ."* Sau đó cô kéo cửa xe ra, cúi người chui vào bên trong, thân thể mềm đột nhiên ngừng lại, đôi mắt hạnh trắng đen rõ ràng nhìn mà sục sôi: "Đạo diễn Cố."

*Tài xế thì dĩ nhiên không phải thầy cô ấy rồi, mình nghĩ nó mang hàm ý khác kiểu cảm ơn đại ca nên giữ nguyên luôn, mấy bồ có từ nào hay hơn góp ý mình với nha ^^

Sao anh lại ở đây?

Cố Từ Châu dựa lưng vào phần đệm của ghế xe, khuỷu tay co lại, ngón tay day day huyết Thái Dương, mí mắt nhàn nhạt đóng lại. Anh nghiêng đầu, lông mi khẽ đưa lên, đôi mắt hẹp dài khẽ mở tạo thành một khe hở lười biếng: "Đến đó à?" (mắt lim dim)

"Ừ." Cô bình tĩnh lại, nhanh chóng lên xe, ngồi ổn định kế bên cửa sổ, cách anh một khoảng rất xa.

Cố Từ Châu khẽ liếc nhìn cô, ánh mắt anh mờ hơi to, dường như bên môi có ý cười mà cũng giống như không có, loáng thoáng qua đi, ý tứ hàm súc không rõ, Đường Tô Nhã cho rằng anh sẽ mở miệng để phá vỡ sự im lặng nhưng không hề có. Tay phải của anh đút vào túi áo bành tô lấy hộp thuốc lá ra, mở nắp hộp rút điều thuốc theo quán tính, đột nhiên ý thức được mình đang ở trên xe, vì thế anh bỏ điều thuốc vào hộp xong lại rút ra, bỏ vào hộp, chơi trò lặp đi lặp lại nhiều lần một hồi.

Cả hai đều không nói chuyện, bên trong xe càng thêm yên tĩnh.

Đường Tô Nhã thức dậy sớm, lúc này rất mệt mỏi, thừa dịp trên đường đi để ngủ bù, rốt cuộc vẫn không thể so với ngủ trên giường. Cô ngủ không sâu, vẫn còn ý thức, chỉ nghe được giọng nói mơ mơ hồ hồ, không chút để ý của người đàn ông kia: "Cô Đường, nghe nói bạn trai cũ của cô là rể hiền của Diệp Thị, anh rể Triền, Triền Dương."

Cô mở mắt ra, ngậy người một lát mới xoay chuyển được mái đầu cứng nhắc, anh vẫn rừ mí mắt như cũ, chăm chú chơi với hộp thuốc lá, môi nhếch lên, trên mặt không có cảm xúc gì nhiều.

Chẳng lẽ là cô nghe lầm ư? Cô nhìn chằm chằm Cố Từ Châu một lát, anh không phản ứng gì cả, có thể cô mới buông lỏng mình, nằm xuống tiếp tục ngủ bù. Đợi ánh mắt cô khép lại, Cố Từ Châu mới len lén nhìn qua, khuôn mặt trái xoan ở dưới chiếc mũ chỉ to bằng bàn tay, đặc biệt xinh đẹp hoàn mỹ. Người đang ngủ, vẻ mặt dễ lộ trạng thái thả lỏng.

Cố Từ Châu thật sự đánh giá cao sức chịu đựng của mình, nào ngờ chỉ hơi không chú ý mà đã thốt ra một tràng: "Cho nên cô và Triền Dương yêu đương vài năm, sau khi anh ta công thành danh toại đã đá cô rớt xuống để bắt kịp tiểu thư họ Diệp ư?"

Sau khi nói xong anh cũng thấy không ổn nhưng chẳng thể lấy lại đường sống được nữa.

Đường Tô Nhã hoàn toàn thanh tỉnh, cũng hiểu ra vừa rồi mình không có nghe lầm, cô không phủ nhận tức là cam chịu, bị người ta nhìn thấu đến mức không yên, đan mấy ngón tay vào nhau, sắc mặt cô còn trắng hơn cả tuyết đọng, lòng bàn chân trở nên lạnh thấu xương, trong lòng lại có ngọn lửa khó xử xấu hổ đang bùng cháy, cảm xúc lồi kéo lẫn nhau, hơi thở của cô dần dần trở nên dồn dập.

Cố Từ Châu yên lặng thờ dài, vòng cánh tay từ sau lưng qua và giữ chặt bờ vai cô: "Không có việc gì đâu, tôi che chở cho cô, sau này cô muốn anh ta như thế nào thì anh ta sẽ như thế ấy."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 19: Không chỉ đá tôi đâu

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đường Tô Nhã kinh ngạc ngược hàng mi lên, run run để rơi một giọt nước mắt, cô vội dùng mu bàn tay lau đi, cả người thuận thế dựa vào lòng Cố Từ Châu, đầu gối lên ngực anh, suy xét lời anh nói có mấy phần thật mấy phần giả, nghĩ tới ngay cả truyền thông thành phố H cũng không dám lên tiếng không dám đắc tội với anh, hẳn là bối cảnh của anh không thể khinh thường, nếu anh có thể giúp cô...

Cô len lén ngược lên muốn quan sát về mặt anh nhưng tầm mắt lại bị cằm của anh cản lại, đành bất đắc dĩ thu hồi, cúi đầu đáp lại anh một tiếng: “Ừ.”

Ngón tay anh quán lấy quả cầu lông đang đang đưa qua lại dưới mũi cô: “Cô Đường, phản ứng này của cô tức là không tin tôi ư?”

Cô lắc đầu: “Không có, chỉ là Diệp Thị không dễ chọc như vậy, anh không sợ rước họa vào thân sao?”

"Cô Đường đang thử tôi ư?"

Đường Tô Nhã nắm bàn tay lại và đấm cho anh một cái: “Anh Cố, anh có thể nói chuyện đàng hoàng không?”

Cố Từ Châu bật cười thành tiếng, trêu ghẹo để cô thưởng cho mình thêm vài đấm nữa, anh rõ ràng đã bắt được tay cô, tháo rời nắm tay ra, nắm lấy trong lòng bàn tay mình rồi kê vào môi, hôn lên những đầu ngón tay thon dài nhỏ nhỏ của cô: "Đối phó với một người như Triển Dương vẫn chưa đến mức ấy đâu, nhưng cô có buông bỏ được không?"

Bàn tay cô hơi co rúm lại trong lòng bàn tay anh, hình như cô muốn rút về, anh chỉ cầm mấy đầu ngón tay nhỏ của cô thôi, hôn thêm một chút: “Thật sự không nỡ sao?”

Đường Tô Nhã mấp máy đôi môi khô ráp, vẻ mặt rét run: “Làm sao có thể chứ? Tôi hận anh ta đến chết.”

Cố Từ Châu nghe ra một chút manh mối: “Không phải là đá cô sao? Còn sửa thành thù sâu hận lớn đến vậy à?”

"Không chỉ đá tôi đâu."

Nghe được câu trả lời như dự đoán, Cố Từ Châu không lên tiếng nữa mà thưởng thức ngón tay cô với vẻ đắm chiêu. Lúc trước anh chỉ mơ hồ tra xét chuyện của cô, không miệt mài theo đuổi, cũng cảm thấy không cần thiết, bây giờ nghĩ lại thấy sai, anh khá tò mò khúc mắc giữa cô và Triển Dương, Diệp Linh. Nói tay cô ra, Cố Từ Châu cảm điện thoại nhắn một tin gửi đi: “A Đồng, giúp anh hỏi một câu về chuyện của Đường Tô Nhã và Triển Dương, cẩn thận chút.”

Không quá mấy phút anh đã nhận được tin nhắn hồi âm: “Không thành vấn đề, anh trai.”

Địa điểm quay đầu tiên của đoàn làm phim là một ngôi biệt thự ba tầng nho nhỏ nằm ở ngoại ô thành phố H.

Phong cách dựa theo thời Dân quốc, cảm giác rất giống những năm tháng ấy. Hôm nay nhiệm vụ chủ yếu của đoàn làm phim là xem xét địa hình, trong lúc đó các diễn viên có thể làm quen với nhau một chút, buổi tối tập hợp ăn một bữa, không kì kèo chậm chạp, hôm sau lại chụp ảnh. Nam nữ chính của bộ phim《Đỗ Nhược》bao gồm ảnh đế và ảnh hậu của hai giới (nam nữ), là tuyến siêu cấp, đồ đến mức sắp hóa thành tím*, theo thứ tự là Nguyễn Tâm Kỳ và Giang Diệc.

*Tuyến siêu cấp: bọn họ có địa vị lớn hơn tuyến 18 của Đường Tô Nhã đến mức nào; độ nổi tiếng phải nói là siêu cấp, không những đồ mà còn tím

Dường như quan hệ giữa hai người họ và Cố Từ Châu không tệ, ba người đứng chung một chỗ nói cười, người như cô cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn xem

Giang Diệc đốt điều thuốc cho Cố Từ Châu. Nuốt mây nhả khói một hồi, người đàn ông ấy kẹp điều thuốc vào ngón tay,捏 mắt nhìn qua phía cô. Thân cao tựa ngọc đứng thẳng, mặt mày như họa, khoe miệng chưa thu lại ý cười vẫn hơi mờ rộng, chỉ thấy ngón tay anh run lên, khói bụi màu đen rơi xuống, sau đó quay đầu đi rất nhanh.

Đường Tô Nhã chà xát bàn tay lạnh như băng, thở ra một hơi lạnh lạnh. Ôi, cô có cảm giác thân hình của mình bị Cố Từ Châu vén lên. Vỗ vỗ ngực, cô cũng không chú ý bên đấy nữa, giả bộ nhìn quanh trái phải để hiểu rõ hoàn cảnh ở đây.

"Hey, xin chào."

Bỗng nhiên có người ở đằng sau vỗ vai cô, cô quay đầu lại, vừa kịp nhìn thấy Nguyễn Tâm Kỳ tươi cười ấm áp. Đầu tiên, cô sững sờ, sau đó mới nhanh chóng xoay cả người qua: “Cô Nguyễn, chào cô.”

Sao cô ấy lại tới đây? Còn chủ động chào hỏi mình vậy?

Nguyễn Tâm Kỳ chỉ tay về phía Cố Từ Châu: “Từ Châu lo lắng cô là người mới nên căng thẳng, bảo tôi tới hỏi thăm cô một chút.”

Quyển 3 - Chương 20: Giang Diệc nói cũng không sai, cô nên kính tôi một ly nhĩ?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Cô Nguyễn, tôi không sao đâu, tôi không căng thẳng.” Cô nở nụ cười trong veo với cô ấy nhưng trong lòng lại buồn bực, Cố Tử Châu làm vậy chẳng phải đã để Nguyễn Tâm Kỳ biết quan hệ giữa hai người không được bình thường sao? Rốt cuộc anh nghĩ gì vậy? Hơn nữa, Nguyễn Tâm Kỳ xưng hô thân thiết, quan hệ giữa anh và cô ấy cũng không nhỏ nhĩ?

"Anh ấy rất quan tâm cô."

Đường Tô Nhã chỉ có thể cười cười: “Đạo diễn Cố là người tốt.”

"Không có đâu, tôi quen anh ấy nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh ấy nhiệt tình với ai cả."

"Theo cách nói của cô Nguyễn thì đây là vinh hạnh của tôi, ha ha."

Cô nửa đùa nửa thật muốn chuyển đề tài này đi, cũng may Nguyễn Tâm Kỳ hiểu ý cô, không hùng hổ dọa người, nhưng trước khi rời đi, cô ấy còn để lại một câu nói với ý vị sâu xa: “Quả thật là vinh hạnh của cô đấy, cô Đường.”

Bữa tối tụ họp được chọn trong một nhà hàng lâu, Đường Tô Nhã chẳng ăn món nào nhưng lại uống rượu không ít, một chai bia, hai ly vang trắng, mặt cô đỏ hơn cả hoa hồng, mặt hạnh trong trẻo, trạng thái say rượu.

Giang Diệc cũng không để ý, anh ta cầm lấy chai rượu, không để người phục vụ động tay, tự mình mở nắp và rót đầy ly thủy tinh, sau đó cầm ly rượu đi qua phía Đường Tô Nhã ở bên kia: “Người đẹp, chúng ta uống một ly nào.”

Đường Tô Nhã còn chưa kịp nói, phó đạo diễn đã ồn ào trước: “Tiểu Đường, rượu của anh để Giang không thể không uống, không chỉ phải uống mà còn phải uống ba ly!”

Cô cầm ly của mình lên và cộng với Giang Diệc: “Được, anh để Giang, sau này xin anh chỉ dạy nhiều hơn.” Nói xong lại rót một ly rượu rồi uống vào, trong thoáng chốc mặt cô ửng đỏ, mặt phấn hoa đào, đặc biệt đẹp mắt.

"Ba ly thì miễn đi, rốt cuộc tôi cũng không thể ức hiếp con gái như đạo diễn Lí mà, đúng không?" Giang Diệc nhìn phó đạo diễn, phó đạo diễn liền vẫy vẫy tay: “Đi đi đi.”

"Nhưng cô Đường này, dù sao cô cũng là người mà đạo diễn Cố tự mình tuyển chọn, nói ơn tri ngộ không đủ đâu, bắt kính một ly thì không tài nào nói nổi nhĩ?"

Nguyễn Tâm Kỳ đều thấy hết cả, cười khuyên nhủ: “Giang Diệc, anh không thấy cô Đường say rồi sao? Ngày mai còn quay phim, tất cả mọi người uống ít một chút.”

Giang Diệc cười hì hì, lại oán hận: “Do cô nói nhiều đấy, mất hứng quá.”

Sắc mặt Nguyễn Tâm Kỳ chợt thay đổi, giọng tay lên cao đánh anh ta mấy cái, khiến cho tất cả mọi người cười ồ lên.

Cố Tử Châu cũng cười, chẳng qua ánh mắt hàm chứa ý cười của anh chỉ đọng lại trên người Đường Tô Nhã. Anh dựa người vào ghế, chỉ vào ly rượu trên mặt bàn: “Cô Đường, Giang Diệc nói cũng không sai, cô nên kính tôi một ly nhĩ?”

Cô chợt cảm thấy hơi buồn cười, không nhìn được, nhếch đôi môi anh đào căng tràn sắp nứt, đôi mắt nhỏ híp lại thành mảnh trăng non cong cong. Giang Diệc đặt ly rượu được rót đầy vào tay cô, cô nói một tiếng “cảm ơn”.

Đường Tô Nhã đi đến bên cạnh Cố Tử Châu, gạt đi phần tóc trước trán: “Đạo diễn Cố, cảm ơn anh đã cho tôi một cơ hội.”

Cố Tử Châu từ từ cầm lấy ly rượu, giọng lên cao, cộng ly với cô, nói một câu mang hai nghĩa: “Cơ hội? Cơ hội là do cô Đường tự mình tranh thủ đấy chứ.”

Đường Tô Nhã nghe ra ý của anh, vừa thẹn vừa cáu, nhưng phát tiết ở nơi này lại không ổn, đành phải uống rượu cho xong rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Đoàn người uống rượu đến mười giờ đêm mới lục tục trở về khách sạn, Đường Tô Nhã say đến mức vầng đầu hoa mặt. Trở về phòng, cô cởi áo lông nặng nề ra, cởi mũ và khăn quàng cổ, đưa tay day trán một chút, đúng là trời rất lạnh nhưng cô lại ra mồ hôi nóng hổi, ban này ru rú trong chiếc áo lạnh dày cộm nên vừa dính vừa nhầy.

Mở va ly lấy nội y và áo ngủ ra, thay giày, mở máy sưởi trong phòng, cuối cùng có thể đi tắm một cách dễ chịu thoải mái. Trước khi tiếng đập cửa “thùng thùng” vang lên, cô đã nghĩ như vậy đấy.

Đêm hôm khuya khoát, người đến là ai, đương nhiên cô biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Gái điếm!

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đường Tô Nhã cầm lấy tay nắm cửa và kéo ra, Cố Tử Châu nghiêng người dựa vào vách tường, thân thể lão đảo, chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng đứng chuẩn, tay áo cuộn lên tới khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn mà cường tráng. Anh say rất lợi hại, ánh mắt nhắm lại thành một đường nhỏ, miệng ngậm điều thuốc, khói sương lượn lờ. Dưới ánh đèn trong hành lang, hình dáng ngủ quan của anh trở nên mơ hồ.

Người này thật là... mặc ít như vậy không lạnh sao?

Cô giữ chặt cánh tay anh, kéo vào bên trong: “Vào đây.”

Cố Tử Châu bị cô lôi kéo, đợi đến khi cửa được khóa trái, anh lão đảo mấy bước, lưu manh bám sát người cô, cho dù cô làm thế nào cũng không chịu tách ra. Khói thuốc nồng đậm phả vào mặt Đường Tô Nhã, cô không chú ý nên hít phải một hơi, sặc vào trong họng, không cần bàn đến độ khó chịu nữa.

Trong cơn tức giận, cô giật điều thuốc ở miệng anh rồi ném mạnh vào thùng rác, nào ngờ anh lập tức chặn miệng cô lại, mùi thuốc lá hòa lẫn với mùi rượu lên men khiến người ta mê say.

Cuối cùng, đôi môi mỏng mút lấy cánh môi tươi ngọt, tách nó ra, ngón tay vân vê cầm dưới của cô, đôi mắt đen thăm thẳm sâu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng ánh mắt tinh tế để miêu tả hình dáng, giấu kín sự thương tiếc tận đáy lòng.

Đường Tô Nhã hơi không được tự nhiên, cô nghiêng đầu qua, đẩy tay anh ra: “Anh nhìn tôi như vậy để làm gì?”

Anh trầm giọng nói: “Tô Nhã, lòng anh thương em, đau lòng vì em bị bọn họ đối xử như vậy.”

Anh vừa nhắc tới cô đã hiểu rõ rồi.

Ngược lại, cô tự ngồi xuống giường, mấy sợi tóc mềm nhẹ buông lơ được vén lên bằng vẻ lười nhác xen lẫn dịu dàng: “À, do mắt tôi bị mù, xem thứ người như Triển Dương là bảo bối.”

Bạn trai yêu mình ba năm, quan hệ bí mật với bạn thân Diệp Cảnh Chi mình còn chưa nói, vậy mà còn... còn đá cô rồi đưa cô cho Diệp Cảnh Chi với ý định xấu xa. Ngày đó cách đây nửa năm nhưng rành rành trước mắt, mỗi khi nhớ lại cô đều lạnh hết cả người, từ từ gặm nhấm sự tuyệt vọng và nỗi sợ hãi, thống khổ của lần đó từng chút một.

*Triển Dương đưa Đường Tô Nhã lên giường Diệp Cảnh Chi. Siêu cận bả.

Có lẽ được Cố Tử Châu an ủi nên giờ phút này, cô không còn cảm xúc nào nữa, anh dang hiển cái ôm cái ấp, cô không có tiền đồ, cứ thế bỏ nhào qua, cọ cọ nước mắt trong ngực anh, không phải đau lòng, ngược lại là một kiểu giải thoát thả lỏng.

“Tô Nhã, Diệp Cảnh Chi đối với em... Diệp Cảnh Chi có ức hiếp em không?” Anh xoa tóc cho cô.

Cô lắc đầu rồi lại gật đầu: “Sì nhục bằng lời nói có tính không?”

Triển Dương thật sự cho rằng Diệp Cảnh Chi coi trọng cô ư? Chẳng qua anh ta hoành đảo đoạt ái (nhát dao cắt đứt ái tình) lót đường giúp em gái mình thôi. Khi toàn thân cô trần trụi, co rúm lại trong chăn và khóc lóc, Diệp Cảnh Chi chưa từng liếc nhìn cô một cái, chỉ nói: “Chuyện này là em gái tôi không phúc hậu, nhưng tôi là anh trai nên phải che chở cho nó, đúng chứ? Cô Đường, làm người nên thức thời một chút, chỉ là một tên đàn ông bội tình bạc nghĩa mà thôi, đừng để trong lòng, cũng đừng làm chuyện điên cuồng, bằng không tôi có rất nhiều cách để chinh đồn cô, đảm bảo có thể khiến cô sống không bằng chết, tin không?”

(*Nói chung là hàng đưa tới nhưng Diệp Cảnh Chi không ăn, chỉ cảnh cáo, vẫn sạch nha các nàng.)

Cố Tử Châu nghe xong lời của cô thì không tỏ thái độ gì, ngược lại còn đẩy đẩy cô: “Không phải em muốn tắm rửa sao? Đi tắm một chút đi.”

"Ừm."

Ban đêm, hai người i ôi với nhau, môi anh hôn cuồng nhiệt lên cằm cổ tuyết trắng của cô, nói lời nhỏ nhẹ bên tai cô: “Tô Nhã, Tô Nhã.”

Bởi vì thời tiết rất lạnh, việc sản xuất phim cũng không quá sớm, cô ngủ mãi đến chín giờ cho tinh thần dồi dào, tắm rửa thật nhanh, chỉ thoa chút kem, khoác lên mình chiếc áo lông màu đen, cầm túi xách rồi đi ra cửa.

Cô và Cố Tử Châu đã hẹn nhau gặp mặt ở nhà ăn của khách sạn, dùng xong bữa sáng sẽ ngồi chung một xe đến địa điểm quay phim.

Phòng ăn sáng được đặt tại lầu mười ba của khách sạn, cô bước đến thang máy ấn nút đi lên. Trong lúc chờ, cánh cửa kim loại lạnh như băng phản chiếu khuôn mặt trắng như tuyết, non mềm của cô, không trang điểm son phấn nhưng vẫn cứ hồng lên như quả anh đào chín mọng. Cô nhếch miệng cười cười, môi hồng răng trắng, hoa xuân tỏa hương.

Nét cười của cô càng thêm rực rỡ, cô làm vài vè mặt cổ quái.

Nguyễn Tâm Kỳ đứng từ xa nhìn xem, đôi mắt xinh đẹp ánh lên cái nhìn lạnh lùng. Cô ta đưa tay lau mặt, nắm chặt lấy túi xách, nở nụ cười tươi tắn, thốt tha bước về phía Đường Tô Nhã.

Tiếng giày cao gót lạnh lạnh giẫm lên thảm dày cũng không phát ra tiếng vang nào lớn, mãi tới khi cô tạ tới sau lưng mình, Đường Tô Nhã mới phát hoảng, hướng hồ về mặt của cô ta còn rất quái dị, cười như không cười, ánh mắt tựa kim nhọn đâm thẳng vào mặt cô, cô nở nụ cười cứng đờ: “Cô Nguyễn, chào buổi sáng...”

"Gái điếm!"

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Cô Đường không biết hổ thẹn sao?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nụ cười cứng đờ, xấu hổ của Đường Tô Nhã chậm chậm thu lại, cô quay sang phía thang máy, có lẽ vì phát hiện hai má cứng đờ khó coi, cô chà xát làm nóng bàn tay rồi áp vào mặt cho thêm phần ấm áp.

Cuối cùng thang máy cũng tới, cô bước vào bên trong trước, Nguyễn Tâm Kỳ theo sát phía sau. Đường Tô Nhã ấn nút lên lầu thứ mười ba, cánh cửa bằng kim loại từ hai bên khép vào chính giữa, để lại không gian nhỏ hẹp hít thở không thông.

Mặc dù khuôn mặt cô giấu đi mọi vẻ, nhưng trái tim đã sớm nhảy ra khỏi cổ họng đến miệng rồi, đôi môi anh đào không ngừng thổi ra hơi lạnh màu trắng sữa.

"Cô Đường không biết hổ thẹn sao?" Sau một hồi im lặng, Nguyễn Tâm Kỳ đã công phá bầu không khí.

"Có gì phải hổ thẹn?"

"Hổ thẹn gì chứ?"

Thấy Đường Tô Nhã mặt dày đáng sợ, Nguyễn Tâm Kỳ tức giận đến mức muốn bứt tóc, cô ta liếm liếm đôi môi khô ráp cho ẩm ẩm rồi nói: “Cô có biết tôi và Tử Châu là thanh mai trúc mã không? Nhà họ Cố đã đồng ý việc cưới xin của tôi và Tử Châu.”

Đường Tô Nhã khiếp sợ, tốt xấu cũng là anh hậu, đăng cấp lại thấp như vậy sao?

Mặc dù sự thật như thế nào, ngoài miệng tuyệt đối không thể thua. Cô không hề do dự cho cô ta biết tay: “Thế à, vậy thì cô thật đáng thương, nhà họ Cố tán thành tức là chính anh ấy cũng không vừa ý cô sao?”

"Cô cho rằng anh ấy để ý cô à?"

Sóng mắt của Đường Tô Nhã đảo qua, xinh đẹp lạ thường: “Đó là chuyện đương nhiên. chắc chắn cô Nguyễn đây không biết Cố Tử Châu đối xử với tôi rất tốt, rất dịu dàng, nửa tháng qua, ngày nào cũng tôi cũng dính lấy nhau.”

Nguyễn Tâm Kỳ mặc nhen, không biết nói cái gì để chèn ép sự kiêu ngạo của cô. Đúng lúc này, thang máy vừa khéo mở ra, cô ta lập tức thờ phỉ phi chạy “cóc cóc cóc” ra ngoài (tiếng giày cao gót), đâm đầu bước tới chỗ Cố Tử Châu, há miệng thờ đóc: “Tử Châu...”

Ánh mắt anh lướt qua bờ vai cô ta, dừng lại ở Đường Tô Nhã đang đi sau lưng cô ta, lờ mờ một cái rồi rũ mi mắt xuống, cười ôn hòa mềm mỏng: “Tâm Kỳ?”

"Tử Châu, ăn chưa?"

"Ừm, chưa ăn." Anh đáp lại.

"Đạo diễn Cố." Áo lông to sù sụ, che đi đường cong uyển chuyển của cô, mà hành động nhăn mày nở nụ cười lại tạo nên dáng vẻ mê người một cách khó hiểu.

Cố Tử Châu cũng đáp lại một tiếng “ừ” khá nhạt, tiếng hừ hừ từ mũi, ngữ điệu hơi kéo dài, vừa trầm thấp lại gợi cảm: “Cô không có xe, đợi lát nữa qua ngồi với tôi.”

"Được, cảm ơn đạo diễn Cố."

Tâm trạng của Nguyễn Tâm Kỳ lại càng không tốt.

Trong đầu vừa đổ kị vừa tức tối, khó tránh khỏi cảm thấy mất mát, trong lúc quay phim cô ta khó mà tập trung được, không có tâm trạng, phạm sai nhiều lần, chỉ đọc lời thoại thôi cũng đọc sai rất nhiều lần.

Một cảnh quay bị NG* vài chục lần, Cố Tử Châu kêu tạm dừng trước, cầm chai nước nhỏ trong tay, mở nắp ra uống một ngụm rồi đặt xuống: “Cô nghỉ ngơi một lát, quay phần diễn của Đường Tô Nhã trước đi.”

*NG – No Good: Cảnh quay bị hỏng.

Bên kia, Đường Tô Nhã cởi áo lông, tháo khăn quàng cổ và bao tay ra.

Dưới mái hiên là thành lan can son son vắt ngang, bông tuyết không ngừng bay từ ngoài lan can bay vào, gió thổi phất phật vù vù.

Cô mặc váy áo thêu hoa, chiếc áo không bầu màu xanh da trời, trên trán được phủ một lớp tóc mái, tóc đen kết thành búi, hai sợi tóc buông lơ lửng trước ngực.

Đông lạnh có gai nhân mặt trắng môi hồng, vẻ mặt cao ngạo như băng, chân mày lại ép thấp xuống, nhìn không ra vui mừng hay giận dữ.

"Anh tới đây làm gì?"

Giang Diệc sắm vai nam chính Hà Thẩm, trên người mặc trường bào màu xám trắng, tóc ngắn tao nhã.

"Em sắp kết hôn, anh đến thăm em."

"Không cần đâu." Cô trả lời một cách “chép đĩnh chặt sắt”.

Anh ta cười chua xót: “Anh vì em mà từ bỏ Đỗ Nhược, kết quả em lại từ bỏ anh, là báo ứng.”

Cô xoắn chiếc khăn lụa trong tay, quay lưng lại và bỏ đi: “Là em có lỗi với anh.”

"Hoài Hương này, em áy náy ư?"

"Không đâu, bởi vì gia tộc cần em."

Cố Tử Châu hồ ngừng lại: “Đường Tô Nhã, cảm xúc của cô trong cảnh này không đúng.”

"Tô Hoài Hương thật sự không có một chút áy náy nào, cô nên biểu hiện ra vẻ đương nhiên, ‘làm việc nghĩa không chùn bước’, thử lại một lần nữa xem”

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn đạo diễn Cố."

.....

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Xảy ra chuyện

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Hầu như những chuyện xảy ra sau đó đều vượt quá dự kiến của Đường Tô Nhã. Cô cười nhạo Nguyễn Tâm Kỳ có đẳng cấp thấp, ngược lại cô mới là người bị hố một phen.

Suốt cả tuần lễ, bên này là sân nhà của Nguyễn Tâm Kỳ, không có đất diễn cho cô, Cố Từ Châu đành thả để cô theo kịp thông cáo của Duyệt Lai, một mình cô đi đến thành phố A.

Cảnh được dựng bên hồ Nguyệt Minh đầy gió và tuyết, làm đi làm lại năm sáu tiếng đồng hồ, mặt mũi và tay chân cô bị cứng đờ đến mức sắp vỡ. Ban đêm ở khách sạn năm sao, ngâm nước ấm nửa tiếng mới trở lại bình thường một chút, nào ngờ lúc này cửa bị người ta gõ vang. Cô mở cửa, thấy Cố Từ Châu xuất hiện, mặc áo gió màu đen, trong tay cầm một chiếc ô dài màu đen nốt.

Anh không nói chuyện, đi thẳng vào, cởi áo gió, tuyết bám đầy áo bị rơi xuống.

"Sao anh lại đến đây?" Đường Tô Nhã rót một ly nước ấm cho anh.

Anh cầm lấy và nâng niu trong tay, mặt mày trầm xuống, giọng điệu uể oải: "Em có biết, biết vì sao anh đến..."

Cô không ngọt ngào được, biết rõ còn cố hỏi: "Vì sao?"

Cố Từ Châu lắc đầu, cúi xuống rồi cười: "Nhớ em, bất cứ lúc nào cũng nhớ em, gấp gấp muốn gặp em, một khắc cũng không thể chờ, đợi đến khi anh phản ứng kịp thì đã mua vé máy bay xong rồi."

Ăn ý không cần phải nói ra lời, bọn họ đều hiểu, đương nhiên đêm nay là một đêm hết sức triền miên. Bên tai cô, anh lần lượt kể lại tình yêu và nỗi nhớ nhung của mình, đồng thời đạt được sự yêu mến và đáp lại của cô.

Sáng hôm sau, lúc sáu giờ, Cố Từ Châu đã sớm rời khỏi giường. Sắc màu u ám vẫn dày đặc, chỗ này lại lạnh lẽo càng khiến anh đặc biệt lưu luyến mùi hương dịu dàng, hôn lên gò má hồng hào của cô, khẽ vuốt mí mắt cô sắp mở ra: "Ngủ tiếp đi."

Anh bước đi nhẹ nhàng, ăn mặc chỉnh tề, vào toilet rửa mặt rồi cầm dù ra cửa.

Vừa mở cửa phòng, người còn chưa thò đầu ra, trong hành lang u ám đã có mấy luồng sáng loang loáng chói mắt chiếu thẳng tới, Cố Từ Châu phản ứng nhanh, lập tức đóng cửa lại, ngăn cản một đám đông cứ gọi "anh Cố, anh Cố". Thế nhưng, tiếp theo đó là tiếng ầm ầm và tiếng người nói ồn ào, liên miên không dứt.

Anh nhìn về phía giường, Đường Tô Nhã ngồi dậy, áo tắm được cởi một nửa bỗng trượt xuống vai, tóc tai lộn xộn, ánh mắt chưa tỉnh. Anh bước qua kéo chăn rồi bao cô lại: "Có phóng viên."

Cô tỉnh hơn phân nửa, mắt hạnh tròn lớn: "Sao có thể bị phát hiện, bây giờ phải làm thế nào đây?"

Cố Từ Châu ôm vai cô: "Đừng lo lắng."

Lúc này, di động của hai người không hện mà cùng reo vang.

Đường Tô Nhã nghe điện thoại, là Triển Dương, giọng nói của cô không được vui: "Có chuyện gì?"

Ở bên kia, dường như Triển Dương còn tức giận hơn cả cô, nói lời chất vấn: "Tô Nhã, có phải cô đã nói gì với Linh Linh không, có phải cô còn nói thêm gì nữa không, chuyện của cô và Cố Từ là sao?"

Lời chất vấn giận dữ của anh ta đã thành công chọc cô nở nụ cười, có lẽ vì được hậu thuẫn, cô không muốn xã giao với anh ta: "Tôi ở với ai, anh có tư cách gì mà hỏi? Vui vẻ với người mới, bán đứng tôi, trước đây còn giả vờ tình cảm cao quý thiêng liêng gì đó để lừa dối, anh thật sự cho rằng tôi không biết gì hết, để mặc anh lừa gạt."

"Còn nữa, xin anh đừng có ôm mộng đẹp làm rề hiên của nhà họ Diệp, Diệp Cảnh nói rồi, con hát* mà thôi, công chúa nhỏ của nhà đấy chơi đùa với anh mà anh còn tưởng thật à."

*Nguyễn văn là hí tử, ý chỉ diễn viên với ý coi thường (đào kép, con hát).

Vừa phát tiết xong, cô cúp điện thoại ngay, ném bừa lên trên giường. Mặc dù đang trò chuyện nhưng Cố Từ Châu vẫn nghe rõ rành mạch những lời cô nói, khẽ nhếch môi cười với cô, đôi mắt đen thâm sâu nhìn xem hai má cô nóng hơn, chút hơi lạnh ở nơi này cũng tan thành mây khói. Cô kê sát vào lòng anh, cầm tựa vào ngực anh, ngửa khuôn mặt lớn bằng bàn tay và ngắm nhìn anh.

Cố Từ Châu bỏ di động khỏi tai, cúi đầu hôn "chặt" vào vành tai cô, nhẹ giọng nói: "Muốn 'đâm' em quá."

Cô ngượng ngùng, đánh anh một cái: "Nghe điện thoại của anh đi."

Anh lại đặt di động vào tai một lần nữa, cúi đầu trả lời bên kia: “Ừ, biết rồi...”

"Còn phải đợi bao lâu?"

"Cổ hết sức nhanh lên một chút."

"Tốt."

Sau khi cúp máy, anh nói với cô: “Mặc quần áo, chúng ta đi ngay lập tức.”

Cô chỉ tay vào cửa phòng, nghe được câu đáp lại của anh: “Không sao đâu, hẳn là không còn ai nữa.”

Cố Tử Châu nói không sai, bên ngoài đã không còn phóng viên hay truyền thông nào nữa, anh dùng áo khoác bao lấy cô, dùng thang máy đặc biệt của khách sạn đi xuống bãi đỗ xe dưới hầm.

Một chiếc Benz gl600 mở cửa ra, cặp đèn chiếu sáng không ngừng lóe lên, ở chỗ tay lái có một bóng dáng màu đen nửa nằm nửa ngồi, đôi chân dài không câu nệ tiểu tiết, duỗi thẳng lên tay lái. Thấy bọn họ tới, người đó nhìn thoáng qua xung quanh một chút.

"Anh, bên này nè."

Đường Tô Nhã cố nhớ ra giọng nói này: “Diệp Cảnh Chi!”

Cố Tử Châu nắm chặt tay cô: “Ừ, cậu ấy là em họ của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 24: Em đồng ý gả cho anh rồi đấy

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Trong xe, Đường Tô Nhã trề cánh môi đỏ, buồn bực, không nói chuyện.

Cố Tử Châu không dỗ cô, nói câu được câu không với Diệp Cảnh Chi: “Khách sạn Lâm Thị mà phóng viên cũng có thể trà trộn vào được.”

Diệp Cảnh Chi chặc chặc hai tiếng, nhìn Đường Tô Nhã qua kính chiếu hậu: “Công chúa nhỏ nhà chúng ta và người bên nhà chú Nguyễn gây ra đó, bọn họ đều có ân oán với người của anh, anh à, anh kiểm chế một chút, coi chừng nhặt phải phiền toái lớn đấy.”

Cố Tử Châu quay sang nhìn Đường Tô Nhã, ánh mắt mang theo ý cười kín đáo, khóe miệng cũng nhếch lên, cô không vui trọn mắt với anh, bàn tay nhỏ nhỏ sờ sang eo anh rồi véo một phát, chỉ tiếc quần áo dày nên không véo vào thịt được. Ý cười của anh càng sâu, nhào đầu qua đôi hôn môi cô. Để ngực anh không tới gần mình, đôi môi anh đào của cô chợt đóng mở: “Đừng nào động.”

"Khụ khụ."

Diệp Cảnh Chi giả vờ ho nhẹ để nhắc nhở, khiến hai má Đường Tô Nhã ửng hồng, cô bỗng dưng sợ sệt nên Cố Tử Châu đã thực hiện được hành động, anh chiếm lấy môi cô, hung hăng hôn một lần.

Hôn người ta tới mức “mặt tựa hoa đào” (đỏ bừng), đôi mắt dịu dàng kia mới chịu buông tha, chậm rãi liếm liếm cánh môi ẩm ướt, nhìn lướt qua khuôn mặt người ta rồi mới đáp lời Diệp Cảnh Chi: “Có phiền toái gì chứ?”

"Anh, anh không xem tin tức trên mạng sao?"

Nghe cậu nói vậy, Đường Tô Nhã vội bật điện thoại. Tin tức được đưa ra, tiêu đề giải trí đầu tiên, chỉ tên nói họ, đơn giản mà thô bạo, “Quy tắc ngầm thượng vị của nữ phụ đóng phim *Đỗ Nhục*”.

*Thượng vị ở đây tức là thắng tiến trong showbiz.

Cô ấn vào tin đó, nhìn xem cho kỹ. Bài báo đưa tin về cô thật sự kỹ càng, trước kia từng diễn n vai nữ (nữ rất phụ), bây giờ đột nhiên lấy được quyền đại diện phát ngôn của Duyệt Lai Châu Bảo (hãng trang sức Duyệt Lai), lại còn được diễn vai nữ phụ quan trọng nhất trong phim điện ảnh mới “*Đỗ Nhục*” của đạo diễn Cố. Thời thế đến, vận mệnh chuyển dời, làm sao có thể, tất có điều khó hiểu ở bên trong.

Tiếp theo còn kèm một đoạn ghi âm

"Cô Đường, cô không biết hồ thẹn sao?"

"Có gì để hồ thẹn?"

"Hồ thẹn cái gì?"

Kế tiếp, hầu như đều đoán cô quyến rũ đạo diễn Cố, không biết hồ thẹn ra sao, làm thế nào để mượn cơ hội thượng vị, không cần xem bình luận bên dưới cũng biết bùng nổ rồi.

"Anh định xử lý thế nào?"

"Bảo công ty giúp Tô Nhã thanh minh, trực tiếp thừa nhận quan hệ yêu đương giữa anh và Tô Nhã. Nhấn mạnh cho thấy Tô Nhã là bạn cùng trường đại học với anh, cô ấy là mối tình đầu của anh, anh chủ động theo đuổi cô ấy."

"Kiểu người như cô ấy, đi cửa sau đúng là sự thật rồi."

"Ba anh viết kịch bản, ba anh đầu tư, cho ông ấy kiểu con dâu nào?"

Anh ôm bờ vai cô rồi quay mạnh lại, hơi thở nóng phả vào mặt: "Có phải không em, có phải không?"

"Vội lại, nhan sắc lẫn kỹ thuật diễn xuất của con dâu ông ấy hoàn toàn gánh được vai Tô Hoài Hương này, có phải không hả cô Đường?" Anh khẽ cười, hỏi cô.

Đường Tô Nhã nở nụ cười, vươn tay ôm lấy eo anh: "Dạ phải, anh Cố."

Diệp Cảnh Chi bĩu môi: "Show ân ái, tách ra mau."

Cố Từ Châu nói: "Em 'chua' quá đấy." Nói xong, anh lại hỏi: "Cảnh Chi, công chúa nhỏ nhà em và Triển Dương thật sự đến với nhau à?"

Chỉ thấy Diệp Cảnh Chi liên tục cười lạnh: "Xem ra công chúa nhỏ rất nghiêm túc, vậy thì cứ để con bé chơi đùa trước đi, nhưng nếu Triển Dương thật sự đảm đương được, em không giết anh ta đâu."

Sắc mặt Đường Tô Nhã trở nên là lạ, Triển Dương không phải quả tốt để ăn, nhưng Diệp Linh thì khác, có Diệp Cảnh Chi và nhà họ Diệp bảo vệ hộ tống, ngay cả Cố Từ Châu cũng là anh họ của cô ta, làm sao cô có thể không thức thối mà âm ỉ lên, hay là cố hết sức nhện, giả bộ rằng đã tiêu tan hiểm khích trước kia nhỉ?

Không, trái tim cô không vĩ đại như vậy.

Hai người đàn ông này đều thông minh, đoán được tám chín phần ý nghĩ của cô. Cố Từ Châu nâng mặt cô lên, nhìn thẳng một cái thật sâu, chiếc mũi cứng rắn đụng vào chóp mũi bằng ngọc: "Tô Nhã, Linh Linh là em họ của anh."

Cô ha ha hai tiếng: "Buông ra."

"Chẳng lẽ em vì nó mà vứt bỏ anh sao?" Lời nói âm áp nhỏ nhẹ của anh vang lên bên tai cô, chất giọng mà chỉ có hai người nghe thấy: "Anh ít qua lại với nó, em gả cho anh cũng không liên quan gì đến nó, em cũng không phải gặp nó, có gặp cũng không cần để ý, không cần nể mặt nó."

Đường Tô Nhã không đáp lại, trong lòng cũng không phải là không nghĩ, cô chẳng thể bảo người anh này giúp cô trả thù em họ của chính anh, dấu sao cũng không tránh khỏi việc không phân rõ phải trái. Vì thế, cô đẩy anh, nói nhỏ: "Em biết rồi."

Cố Từ Châu nhoen miệng, hình như đang cười xấu xa: "Thế là em đồng ý gả cho anh rồi đấy."

Cô hơi ngẩn ra mắt hờn, đôi đồng tử đen nhánh đung đưa say sưa, mê mẩn nhẹ nhàng. Cố Từ Châu hôn thẳng xuống, con tê đại truyền từ môi đến tim, cô cố hết sức mở to hai mắt.

Nhìn vào đáy mắt anh, chỉ thấy hình ảnh của cô, hình ảnh ấy vừa thâm sâu vừa kín đáo.

Cô từ từ nhắm mắt lại, thì thầm trả lời: "Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 25: Trong lòng cô vui như hoa nở

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Một tuần sau khi tin tức được công bố, Cố Tử Châu và Đường Tô Nhã đồng thời tham gia sự kiện, một đám phóng viên truyền thông đã chờ lâu ngày, vừa thấy hai người lộ diện, bọn họ đã mang ‘trường thương đoàn pháo’* lên, ập vào chụp ảnh.

*Trường thương đoàn pháo: Thương dài pháo ngắn – ý nói cảm vũ khí xông tới.

Đường Tô Nhã chưa từng gặp phải cảnh này, chỉ cảm thấy ánh đèn chớp nháy trên mặt còn lạnh hơn tuyết rơi, đau hơn bị kim đâm, cô không chịu nổi, chân như bị nhũn ra, may mà Cố Tử Châu nắm chặt tay cô, tiếng nói âm áp dịu dàng của anh rót vào tai: “Thả lỏng người.”

Sau này, Đường Tô Nhã lấy di động ra và xem lại video clip tuyên bố của bọn họ.

Mười ngón tay của hai người đan xen, mặc cùng một kiểu áo bành tô màu đen, khăn choàng cổ màu xám trắng, vẻ đẹp hơn người, tuấn nam mỹ nữ, thoát nhìn rất vui tai vui mắt.

Nhưng chẳng qua cô chỉ làm nền, việc lên tiếng và trả lời vấn đề đều là Cố Tử Châu, bởi vì phần lớn phóng viên do Diệp Cảnh Chi sắp xếp nên hỏi những vấn đề bình thường nhiều hơn, đương nhiên cũng có người chĩa mũi nhọn vào cô, ví dụ như hỏi rằng cô được thương hại một cách khó hiểu hay cô lợi dụng anh để thương vị, đưa ra câu hỏi xảo quyệt và hỏi anh: “Vì sao vào lúc này cô Đường và đạo diễn Cố lại ở bên nhau?”

Cố Tử Châu nheo mắt lại, không hề khách sáo: “Vấn đề này thật lạ làm sao, đương nhiên bởi vì chúng tôi gặp nhau đúng lúc, phải không em?”

Đường Tô Nhã che miệng nhỏ, cười lên, bất giác nhìn qua phía máy chụp ảnh. Nửa khuôn mặt lớn của anh bị máy chụp ảnh ngăn lại, mấy ngón tay thon dài trắng nõn rất vững vàng, chẳng hề có một chút dao động, nghiêm túc mà không căng thẳng.

Giang Diệc uống một ngụm nước rồi đập nắp lại, bước tới dùng bình nước đập vào vai cô: “Này, xem đến mắt hờn rồi à.”

Đường Tô Nhã bị anh ta dọa cho giật mình, cô quay đầu, đôi mắt long lanh ngăn nước nhìn chằm chằm vào anh ta: “Anh! Anh làm tôi sợ muốn chết!”

Anh ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, áo dài bằng tơ màu xanh của thời Dân quốc, quần áo rũ xuống, khuynh hướng cảm xúc vô cùng tốt, lại thêm vẻ đẹp trai của anh ta, mày kiếm mắt sáng, hiển nhiên là một công tử dụ dàng. (cách gọi theo phim thời Dân quốc)

"Chính cô mới mắt hờn ấy, còn trách tôi."

Ở chung trong đoàn làm phim hai tháng, biết rõ tính cách của anh để Giang, Đường Tô Nhã cũng không biện luận với anh ta, chỉ nói rằng: “Phản diện của anh xong rồi.”

"Xong rồi. Lập tức tôi cô đó."

"Ừ, tôi biết rồi."

Phản quay phim của Đỗ Nhược đã tới hồi kết thúc, đây cũng là cảnh diễn cuối cùng của Đường Tô Nhã, diễn cảnh từ biệt chồng mình.

Ý xuân hòa hợp, trăm loại hoa cỏ tỏa hương.

Những nhánh hoa Diên Vĩ mọc trên mảnh đất mùa xuân đã cao đến gần cằm chân cô, từng đóa hoa màu tím nhạt nằm dưới lớp lá xanh sum suê, để lộ bầu nhụy màu trắng, dường như có chú bướm nhỏ đậu ở đây, gió vừa thổi qua đã muốn bay đi.

Người đàn ông trước mặt đang mặc áo dài do chính cô tự tay may nên, eo thẳng, tay áo rộng, khuôn mặt anh ta rất trắng, đôi môi cũng trắng, trên má không có thịt, càng hiện lên ngũ quan tinh xảo, tươi thắm như tranh vẽ. (Editor: Tui thề là tui không tưởng tượng được người môi trắng mà tươi thắm kiểu gì -.- tưởng đâu ông này teo tóp cơ ấy)

"Không ngờ em còn đến đây tiễn anh, chúc mừng em, Hoài Hương, em có thể song túc song phi* với người mà em hằng nhung nhớ rồi."

*Ở bên cạnh người mình yêu thương (cả hai cùng ở, cả hai cùng bay bay ~~~ Ta bay bay)

Cô vẫn trước sau như một, ngẩng cao mái đầu kiêu ngạo, âm điệu dè dặt mà lạnh nhạt: “Không đâu, em là vợ của anh, con dâu cả của nhà họ Nhạc, em sẽ giữ khuôn phép thật tốt.”

Cô nhìn anh, gần từng tiếng một: “Anh sống, em là người của anh, anh chết, em canh giữ mộ anh.”

Lời của cô bao la hùng vĩ như thủy triều, thổi qua đủ để làm rung động linh hồn anh ta, đầu lưỡi của người đàn ông vốn khéo ăn khéo nói bỗng lưu lại: “Em yêu anh rồi.”

"Anh không biết ư?"

Cô hỏi ngược lại: "Anh không biết rằng em vốn có người để nhung nhớ sao?"

Anh ta không có cách nào để hình dung bản thân mình đang nứt ra một đường đầy đau khổ và quần bách, chỉ biết cười lớn lắc đầu, lui bước về phía sau,

từng nhánh cây xanh xanh và đóa hoa màu tím rơi xuống, bị giẫm nát dưới đáy giày anh ta.

Tuy rằng cô vẫn tuyệt tình như trước, nhưng anh ta vẫn muốn nói cho cô biết.

"Nếu quả thật có một ngày anh trở về đây, nhất định sẽ vì em"

Tô Hoài Hương không đáp lại, xoay người, bước từng bước một và biến mất sau vườn hoa Diên Vĩ mệnh mệnh không bờ bến.

"Ok, ngừng." Cố Từ Châu ra lệnh một tiếng: "Tốt lắm."

Giọng nói của anh đã khiến Tô Hoài Hương đang diễn quá sâu kia tỉnh lại, chỉ thấy đôi mắt cô ướt đẫm, thấm đầy nước mắt, ánh mắt hết sức dịu dàng, chuyên dỗi trầm vạn lần. Ông tay áo cô chứa đầy gió xuân, mấy sợi tóc mai rũ xuống nơi đầu vai bị ép thành một đuôi cong cong, bị gió thổi tán loạn rồi lại rũ xuống.

Cố Từ Châu gấp ngón tay lại, gõ gõ lên chiếc máy quay phim, cười nhẹ nhàng và vẫy tay với cô: "Qua đây."

--- ----- Hết Quyển 3 --- -----

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Bị bắt cóc

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Khi ấy là tháng Ba, đã bước qua ngày cuối cùng của tháng giữa xuân (tháng Hai), gió thổi qua hồ nước xanh biếc, anh đào hồng phấn nở rộ như núi hoa. Lúc này đang có khoảng ba đến năm người bạn hẹn nhau đến thường xuân đạp thanh*, du sơn ngoạn thủy trong thời tiết đẹp như vậy.

*Thường thức mùa xuân, du xuân trong tiết Thanh Minh.

Nhưng những việc đó đều không liên quan đến Dư Sơ.

Đối với người sắp tốt nghiệp Đại học như cô mà nói, mấy ngày qua qua là vô cùng thâm, cực kỳ tàn ác, hết sức khủng khiếp, bi thảm nhất trần đời.

Sửa đề cương ròng rã tám lần, cuối cùng cũng được chấp nhận, nhưng bản thảo lại sống chết không được thông qua. Cho dù cô sửa kiểu gì, giáo sư cũng tìm ra chỗ để bắt lỗi. Trong cơn giận dữ, Dư Sơ bỏ mặc luận văn tốt nghiệp, đi ra ngoài chơi trước đã rồi tính tiếp.

Tục ngữ có nói, năm hạn thì bất lợi.

Mưa xuân vừa tạnh, đất vẫn còn khá ẩm ướt. Giày của Dư Sơ đột ngột bị trơn, cô đang bước trên mặt đất bằng phẳng, không chú ý một chút đã ngã nhào, đầu gối đập vào đá vụn, vết xước màu đỏ liên tục hiện ra trên nền da trắng. Cô đành phải tạm nghỉ tại đình có mái cong cong vênh lên, lợp ngói đỏ như son ở chân núi. Dư Sơ đập một chân lên ghế dài, một tay đỡ lan can, bất đắc dĩ nhìn mà hâm mộ mấy người bạn tốt của mình đang đi xuyên qua tán rừng anh đào và đỗ quyên, bọn họ trêu chọc nhau, trò chuyện, chụp ảnh, sau đó, sau đó...

Sau đó thì...

Giống như bị sấm sét đánh trúng, Dư Sơ giật mình một cái, trí nhớ bỗng được thu hồi. Cô dùng hết sức lực mạnh mẽ để mở mí mắt nặng nề của mình, trong tầm mắt vẫn mờ hồ hỗn loạn, ánh sáng sắc bén và lạnh như băng không ngừng kích thích dây thần kinh thị giác lẫn da thịt của cô, hàng mi đen dài như lông quạ giống như cánh bướm bị thấm ướt đang cố hết sức để mở ra, nhưng cho dù làm như thế nào cũng không thể mở hoàn toàn, cô gấp đến mức cả người đỏ mồ hôi nóng hổi, cái trán trắng như gôm sứ đã rịn ra mấy hạt châu óng ánh (mồ hôi).

"Tỉnh rồi."

Một chút ẩm ướt còn vương trên trán, kèm theo hơi nóng và dính dính, hình như có một dòng nước trong suốt cọ rửa trong đầu, nung nóng nhiệt độ, cảm giác lo lắng xen lẫn hạnh phúc dần dần tụt xuống. Cô từ từ mở đôi mắt ướt sũng, một khuôn mặt nam tính lập tức đập vào mắt cô.

Ngũ quan được điều khắc tinh tế, thật là tinh xảo làm sao, làn da trắng bệch, là kiểu da trắng do nhiều năm không tiếp xúc với mặt trời, âm u, có vẻ như người này bị bệnh, khuôn mặt không có một chút cảm xúc, đôi mắt đen sâu thẳm nhưng vẫn không lay chuyển, nhìn lướt qua lại tưởng như người ấy không phải người thật.

"Bây giờ cô cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt mệt mỏi lười nhác của cô nhìn xuống phía dưới, anh mặc áo khoác dài trắng như tuyết, thân hình cao to, thật không ngờ anh chẳng hề gầy yếu.

Anh có một đôi tay cực kỳ hoàn mỹ, đeo bao tay cao su màu sáng, tay trái cầm nhíp dài, tay phải kẹp ống tiêm kèm theo miếng bông được thấm ướt, tay phải anh lại giữ ống tiêm chứa đầy chất lỏng màu đỏ, chìa kim nhọn về phía trước khoảng chín mươi độ, mũi kim phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lúc này, Dư Sơ mới hoàn toàn thanh tỉnh, khuôn mặt xinh đẹp của cô cứng lại: “Anh anh anh là ai vậy hả? Anh muốn làm gì tôi?”

Cô chống tay về phía trước, lùi lại muốn ngồi dậy, mặt mày biến sắc, sóng mắt như nước mùa xuân bắt đầu xao động hỗn loạn. Cô nhớ ra mình bị hôn mê, sau đó mất đi tri giác.

Ồ, chẳng lẽ người đàn ông này bắt cóc cô sao?

Thấy sắc mặt anh không biểu cảm, anh lại giữ ống tiêm chìa về phía mình, cô lập tức hét âm lên: “Anh muốn làm gì tôi hả? Anh anh anh đừng có tới đây đừng có tới đây!”

Người đàn ông dừng lại, mắt nhìn chằm chằm vào cô. Cô gái ngồi trên giường ấy, hai má hơi phồng lên, ú ụ như trẻ con, chẳng những không giảm đi vẻ đẹp mà ngược lại càng thêm nở nang no đủ, môi anh đào đỏ hồng, chiếc mũi ngọc quýnh giống như trái vải mới lột, má tựa hoa đào, da tựa hoa lê, mồ hôi trong suốt lấm lấm. Mấy sợi tóc màu vàng nhạt xoắn nhẹ thành mấy vòng rồi dán vào má, cả người cô cực kỳ giống một đóa hồng Mãn Côi tươi tắn, hương thơm kiều diễm ướt át khiến người ta muốn hòa hợp.

Thừa dịp người đàn ông đang quan sát mình, Dư Sơ nhìn khắp trái phải, và rồi cô tuyệt vọng khi phát hiện mình đang ở trong một căn phòng được ngăn cách bằng lớp kính mờ, không thấy rõ tình huống bên ngoài, còn trong đây lại thật sự trống trải. Ngoại trừ chiếc giường nhỏ hẹp mà cô đang nằm là một chiếc đèn được đặt trên cao, phát ra ánh sáng mỏng ảo màu trắng sữa, giống như nước tuyết bị vắt ra rồi tỏa khắp da thịt trần trụi của cô.

Cô cắn chặt môi, kéo góc chăn dán sát vào ngực mình. Thấy anh tiến lại gần thêm một bước, cô giống như gặp phải kẻ địch lớn, ngay cả tóc gáy cũng dựng cả lên: “Anh đừng qua đây, đừng qua đây, đừng!”

Người đàn ông dừng bước lại, dường như chân mày anh khẽ giật: “Đúng là được tính (tính chất của thuốc) đã giảm xuống khá, có lẽ bây giờ tiến hành tiêm lần hai được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Tôi không có biến thái

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Này, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được ống tiêm không phải thứ gì tốt. (không dùng não để nghĩ cũng biết ấy)

Những từ ngữ khủng bố như thử thuốc, thí nghiệm trên cơ thể người, chất độc hại xuất hiện trong đầu Dư Sơ, đồng tử đen nhánh của cô đảo lên đảo xuống giống như những viên ngọc bằng nước ngưng tụ trên mặt lá sen, linh động khê khàng: "Anh đừng qua đây, đừng qua đây, anh muốn tiêm cái gì vào tôi hả, ngừng ngừng ngừng, anh đừng có qua đây!"

Anh dừng bước lại, trả lời câu hỏi của cô: "ESCAPE, thuốc mới, có tác dụng với trung khu thần kinh.*"

*Trung khu thần kinh - nơi tập hợp các dây thần kinh trung ương

"Nhưng tại sao anh lại tiêm cho tôi, trời ạ."

Cô hoàn toàn không muốn nghe anh nói hết, nghe cũng không hiểu, vội vàng cắt lời anh.

Khóe mắt anh hơi nheo lại, nhờ đó mà trong chớp mắt, cô cảm nhận được sự không kiên nhẫn của anh, nhưng nhìn kỹ mặt anh lại chẳng tìm thấy một chút dao động nào, một khuôn mặt âm u trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt nửa đóng nửa mở: "Không phải cô tới thử thuốc à?"

Này, có quỷ mới tới thử thuốc nhé!

Thân hình Dư Sơ di chuyển xuống dưới giường, hai cánh tay mảnh khảnh che chắn trước ngực, phòng bị bất cứ lúc nào: "Tôi không có, tôi không có muốn thử thuốc, tôi đang đi chơi xuân, bị người ta đánh thuốc mê, chẳng hiểu tại sao mình lại tới chỗ này."

Cuối cùng, cô nhấn mạnh: "Thật đó, tôi không có tới thử thuốc, anh thả tôi đi đi."

Người đàn ông lẳng lặng hạ mắt xuống, những ngón chân nhón nhọn đáng yêu được ví như ngó sen non mềm của cô đang chạm vào mặt sàn, dường như phát hiện anh đang chăm chú, những ngón chân ấy e ngại cuộn mình lại, nhanh chóng rút khỏi mặt đất.

Anh lại bắt lấy gò má trắng bệch vì quá sợ hãi của cô, giọng nói cất lên giống như máy móc hạng nặng nghiền nát những sợi tơ, vừa cứng vừa thẳng,

giọng điệu anh hơi cao: "Cô Dư, cô đã nhận tiền, nên thực hiện nghĩa vụ đi thôi."

Hà? Cô nhận tiền cái mợ gì?

"Ta thật sự không nhận tiền, thật sự không nhận tiền. Tôi chỉ đi chơi xuân, thật sự đi chơi xuân đó, tôi không có nhận tiền của anh, anh hiểu lầm rồi, anh tìm lầm người, mau thả tôi đi đi." Cô khóc không ra nước mắt, giải thích với anh.

Người đàn ông im lặng, đôi mắt vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm cô một lát rồi đột nhiên xoay người đi ra ngoài, hơn nữa còn kéo cửa kính lên.

Người ấy vừa đi, Dư Sơ lập tức nhảy xuống khỏi giường, không có giày nên để trần gan bàn chân của mình và chạy chậm tới cửa, kéo ra nhưng nó không nhúc nhích, cô cũng không dám làm đi làm lại nhiều lần, chỉ biết nhìn ra bên ngoài, nhìn tới khi màn sương mờ mờ hiện ra trước mắt.

Cô quay người lại dán lưng vào cửa, dùng hết sức lực toàn thân để ghì chặt nó, vỗ vỗ lồng ngực nhảy liên hồi vì hoảng sợ, rốt cuộc đây là nơi nào, vì sao cô lại trở thành vật thử thuốc một cách không rõ ràng như vậy, quan trọng nhất là bây giờ làm thế nào cô cũng không muốn chết, nhất định phải chạy đi.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Khi Dư Sơ đã gọi ý cho tâm lý (kiểu như tự an ủi tâm lý) của mình như vậy, hơi thở hỗn loạn của cô trở lại sự bình tĩnh có quy luật, hơi ẩm từ mặt đất xâm nhập vào lòng bàn chân, nhiệt độ cơ thể cũng hạ xuống vài độ, bình tĩnh thì bình tĩnh, nhưng không hiểu vì sao tay chân cô lại bắt đầu mỏi như như bị nhũn ra, giống như bị sợi tơ nhỏ quấn chặt lấy, thân thể cô bắt đầu trượt dọc từ cửa kính, trượt xuống từng tắc một.

Tần Hề đẩy cửa ra, đóa hoa hồng nhỏ kiêu diễm đang héo tàn, nằm sấp trên mặt đất, anh không có một chút bất ngờ nào, bước thẳng tới rồi xoay người bế Dư Sơ đặt lên trên giường. Tay anh sờ vào thanh ngang cạnh giường và kéo nó ra ngoài, lấy bộ đồ bệnh nhân có hoa văn màu lam được gói kín trong túi xốp màu trắng rồi đẩy nó trở lại.

Anh lại lấy đôi bao tay cao su mới toanh từ trong áo blouse trắng của mình ra, mở túi đồ được gói kín, từng động tác đều không hoang mang mà rất tỉ mỉ, đảm bảo ngón tay mình không tạo nên vết nhăn hay khe hở để cô dễ mặc.

Dư Sơ cũng không hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ vì quá mệt mỏi và không còn một chút sức lực nào nên cô không thể không khép mắt lại, cả người mềm mại như đóa hoa mặc cho người ta vuốt ve vãn vãn. Thế nhưng, khi nút cài của chiếc áo vải chiffon in hoa bị tháo ra từng cái một, thông thả từ từ, cô mới ra sức hé miệng, cổ họng phát ra tiếng chống cự: "Không, đừng, đừng mà..."

Tay Tần Hề không tạm dừng, sau khi cởi hết nút áo anh liền cởi thẳng áo lót của cô ra, thân thể người thiếu nữ trắng nõn nà, ẩm áp mềm mại như bạch ngọc tròn bóng vẫn chưa cướp được ánh mắt anh, cũng không khiến anh phân tâm một chút nào.

Ngay sau đó, anh cúi luôn nội y bằng tơ tằm viền hoa che phủ thân thể người thiếu nữ, bầu ngực nở nang cao ngất, mềm mại lộ ra, đầu ngực nho nhỏ non mềm rung động. Hình như chúng đang hấp dẫn Tần Hề, anh bình tĩnh nhìn xem chỗ trắng tròn mềm mại ấy, nhìn không rời mắt, cái nhìn vừa thâm trầm vừa chuyên chú.

Bầu ngực lạnh lẽo khiến Dư Sơ thật sự hổ thẹn, cô mím môi, hơi thở mong manh phản kháng: "Đừng nhìn đừng nhìn tôi, anh tránh ra!"

Anh thử đưa ngón tay ra, cẩn thận sờ sờ hai nụ hoa anh đào có kích cỡ bằng tiền xu ở đầu ngực.

"Á!" Dường như cô đã dùng hết sức để hét lên, dù rằng nghe qua giống như mèo con cất tiếng kêu: "Đừng có sờ, đừng có sờ, biến thái!"

Tần Hề lập tức thu tay lại, có chút không vui, biện giải (thanh minh) cho bản thân mình: "Tôi không có biến thái."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Giết anh hay mê hoặc anh

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Này, không biến thái sao lại nhìn rồi còn sờ thế?

Dư Sơ còn muốn mắng anh nhưng tác dụng của thuốc đã bắt đầu phát huy, môi cô cứng đờ đến mức không thể động đậy, cuối cùng vẫn bị lâm vào hôn mê.

Cảm giác này không phải là nằm mơ.

Cô tỉnh lại, ngây ngốc nhìn trần nhà khoảng ba mươi giây, đột nhiên "chồm lên" ngồi dậy, gơ cánh tay lên vén tay áo, trên nền da thịt trắng nõn là chấm đỏ kiêu diễm do bị đâm vào khiến mắt cô cay cay, nước mắt trong trẻo như hạt châu tụ lại nơi vành mắt, run run sắp chảy xuống, đôi môi anh đào teo

tóp, cô khóc nức nở: "Tôi sẽ không chết, tôi chưa muốn chết mà!"

Cô còn trẻ như vậy, chưa từng nói chuyện yêu đương, chưa hề theo đuổi nam thân, thậm chí chưa đi đến miền Provence, chưa được ngắm biển Aegean, cô còn rất nhiều rất nhiều chuyện chưa làm, thật sự không muốn chết đâu!

Lâm vào cảm xúc oán hận ray rứt, Dư Sơ cúi đầu xuống, tay ôm lấy hai chân, chiếc cảm tình xảo tựa trên đầu gối, khung xương vốn bé nhỏ của cô co rút thành một khối, lách cách leng keng.

Tần Hề ngồi trên ghế, đặt laptop màu bạc trên đùi, anh không nhìn chăm chăm vào màn hình mà chỉ lẳng lặng nhìn cô khóc một hồi lâu, không có dấu hiệu ngưng lại, bờ vai cô cứ dựng thẳng lên theo tiếng nức nở, rất giống một con thú nhỏ gầy yếu vô tội đang xù lông giờ móng vuốt và cào vào lòng anh.

Anh im lặng một lát, an ủi cô: "Theo lý mà nói, cô sẽ không chết."

Dư Sơ ngẩng khuôn mặt lã chã nước mắt, mái tóc xoắn tự nhiên không được buộc gọn, buông xuống rồi bời ở trước ngực, sau lưng và đầu vai, cô khóc và quát to lên: "Cầm miệng, anh cút đi, cút ra ngoài, anh là tội phạm giết người, cho dù tôi hóa thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh!"

Tần Hề không nói gì nữa, chỉ nhìn thẳng vào cô, đôi mắt ngưng đọng lại, ánh mắt và vẻ mặt trầm tĩnh khiến người ta hốt hoảng. Một ý nghĩ lạnh lạnh thấm vào tận xương cốt, Dư Sơ ngừng tiếng khóc, hoảng sợ như chú chim cút nhỏ, cô ngây ngốc nhìn thẳng vào anh, miệng teo tóp lại, mắt tròn tròn, vàng trán trơn bóng, đầu óc bị dọa nạt.

Cô lén chà xát tay mình, thầm nghĩ có phải cô đã đắc tội tên biến thái này không, bây giờ anh sẽ giết chết cô rồi xử lý cho xong hay là... tiền dâm hậu sát?

Đương nhiên, những gì cô nghĩ đều không xảy ra, chỉ là khi giải thích với cô, giọng điệu của anh không được vui: "Khoa học cho thấy, trên thế giới không hề có quỷ, cái gọi là quỷ hồn hẳn là một loại từ trường, từ trường mang ký ức."

"Còn nữa, tôi không phải tội phạm giết người."

"Lúc đó điều khoản trong thỏa thuận đã được phân rõ ràng, cô Dư bày tỏ sẽ gánh chịu phản ứng của thuốc dù nguy hiểm đến thế nào, bao gồm cả tử vong. Anh Tô đã trích thủ lao ba trăm vạn Nhân dân tệ, đó là toàn bộ khoản tiền chi trả, mong cô Dư có thể thực hiện nghĩa vụ của mình."

Nghe anh nói vậy, Dư Sơ còn dấy lên hy vọng, cô dùng mu bàn tay lau vài giọt nước mắt, chớp mũi đồ bưng hít hít mấy cái: "Tôi không có ký thỏa thuận quỷ quái nào cả, anh hoàn toàn tìm lầm người rồi, thật đấy, tôi không hề nhận tiền của anh, không tin anh có thể tra xét tài khoản của tôi."

Tần Hề gõ vài cái trên bàn phím, sau đó xoay laptop để cô đối mặt với màn hình: "Đã tra xét."

Trong thoáng chốc, sắc mặt cô hóa tro tàn, từ khí lượn lơ vẩy lấy người cô.

Giữa sự yên lặng ấy, Dư Sơ mở miệng trước: "Tôi đói bụng."

Tần Hề đáp một tiếng "ừ" nhẹ nhàng, đóng laptop lại rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Dư Sơ thấy anh kéo cửa ra, sóng mắt cô xoay chuyển mấy vòng, vội vàng kéo hết tóc xoắn đã xõa tung ra phía sau, bây giờ muốn chạy trốn chỉ có thể nghĩ tới một cách, giết chết anh hay mê hoặc anh, nhưng chỉ dựa vào sức của cô, chắc chắn không tài nào đạt được mục đích, cho nên...

Đồng tử căng tròn tựa hạt ngọc của cô bỗng chuyển sang ghê dựa của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Lấy sắc dụ anh

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tần Hề mở khóa mà không có cảm xúc nào, đẩy cửa, thân nhiên liếc nhìn thiếu nữ nhũn như con chi chi bị ngã ở cạnh cửa, đẩy ngã cả ghế dựa của anh. Anh đặt hộp com lên trên ghế, sau đó lấy một đôi bao tay được gói kín trong túi áo mình ra.

Sau khi đeo vào xong, anh định bế cô lên thì thân thể cô bỗng động dậy một chút.

Lần này, dường như toàn bộ mặt nước giá rét tĩnh lặng đã nghênh đón thủy triều mùa xuân, chân tay ai đó mềm mại thon dài, khuôn mặt kiều diễm tươi đẹp, mái tóc vàng hoe xoắn nhẹ và cả thân thể mềm mại dưới lớp quần áo bệnh nhân, từng đường cong, từng độ cong đều phá vỡ băng cứng, dần dần lộ ra, vừa tươi tắn vừa đáng yêu, đủ để đánh một phát thật sâu vào anh, khó mà phai mờ.

Hàng mi khép hờ, có ánh sáng lóe lên, Dư Sơ mơ hồ trông thấy hình ảnh nhàn nhạt, cô mở miệng một cách khó khăn: “Đồ đồ khốn.” (Nguyên văn là trũng thối thối, chữ tên khốn kiếp nào đó)

Bờ môi Tần Hề mấp máy rất nhanh, bế cô lên một phen, dáng hình xinh đẹp vô tình ngã vào lòng anh, ý niệm vừa động, anh nhẹ nhàng đặt cô lên drap giường trắng toát, đứng không nhúc nhích bên cạnh giường.

Một hồi lâu, anh mới xoay người rời đi.

Đèn chân không vẫn treo trên đỉnh đầu, chiếu sáng không gian nhỏ hẹp theo kiểu chẳng phân biệt được ngày hay đêm.

Dư Sơ hơi hoảng hốt, có lẽ do tác dụng của thuốc, có lẽ trong người quá đói, may mà Tần Hề để hộp đựng com lại, tuy bên trong chỉ có sushi Anh Đào lạnh như băng và mấy miếng bánh mì sữa tươi, nhưng bây giờ còn chọn gì nữa chứ, có thể lấp đầy bụng là được rồi.

Cô ăn hai miếng bánh mì nhỏ, nuốt một ngụm nước bọt: “Khô quá, nước cũng không có.”

Cô hơi oán giận, nào ngờ mấy phút đồng hồ sau, khóa cửa chuyển động, cửa được đẩy ra từ bên ngoài.

Tần Hề cầm cốc nước bằng sứ trắng vẽ hoa văn màu đen và đứng ở cửa ra vào, cả người anh trắng như tuyết, áo blouse trắng dài quá đầu gối, thân hình thon dài tựa khối ngọc đang đứng, ánh mắt yên tĩnh nhạt nhòa nhưng khỏe mắt đuôi mày giống như được khắc họa tinh tế, đưa đến cảm giác lạnh nhạt mà thú vị.

Dư Sơ hỏi: "Anh theo dõi tôi à?"

"Ừ." Anh gật đầu, đưa cốc nước đến tay cô, cô không nói gì khác, nhận lấy chiếc cốc, đôi môi đỏ mọng ngậm lấy mép cốc, uống vài ngụm.

Cô đưa cốc nước để trả lại anh, hàm răng cắn chặt vào bờ môi đẹp đẽ. Dư Sơ khẽ mở mắt, ngắm anh một cách dè dặt cẩn thận, mắt cô trong trẻo giống như được rửa bằng nước, trong suốt không thấy đáy: “Tôi muốn đi tiểu tiện, hơn nữa còn tắm rửa thay quần áo, có thể chứ?”

Vượt ngoài dự đoán của cô, anh chỉ nhìn cô một lát, chưa nói gì mà đã gật đầu đồng ý rồi.

Cuối cùng Dư Sơ cũng ra khỏi căn phòng nhỏ, bên ngoài căn phòng là một phòng rất to ở dưới lòng đất, nói một cách nghiêm túc, tất nhiên là phòng thí nghiệm dưới lòng đất, tủ lạnh loại ba cửa* được đặt sát vào vách tường, vài chục tấm màu lam cứng chắc được ghép nối thành tủ thí nghiệm, bên trong chứa đầy chai lọ đựng chất lỏng đủ màu, chuột bạch nhỏ bị nhốt trong lồng rên rỉ một hồi, vừa nghe tiếng người nó đã giật bắn mình, nhảy loạn khắp lồng, phát ra tiếng sột sột soạt soạt.

Cô hít một hơi thật sâu, một hơi này mát mẻ khác thường, mát từ cổ họng đến tận đáy lòng, đè nén sự sợ hãi. Dư Sơ đi theo sau Tần Hề, thông qua một đường đi nhỏ hẹp đến trước một cánh cửa có hình hoa văn màu nâu đỏ, bàn tay cầm nắm cửa của anh vừa xoay một cái...

Trong phòng được sắp xếp bình thường giản dị, giường, bàn, tủ quần áo, từng cửa sổ, số lượng đèn chiếu sáng đều có vẻ trầm lắng u ám mà lại dè dặt.

Tần Hề chỉ tay vào ngăn tủ: "Bên trong có quần áo."

"Ừm." Cô ngoan ngoãn gật đầu, kéo cửa tủ ra, chọn lựa tỉ mỉ một phen, cuối cùng chọn một chiếc đầm màu xám bạc có thắt lưng làm bằng tơ tằm, trễ ngực, hai dây rất nhỏ, trông có vẻ sắp đứt hẳn. Vải dệt mỏng nhẹ như một đám mây, khiến cho đường may chặt chẽ thẳng thớm, tuy mềm mại nhưng cảm giác rũ xuống rất tuyệt. (cảm giác quần áo rũ xuống – tron không nhấn)

Đủ gọi cảm Dư Sơ cực kỳ hài lòng.

Cô muốn lấy sắc dụ anh.

Rồi sau đó giết chết anh.

*Chú thích hình ảnh - Tủ lạnh loại ba cửa

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Cô Dư, xin cô hãy tự trọng

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy tí tách, nữ nhân tắm chắc chắn có sắc xuân kiều diễm khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải suy nghĩ miên man. Tần Hề là ngoại lệ, không cần phải nói, trong lòng anh không có ý nghĩ xấu. Lúc này đây bỗng có điện thoại gọi đến, anh nghe máy, giọng điệu lạnh

nhật: "Anh Tô."

"Bác sĩ Tần, tiền triển thuận lợi chứ?"

"Ừm."

Đầu dây bên kia hơi kích động: "Vậy... bao lâu thì có kết quả?"

"Ngoại trừ nhân tố ngoài ý muốn, khoảng hai tháng sẽ có."

Đầu dây bên kia nói một tràng: "Vất vả cho bác sĩ Tần quá, anh có yêu cầu gì cứ nói, miễn là nhà họ Tô có thể làm được."

"Ừm."

Ấn nút ngắt cuộc trò chuyện, Tần Hề cất di động vào trong túi, nhìn thoáng qua phòng tắm rồi lập tức dời tầm mắt, rất giống một quý ngài tao nhã. Anh định đi ra ngoài thì đột nhiên có tiếng gào thét cao vút chói tai truyền đến.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", cửa kính đức* hoa văn đã bị mờ tung, Dư Sơ chạy ra khỏi phòng tắm, đôi mắt hoảng loạn cuộn cuộn sóng xuân, những lọn tóc nhỏ tùy ý xòe ra như cánh hoa và rối bù cả lên, vấy ngu hai dây mắc kẹt dưới vai, không kéo lên được, phong cảnh trước ngực nửa ẩn nửa hiện, da thịt trắng như tuyết, non mềm nở nang, suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi lớp vải dệt cùng với đầu nhũ hoa màu hồng nhạt.

* Kính đức hoa văn là kính có hoa văn được tạo ra bằng quá trình nung chảy. Kính được nung chảy trên khuôn và sẽ cho ra các loại hoa văn thực sự tinh tế và có thể cảm nhận được bằng xúc giác.

Dư Sơ nhắm thẳng Tần Hề rồi bỏ nhào vào lòng anh, không đợi anh đẩy mình ra, hai cánh tay vừa mềm vừa dẻo như dây mây của cô đã quán chặt lấy phần eo rắn chắc của anh, bộ ngực đầy đặn còn cọ lua xua vào ngực anh, cái miệng nhỏ giả mù sa mưa cất tiếng nói: "Trong phòng tắm có bộ ngựa, không chỉ một mà rất nhiều con, nhiều lắm, làm tôi sợ muốn chết."

Giọng nói này thật sự yêu kiều, rất quyến rũ.

Tần Hề chưa từng gặp cảnh này nên cảm thấy rất mới mẻ, đồng tử vốn ngưng tụ từ nãy đến giờ bỗng lóe lên tia sáng: "Cô muốn quyến rũ tôi à?"

Không phải chứ, bị vạch trần rồi ư?

Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, thấy vẻ mặt anh vẫn như trước, nhìn không ra một cảm xúc nào, da trắng bệch như người mắc bệnh, mặt mày lạnh lùng, vừa đẹp vừa hoàn mỹ nhưng lại âm u tĩnh mịch, trông có vẻ rất đáng sợ.

Dư Sơ chột dạ, ôm chặt anh hơn: "Không phải đâu, thật sự có bộ ngựa đó."

"Bộ ngựa?"

À há, lol nói chơi thôi mà: "Là con gián, con gián, tôi nói sai rồi."

"Cô Dư, xin cô buông tay cho."

Cô không cử động một chút nào.

Tần Hề nắm lấy vai cô rồi đẩy ra, nhưng Dư Sơ bầu lấy anh quá chặt, anh lo mình sẽ khiến da nịn thịt mềm của cô bị đau nên chẳng dám dùng sức, chỉ có thể vuron tay ra sau lưng, mỗi tay nắm lấy một cổ tay cô, đẩy mạnh ra từ hai bên, cô đánh không lại anh, phần mông ngã ngồi xuống giường ngay tức khắc.

"Cô Dư, xin cô tự trọng." Đôi môi mỏng đẹp đẽ của anh khẽ nhếch lên, chỉ trong chớp mắt nụ cười ấy đã biến mất.

Không sai, anh rất sung sướng.

Từ nhỏ anh đã được người xung quanh khen ngợi ưu tú xuất chúng, mười bảy tuổi lấy được cả hai bằng Tiến sĩ về Tâm lý học và Dược tế học nên càng được gọi là thiên tài. Anh cũng cho rằng mình như vậy, hơn nữa đối với bản thân mình, từ chỉ số IQ, EQ, tiền tài, thể lực và tất cả những phương diện khác được tiến hành tổng hợp và đánh giá, anh cho điểm cao đến tận 97. Trong khoảng thời gian từ mười bốn tuổi đến hai mươi tám tuổi, chưa từng có người khác phải nào theo đuổi anh, điều ấy khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ, cuối cùng tự đưa ra kết luận "Tự chọn theo ý mình cho xong."

Dân gian có câu: "Anh không phải là kiểu người mà cô ấy thích." ---> (Nam chính ế, ế thật sự)

Tuy rằng mục đích có chút không trong sáng, nhưng Dư Sơ là người đầu tiên tỏ vẻ có cảm tình với anh, mong muốn nảy sinh quan hệ tình dục khác phái với anh, Tần Hề không khỏi có ấn tượng tốt hơn về cô.

Thế nhưng, anh vẫn sẽ từ chối cô.

"Cô Dư, cô không phải hình mẫu lý tưởng của tôi." Anh ra vẻ nghiêm túc.

Dư Sơ không thèm đếm xỉa tới, chưa giữ được tính mạng mà còn đòi mặt mũi gì? Cô cố ý ưỡn ngực, da như tuyết mặt như hoa, hoạt sắc sinh hương*: "Anh không muốn sao?"

*Hoạt sắc sinh hương: Hình dung nhan sắc xinh đẹp điểm lệ của phụ nữ

Tần Hề thành thật lắc đầu: "Không muốn."

"Tại sao? Tôi không xinh đẹp à? Đáng người chưa đủ ư?"

Anh lại lắc đầu, khuôn mặt lạnh lẽo xuất hiện sự thay đổi rất nhỏ: "Tôi không có hứng thú với cô, nói một cách nghiêm túc, tôi chưa từng nảy sinh cảm giác kích thích với người khác phái hoặc cùng phái nào cả."

Chưa bao giờ nảy sinh cảm giác kích thích với người khác phái hay cùng phái.

Câu nói ấy cứ chuyển qua chuyển lại giữa răng môi cô, thương thức một chút, cô ngạc nhiên đến mức khó tin: "Cho nên... anh không có năng lực ư?"

Sự hoài nghi của cô khiến anh rất bất mãn, cánh môi khẽ nhếch lên, bờ môi lạnh lùng: "Không, cơ thể tôi rất khỏe mạnh."

Đương nhiên Dư Sơ không tin, thầm than trong lòng rằng không hay rồi, kế hoạch bị ngâm nước nóng nhanh như vậy, ngẫm lại cảm thấy không cam lòng.

Hàng mi khẽ chớp như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, mê người một cách đặc biệt, đôi mắt trong veo của cô nhìn xuống thất lung anh: "Anh bớt giả nai đi, nói mình khỏe mạnh, sao có thể không nảy sinh cảm giác kích thích được?"

Tần Hề nhún mày lại, bởi vì sự hứng thú cực nhỏ trong anh bỗng dao động, khuôn mặt anh đặc biệt cứng đờ khiến biểu cảm cũng quái dị theo: "Tôi chắc chắn cơ thể mình rất khỏe mạnh, tôi chỉ cho rằng bản thân mình không cần thiết phải sinh hoạt tình dục."

Cô cười khê: "Sao có thể không cần thiết chứ?"

"Bởi vì công việc của tôi cần phải thường xuyên giữ đầu óc thanh tỉnh. Tuy ái tình có những hiệu quả tích cực như phòng chống ung thư, giảm bớt bệnh tật, có lợi cho mạch máu ở tim, ổn định huyết áp, cải thiện giấc ngủ, nhưng tôi cho rằng đối tượng ái tình có thể khiến người ta mắc phải những cảm xúc tiêu cực như nôn nóng, ghen tỵ, tự ti, không an lòng, dễ nóng giận."

Dư Sơ nghe mà sùng sốt, cuối cùng tổng kết thành một câu, ha ha, mợ nó lấy trí tuệ ra can mình.

Thế nhưng cô vẫn cười khanh khách, vén một lọn tóc ra sau tai, gò má hoa lê ửng hồng, bước tới bên cạnh anh: "Anh chưa từng nảy sinh cảm giác kích thích, có thể là vì chưa tiếp xúc gần gũi phụ nữ, anh có muốn thử với tôi không?"

Tần Hề rũ mi mắt, lẳng lặng suy xét lời của cô, thân thể mềm mại của người con gái sà vào lòng anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương vuốt từ ngực xuống bụng anh; lúc đụng tới thất lung bằng kim loại, đôi mắt long lanh, trong veo vô tội của chú nai con bỗng xuất hiện ánh sáng xao động.

Ây da, cô muốn bóp cho nổ trứng anh.

Mò mẫm đến vị trí nam tính giữa hai chân Tần Hề, Dư Sơ đang định vươn móng vuốt ma quỷ thì cổ tay nhỏ bé của cô bỗng bị giữ chặt, Tần Hề khéo léo đẩy cô ra, cô lại ngã xuống giường.

Dựa theo nguyên tắc "cho dù chết cũng không thể khiến anh dễ chịu", cô lại nảy sinh tâm tư, lại bị ánh mắt âm u lạnh lùng của Tần Hề dọa cho lùi bước, ngón tay cô hăm hực hờn dỗi vuốt cánh môi đỏ hồng, đôi mắt long lanh như nước và gò má cũng phồng to lên. (phồng mang tròn mả)

Anh lùi lại mấy bước, cách xa cô một chút: "Cô Dư, xin cô hãy tự trọng, tôi nói rồi, cô không phải là hình mẫu lý tưởng của tôi."

"Vậy hình mẫu bạn đòi lý tưởng của anh là kiểu người như thế nào?"

Xuất phát từ lòng tốt, anh không nói cho cô biết đáp án để tránh đả kích sự tự tin của cô.

Đối với bạn đời trong tương lai, anh có những yêu cầu cơ bản nhất: Chỉ số IQ phải trên 160, thông thạo hơn ba thứ tiếng, bằng cấp Tiến sĩ, tốt nhất là liên quan đến Y học, có thể cùng anh nghiên cứu đề tài.

Về phần tướng mạo đáng người, trước hết anh không coi trọng, cũng không cần phải nghĩ tới.

Chẳng qua bây giờ anh cho rằng, diện mạo thì Dư Sơ ở mức ngang bằng hoặc hơn, đáng người cũng tương đối, bộ ngực ắt là nhỏ hơn một số, bởi vì bầu ngực cô quá lớn và rủ xuống khá nghiêm trọng, núm hoa bị lõm là hiện tượng tích lũy độc tố, hơn nữa sẽ tăng nguy cơ ung thư vú sau thời kỳ mãn kinh.

Tốt nhất là tóc xoăn, không cần quá đen, hơi vàng một chút, mềm một chút, không cần quá dài, qua vai là được rồi.

Mắt to tròn là đẹp nhất, cần phải trong suốt, linh động.

Chân phải nhỏ một chút, trắng một chút.

Đúng rồi, nhất định nhũ quầng* không thể giống cô - bên phải hơi lớn hơn bên trái, không đối xứng, thoát nhìn rất kỳ quái, anh không thích.

*Phần da xung quanh núm hoa, đường kính khoảng 3 - 6cm

Còn có...

Tần Hề vừa nghĩ vừa thông thả đi ra ngoài, Dư Sơ thấy rõ anh không tập trung tinh thần, lại không phòng bị, cô lập tức với tay lấy gạt tàn trên tủ đầu giường, do dự trong chớp mắt, lòng nổi cơn hung ác, nhanh chóng đuổi tới phía sau rồi cắn răng đập mạnh một phát vào gáy anh.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Mơ thấy mình làm tình với cô

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Gạt tàn bằng chất liệu thủy tinh vô cùng rắn chắc, cô dùng lực không nhỏ, vừa đập mạnh xuống một phát, trong thoáng chốc đầu của Tần Hề đã bắn máu tung tóe.

Nhưng anh lại không hề choáng váng!

Anh đưa tay ôm lấy vết thương ở sau đầu, máu tràn ra giữa những kẽ tay và rơi từng giọt xuống áo quần trắng như tuyết, thật không ngờ anh lại rất bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Cô Dư, hành động của cô thật sự quá ngu xuẩn!"

"Cô cho rằng mình có thể dễ dàng chạy thoát ư? Cô biết bên ngoài có gì không?"

"Tôi có thể nói cho cô biết, cô ở lại đây, ít nhất còn một con đường để sống, nhưng cô ra ngoài rồi tuyệt đối chỉ có đường chết, ba triệu của ngài Tô đầu có dễ lấy như vậy."

Dư Sơ cũng biết sợ, dừng khí ban nãy dùng để đập anh bống tan thành mây khói, cô ném gạt tàn xuống, lùi lại phía sau rồi co rụt người lại bên cạnh giường, đôi mắt long lanh lộ rõ vẻ kinh hãi, sống mắt chuyển động hoảng loạn, không dám nhìn anh nữa.

Tần Hề thấy cô như vậy thì không lên tiếng nữa, anh đi ra ngoài xử lý vết thương, thay bộ đồ khác rồi lại bước vào, cô đang nằm sấp trên giường và vẫn chưa ngủ.

Dư Sơ không thể bình thần tiếp đi, anh giúp cô vén chăn một hồi. Cô mở đôi mắt lim dim, cảm thấy không biết làm sao, vừa không an lòng vừa đáng thương.

Anh mềm lòng: "Cô Dư à, tôi sẽ không tính toán chuyện vừa rồi, nhưng từ nay về sau mong cô an phận một chút."

Dư Sơ gật đầu rất ngoan ngoãn.

"Về sau cô sẽ ở phòng này, không được tôi cho phép thì không thể ra cửa."

Cô lại gật đầu vô cùng ngoan ngoãn.

Thế nhưng, lúc anh cầm ống tiêm quay trở lại, Dư Sơ chợt bĩu môi, rất muốn đập anh thêm một lần nữa!

Đêm hôm nay, Dư Sơ đổi phòng đổi giường, coi như được ngủ thoải mái, trái ngược với Tần Hề: Anh nằm mơ rồi.

Lại còn là mộng xuân!

Đối tượng mộng xuân là cô gái nhỏ ngủ ở căn phòng bên cạnh!

Điều đó khiến anh vô cùng mất hứng, ban ngày vừa mới "chém đĩnh chặt sắt" từ chối cô, còn nói bản thân mình chưa bao giờ nảy sinh cảm giác kích thích, thế mà trong mơ, dục vọng trong anh lại tăng vọt, hồ mưà gọi gió cùng với cô, làm anh giống hệt như đang nói dối vậy.

Lúc đưa bữa sáng cho Dư Sơ, sắc mặt anh không được tốt đã khiến cô gái nhỏ "chìm sợ cảnh cong" bị dọa sợ, cô cũng chẳng dám nói lớn tiếng. Ăn xong hai cái bánh bao nhân cải trắng trộn nấm hương, uống một ly sữa đậu nành nhỏ, cô trả hộp đồ ăn lại cho Tần Hề: "Tôi vào toilet đây."

Dư Sơ vào toilet rửa mặt, súc miệng, soi gương. Trong gương, cô vẫn mềm mại non mịn, trắng trẻo xinh đẹp như một đóa hoa. Dưới tác dụng của tâm

lý, cô cảm thấy mình vô cùng tiều tụy, dự đoán không bao lâu nữa mình sẽ thật sự chết đi.

Cô thở dài, không ở lại trong đây thêm nữa, đẩy cửa bước ra ngoài.

Tần Hề ngồi trên chiếc ghế son đỏ, dựa hết cả người vào ghế, mí mắt khép hờ, đôi hàng mi rậm rạp đen nhịt trước mắt.

Dư Sơ ngồi một lát, không di động không máy tính, cực kỳ nhàm chán. Cô cũng rất sợ, muốn tìm ai đó trò chuyện để bình ổn lại tinh thần.

Quay sang Tần Hề, cô nói khẽ: "Tôi còn chưa biết tên anh đấy."

Anh mở mắt, thần nhiên liếc cô một cái rồi lại nhắm mắt: "Tôi họ Tần, tên chỉ có một chữ Hề."

"Bác sĩ Tần, tôi sẽ chết sao?" Cô không kìm được mà hỏi.

"Theo lý thuyết mà nói... sẽ không."

Nghe Dư Sơ nhắc đến từ "chết", anh không có cảm giác như cô, khó có thể tưởng tượng một cô gái hoạt bát đầy sức sống như vậy lại lạnh như băng, nằm không nhúc nhích, từ từ chết đi.

Nhưng Dư Sơ đã nhanh chóng bỏ qua đề tài này: "Bác sĩ Tần, anh không nghỉ ngơi sao? Sắc mặt anh không tốt cho lắm."

"Năm mơ hết cả đêm"

"Là sao? Anh mơ thấy cái gì vậy?"

Tần Hề không kiên nhẫn nhiều mày, vẻ mặt càng lạnh như băng, nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt rét lạnh. Một hồi sau, sắc mặt anh mới thả lỏng, gò má trắng nõn hơi ửng đỏ, một chút phon phớt đỏ ấy thôi cũng khiến anh đáng yêu hơn một chút.

"Mơ thấy mình làm tình với cô."

Dư sơ: "..."

Cô muốn tìm ra dấu hiệu cười đùa trên mặt anh nhưng lại không tìm được, lúc này đây chẳng biết phải biểu hiện như thế nào, cô ngần người ra, sau khi lấy lại tinh thần mới cong đôi môi đỏ mọng, nhìn quanh nhìn quất.

Không ngờ lại bị Tần Hề mĩa mai: "Tôi còn tưởng giờ phút này cô sẽ quyến rũ tôi."

Dư Sơ định cãi lại "Ai thèm quyến rũ anh?", anh đã cướp lời trước: "Sau đó nhân cơ hội đánh tôi ngất xỉu."

"Không phải anh nói ra ngoài sẽ chết sao, tôi phí hết sức lực để làm gì chứ?"

Tần Hề khề hừ, nở nụ cười, nụ cười ấy thấm nhuần vào người: "Cho nên cô quyến rũ tôi, hoàn toàn chỉ vì chạy trốn?"

Dư Sơ không rõ chân tướng: "Bác sĩ Tần tức giận hơi nhiều rồi."

Anh không nói chuyện nữa, một lát sau đứng dậy rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Thật ra con người của anh hơi chất phác, đầu óc không được linh hoạt cho lắm

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tần Hề không giận cô mà chỉ cảm thấy kỳ quái, anh thật sự lên cơn tức, tức một cách không rõ vì sao, việc không thể khống chế cảm xúc khiến anh buồn bực, thậm chí nảy sinh ý nghĩ "đã không lý trí lại còn ngu xuẩn".

Anh thay quần áo, mang bao tay và khẩu trang vào, trở lại phòng thí nghiệm, lấy thuốc thử trong tủ lạnh ra, pha chế một ống ESCAPE rồi đặt nó lên giá đựng ống nghiệm.

Tiện tay lấy một ống tiêm trong hộp giấy được đặt bên cạnh bàn, anh xé bao đựng rồi ném vào sọt rác, bơm từng giọt nước thuốc vào trong ống tiêm,

nước thuốc màu hồng nhạt phản chiếu ánh mắt lạnh lùng trong tròng của anh. Không biết làm sao, khuôn mặt Dư Sơ chợt hiện ra trước mắt anh, khuôn mặt ấy trắng nõn nà và bầu bĩnh, mấy sợi tóc xoăn vương vấn, vừa ngu ngốc vừa đáng yêu.

Tần Hề đặt ống tiêm xuống, lùi lại mấy bước, đứng cách xa bàn thí nghiệm một chút. Anh mím môi, trằm mắt, không biết đang suy nghĩ về điều gì.

Sau một hồi lâu, anh cời bao tay, lấy di động ra.

Dư Sơ vẫn đang suy nghĩ về thái độ của Tần Hề, suy nghĩ rồi lại bắt đầu than thở, nghĩ mãi cứ thấy sai sai, tóm lại không thể tự nhiên gặp phải xui xẻo như vậy chứ? Khoản tiền ba triệu kia tới từ đâu? Có người cố ý cảnh cáo cô sao? Ôi, ngoại trừ Lục Trà Biểu (kỹ nữ trà xanh - gái điếm) nợ ở khoa Tài chính, cô chưa từng đắc tội với ai mà?

Cô chép chép miệng nhỏ, không phải là Lục Trà Biểu đó làm chứ?

"Cô Dư."

Giọng nói lạnh lạnh của Tần Hề kéo cô trở về hiện thực, đôi mắt tròn to của cô khẽ xoay chuyển, thấy anh cầm ống tiêm trong tay, cô vội vàng đứng dậy khỏi ghế, cất giọng the thé: "Anh định làm gì?"

Sau đó lại nghĩ đến tình cảnh của mình, cô nghe lời đưa tay ra: "Cứ làm đi."

Anh không hề hành động, vẫn không nhúc nhích mà chỉ nói: "Cho đến tận bây giờ, cô Dư đã tiêm tổng cộng sáu lần, sáu lần ấy đều dùng lượng nhỏ, nồng độ thấp, thật ra vẫn chưa có ảnh hưởng gì đến thân thể cô."

Dư Sơ bị quan tiếp lời: "Vì vậy lần thứ bảy nhỉ?"

"Lần thứ bảy sẽ tăng lượng thuốc."

Cô biết, cô hiểu hết, khoe miệng méo xệch: "Bác sĩ Tần, tôi nhắc lại, tôi không có lấy tiền, thật sự không còn đường nào cứu vãn sao?"

Dư Sơ đã tưởng tượng đến cảnh Tần Hề đáp lại bằng khuôn mặt không cảm xúc: "Không có". Cô che tai trốn tránh, nhưng vẫn không thể ngăn tiếng nói của anh truyền vào tai mình: "Có."

"Cái gì?"

Tần Hề lặp lại một lần nữa: "Có."

Dư Sơ chớp mắt mấy cái rồi lại chớp mắt thêm vài cái, cô không nghe lầm chứ?

"Ý của anh là tôi có thể không cần phải thử thuốc ư?"

"Ừ."

Cô không tin được, sừng sốt một hồi, khoe môi lập tức không nhin được mà cười toe toét: "Tôi có thể rời khỏi nơi này chứ?"

"Không thể."

"Tại sao?"

Tần Hề đáp: "Bởi vì tôi không cho phép."

Dư Sơ nhanh chóng hiểu rõ tình huống hiện tại.

Tần Hề chủ động gọi điện thoại cho ngài Tô, thay đổi người được chọn thử thuốc.

Mạng của cô sẽ do anh bảo vệ.

Do đó cô phải phục tùng mệnh lệnh của anh.

Hỏi cô có đồng ý không?

Đồng ý, đương nhiên cô đồng ý, bây giờ đối với cô mà nói còn điều gì đáng sợ hơn cái chết chứ? Huống hồ qua việc quan sát mấy ngày nay, Tần Hề này thoát nhìn thì thông minh, đáng sợ, thật ra con người của anh khá chất phác, đầu óc không được linh hoạt cho lắm.

Dư Sơ nghĩ đến đây, một tờ giấy A4 được chuyển đến trước mặt cô, cô nghi ngờ nhìn Tần Hề, về mặt anh vẫn không có cảm xúc: "Xét về việc tin dùng cô Dư, tôi có ý hoài nghi, cho nên mời cô Dư ký vào thỏa thuận trước."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 8: Anh chưa từng gặp người nào ngu như cô

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bên A: Tần Hề --- --- Bên B: Dư Sơ

Sơ lược nội dung thỏa thuận như sau:

Bên A không cho phép, bên B không được tự ý rời khỏi, bên B không được có bất kỳ hành vi bạo lực nào với bên A.

Bên B phải ăn mặc đàng hoàng chỉnh tề, không được phơi bày quá mức; bên A không cho phép, bên B phải giữ khoảng cách với bên A ít nhất 50 cm.

Bên B không được từ chối bất kỳ yêu cầu nào của bên A, bên A sẽ cố hết sức thỏa mãn yêu cầu của bên B.

Bên A giữ quyền sửa chữa thỏa thuận.

Dư Sơ nhìn vào dòng chữ nọ hết lần này đến lần khác: "Không được phơi bày quá mức, giữ khoảng cách ít nhất 50 cm", tên thiếu năng trí tuệ này cho rằng cô muốn cưỡng gian anh sao? Không biết xấu hổ à, lấy đâu ra tự tin đến vậy nhỉ?

Cô nhanh chóng ký tên cho xong, có ký hay không là một chuyện, tuân thủ hay không lại là chuyện khác, ai nói ký rồi nhất định phải tuân thủ chứ, đúng không?

Ký xong, cô nhanh chóng đòi quyền lợi cho bản thân mình: "Bác sĩ Tần, thỏa thuận này có nói bên A sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của bên B đúng không? Vậy bác sĩ Tần có thể trò chuyện với tôi chứ?"

Tuy rằng anh còn bận không ít việc, nhưng trò chuyện với cô một chút cũng không phải là không thể, anh ném ống tiêm vào sọt rác, phất chiếc áo blouse trắng rồi ngồi xuống: "Có thể."

Dư Sơ cũng ngồi vào giường, môi hồng khê mấp máy, hỏi anh: "Bác sĩ Tần, anh có kế hoạch gì vậy? Tại sao lại muốn bảo vệ tôi?"

Tần Hề thần nhiên nói: "Tôi thích."

Đáp án này khiến cô hơi giật mình, phiên dịch một chút, không phải là "Tôi cũng không biết tại sao, chỉ biết mình muốn làm như vậy" hay sao?

"Bác sĩ Tần, đây là đâu?"

"Biệt thự của ngài Tô."

"Chúng ta còn phải ở chỗ này bao lâu vậy?"

"Nhiều nhất hai tháng."

"Hai tháng sau thì sao?"

"Đến thành phố A."

Ở trong này, chắc chắn cô không có cách nào thoát được, nhưng ra khỏi đây, đến thành phố A, làm sao còn ngăn được cô chứ? Tới lúc đó nhất định cô phải báo cảnh sát bắt anh, buộc anh phải ngồi tù.

Tần Hề hoàn toàn không biết ý định của Dư Sơ, còn cho rằng cô thật sự cảm kích mình.

Không lo lắng về tính mạng nữa, Dư Sơ trải qua những ngày rất dễ chịu.

Mỗi ngày ngủ rồi ăn, ăn lại ngủ, thấy hai gò má của mình phồng lên, cảm cũng tròn theo, cô lo lắng xoa xoa khuôn mặt, xoa xoa chiếc bụng, béo quá rồi, không thể ăn nhiều như vậy nữa.

Nhưng cả ngày ngoại trừ ăn, cô không thể làm gì khác. Tần Hề bận bịu, không tài nào để ý đến cô được. Cô đến phòng làm việc của anh vòng qua mấy vòng, đáp lời với anh, anh còn ngại cô quấy rầy mình, bắt buộc cô không được xuất hiện trước mặt mình nữa.

Nhưng anh vẫn có lòng tốt cho cô một chiếc Zenpad (một loại máy tính bảng), bên trong có phim điện ảnh, tiểu thuyết và mấy trò chơi đơn lẻ.

Trong số đó có trò chơi "Qua Cửa", ba mươi ba cửa ải, cô bắt đầu hứng thú, nằm sấp trên giường chơi suốt, sau đó còn ngồi xuống bàn nghiêm túc

chăm chỉ, chơi từ giữa trưa đến khi sẩm tối.

Trời tối dần, Dư Sơ ấn nút ngừng chơi, chuẩn bị bật đèn, nào ngờ lại phát hiện Tần Hề đang đứng sau lưng mình: Áo blouse trắng, làn da trắng bệch, mắt sâu thẳm thăm u tối, khuôn mặt không lộ cảm xúc.

"Anh làm gì vậy?" Cô bị anh dọa sợ.

Tần Hề dùng ánh mắt quái lạ nhìn cô, thấy cô còn lưu luyến trò chơi, anh cảm thấy trống rỗng: "Cô làm gì vậy?"

"Không có việc gì."

Anh chưa từng gặp người nào ngu như cô, tại sao loại trò chơi như vậy mà lại bị mắc kẹt không qua nổi cửa thứ mười chứ?

Đương nhiên, anh sẽ không để những lời này ra khỏi miệng mình.

Tần Hề đặt hộp com lên trên bàn viết: "Com tối."

Đôi mắt tròn to tựa hai viên trân châu của cô giống như lần đi: "Không ăn, tôi muốn giảm béo."

"Ừ."

Anh hiểu con gái thích cái đẹp, nhưng không ăn uống điều độ sẽ tổn hại dạ dày.

Do đó anh đi vào nhà bếp cắt trái cây, dưa, dâu tây, xoài, dưa Hami*, trộn thêm một chút sữa chua và mayonnaise.

*Dưa Hami - một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc.

Cô vui vẻ hài lòng ăn xong rồi lại bắt đầu chiến đấu hăng hái với trò chơi "Qua Cửa".

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 9: Anh trung một bát mì cho tôi đi

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Mấy ngày trước do bận chế thuốc mới, thức đến hai ba giờ sáng là chuyện bình thường, may thay thuốc mới đã được chế thành công, anh cũng xem như xong việc, tối nay phải ngủ sớm ngủ bù mới được.

Nửa đêm, trong phòng bỗng có tiếng sột soạt, bước chân nho nhỏ dần dần lan tới bên giường anh, bất đắc dĩ anh phải mở mắt ra, cô gái xinh đẹp đang dùng sức lắc vai anh. Cách một lớp quần áo, anh vẫn cảm nhận được bàn tay trơn láng, non mềm nhẵn mịn của cô.

"Bác sĩ Tần, bác sĩ Tần!"

Giọng nói yêu kiều hết như con người cô vậy, đáy lòng anh căng thêm vài phần.

"Chuyện gì?"

"Tôi đói quá, đói bụng không ngủ được, anh trung một bát mì cho tôi đi."

"Cô Dư..."

"Tôi muốn thêm trứng chiên nữa."

"Cô Dư." Tần Hề cất cao giọng, ngồi dậy từ trên giường, ấn công tắc điện ở đầu giường.

Làn da anh trắng bệch như người mắc bệnh, hàng mi dày rậm rạp buông xuống tạo thành bóng râm rất rõ ràng, sắc môi nhàn nhạt kèm theo sự lạnh lẽo.

Dư Sơ mân mê đôi môi đỏ của mình, dụi dằm nói: "Anh sao vậy?"

"Cô Dư, tôi đâu phải là bảo mẫu của cô." Giọng điệu của Tần Hề rất nghiêm túc: "Tôi chuẩn bị bữa tối nhưng cô không chịu ăn."

Nhưng cô cũng không ngờ mình lại đói đến thế, cô không cố ý gây phiền toái cho anh mà.

Dư Sơ tự biết mình đuối lý nên không nói gì nữa, chỉ dùng cặp mắt sáng trong nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt chớp chớp mấy cái, long lanh đầy nước.

Tần Hề chẳng biết phải làm sao, cõi lòng mềm hẳn đi, nhưng cũng không thể chiều theo cô như vậy: "Không được, trở về phòng ngủ."

"Bác sĩ Tần, tôi đói quá, không ngủ được, tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn ăn cơm tối được chưa?"

"Không được."

"Bác sĩ Tần."

.....

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Tần Hề hoài nghi bản thân mình đang hầu hạ tổ tông, đang ngủ say chợt bị đánh thức để làm đồ ăn khuya, đưa tới trước mặt cô mà cô vẫn ngủ, gọi cô dậy còn bị cô đá.

Dư Sơ ngủ, cảm thấy hơi nóng, tóc mai dính bết lại với nhau, cô đá một cước đã tung hết cả chăn ra, bấp đuôi to tròn lảng dưới chiếc váy ngủ, da thịt trắng trẻo mềm mại, cảm giác vô cùng tinh tế.

Đôi chân mảnh khảnh như củ sen lao ra khỏi nước, trắng trắng non mềm, năm ngón chân chen chen lách lách, gan bàn chân nhả lại thành những đường vân dày đặc.

Anh đẩy cô, cô lập tức không kiên nhẫn giơ chân lên đá vào bụng anh: "Tránh ra, đừng đụng vào tôi."

Tần Hề hắt hơi một cái, thân thể mệt mỏi, cảm giác hoa mắt váng đầu đánh úp anh từng đợt một, trước mắt đã trở nên mơ hồ, khuôn mặt trắng bệch khiến người ta sợ hãi.

Không phải là không có nơi khác để đi, mà xui quý khiến thế nào mà anh lại lên giường, hơn nữa còn ôm cô gái nhỏ xinh đẹp vào lòng, yêu kiều như vậy, mềm như vậy, hết như một dòng nước mùa xuân đang xao động trong lòng mình. Chưa kịp nghĩ thêm điều gì khác, anh đã rơi vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, Tần Hề dậy trễ.

Dư Sơ còn dậy trễ hơn anh, anh không gọi cô thức, cô cứ lẳng lặng làm tổ trong lòng anh, bàn tay nhỏ bấu lấy vạt áo anh, bấp đuôi hào phóng gác lên người anh, đôi môi đỏ khê nhếch, hơi thở nặng nề, ngủ rất say sưa.

Đang ngủ ngon lành, không biết tại sao Dư Sơ đột nhiên mở mắt, trợn đôi mắt vừa to vừa tròn, một lát sau cô lại chậm rãi khép mắt, cái miệng nhỏ lẩm bầm nhép nhép. Dư Sơ nằm sấp xuống, chiếc váy ngủ bằng lụa tơ tằm phủ lên chiếc mông vừa vênh cao vừa gọi cảm.

Tần Hề không khách sáo tát một phát, gọi người thức dậy, Dư Sơ lập tức "vọt dậy", thở phì phò: "Anh làm gì thế?"

Thấy sắc mặt anh không tốt, cô lập tức sợ hãi, nhưng khi phát hiện cả hai đang nằm chung một giường, cô không khỏi hét ầm lên: "Anh... Tại sao anh lại ở trên giường tôi?"

"Đây là giường tôi." Anh nhẹ nhàng băng quơ, khóe mắt xếch lên, ngũ quan càng thêm phần đẹp đẽ.

Dư Sơ không có tâm trạng thương thức nhan sắc của anh, cô mở miệng gào thét: "Vậy anh cũng không nên ngủ chung với tôi như thế chứ!"

À há, có phải anh muốn chiếm chỗ tốt của cô không nhỉ?

Cô nhìn lại mình, quần áo coi như chỉnh tề, thân thể cũng không có gì khác thường.

Tần Hề không để ý tới cô, bước thẳng xuống giường, cầm lấy quần áo trên tủ đầu giường rồi đi vào toilet.

Dư Sơ cũng quay về phòng rửa mặt, thay một chiếc đầm tay dài, vén tóc gọn gàng qua một bên, những lọn tóc trên đầu rũ xuống, làn da cô trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng tựa anh đào.

Tối hôm qua vẫn chưa ăn mì, bây giờ bụng cô rỗng tuếch, đói meo. Cô lập tức đi tìm Tần Hề để lấy đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Sao em hung dữ quá vậy?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Bác sĩ Tần, hôm nay anh không bận sao?"

Khi màn chơi kết thúc, Dư Sơ mới rảnh rỗi ngẩng đầu lên, Tần Hề ngồi bên cạnh cô, nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

"Ừm." Tần Hề không ngừng tiến nhanh về phía trước, ánh mắt anh chưa từng chuyển dời.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Cô đưa đầu lại gần anh, bị cánh tay anh ngăn lại, cô vẫn cứ tựa cằm lên tay anh: "Thấy đẹp không?"

Hơi thở thơm như hoa lan, mùi hương dày đặc mật mờ, thân thể Tần Hề cứng đờ, anh bỗng thấy rằng môi mình khô cả đi.

Anh vội kéo tay mình lại, mái đầu kia lại càng tiến sát anh, gần như tiến tới trước ngực, nụ hoa cài trên tóc cô hơi lỏng ra, đung đưa khe khẽ. Nhìn anh một hồi, dường như cô không hứng thú nữa nên lại ngồi ngay ngắn, cầm lấy máy bắt đầu chơi trò chơi.

Trong phòng lại yên tĩnh, Tần Hề bỗng cảm thấy vắng vẻ. Anh tắt phim, quay đầu sang nhìn cô, quả nhiên cô vẫn đang mắc kẹt ở cửa thứ mười bốn.

Cô không nhận ra mình quá ngu sao? Tần Hề không hiểu nổi.

Anh sai rồi. Thật ra Dư Sơ cực kỳ thất bại, cô càng chơi, cái miệng nhỏ càng vênh cao lên. Chao ôi, đã qua mấy ngày, tại sao vẫn không qua được cửa? Hứng thú giảm sút, sờ tay thấy máy nóng nên cô tạm thời đặt xuống: "Bác sĩ Tần, tôi muốn xem phim."

"Cô muốn xem phim gì?"

"Thần thám Sherlock."

Cô nghiêng cổ, ló đầu qua xem, nhưng xem phim bằng tư thế này khó chịu muốn chết, cô bất mãn nói: "Anh chỉnh vị trí máy tính một chút đi, tôi mỏi cổ quá."

Tần Hề nghe giọng nói nũng nịu của cô, nhớ lại tối hôm qua mình ôm thân thể kiều diễm đẹp đẽ như ngọc vào lòng, không khỏi nảy sinh khát vọng. Tâm niệm vừa động, anh đột ngột bắt lấy eo cô rồi nhấc bổng lên, đặt cô ngồi trên chân mình.

"Anh làm gì thế?"

Dư Sơ bị hơi thở lạnh lùng trong trẻo của người đàn ông này vây quanh, từng trận gió mát phả vào khiến da đầu cô run lên, cái miệng nhỏ lác lư muốn trượt khỏi chân anh, nhưng anh không buông tha cho vòng eo cô.

"Anh muốn làm gì? Thả tôi xuống, mau lên."

--> Từ đoạn này sẽ đổi xưng hô nha ^^ Ảnh lộ bản chất sói rồi.

"Nhưng tôi muốn ôm em." Anh luôn thành thật. "Ôm em thật là thoải mái."

Ôi, sao tên này đã chiếm hết chỗ tốt của người ta mà còn nói một cách đúng lý hợp tình như thế? Ghét nhất là trước đó, anh cứ luôn làm ra vẻ cấm dục cao ngạo lạnh lùng!

Dư Sơ ra sức giãy dụa: "Không được, thả tôi xuống, thả tôi xuống, mau lên, mau thả tôi xuống!"

"Sao em hung dữ quá vậy?"

Một câu nói nhẹ hẫng của Tần Hề khiến cô cảm thấy mình giống như "giẫm trúng đuôi mèo", trong thoáng chốc nghĩ đến thân phận và hoàn cảnh hiện tại, cô ngoan ngoãn làm tổ trong lòng anh, không cự quấy nữa nhưng lại giả mồm: "Tôi hung dữ hồi nào?"

Anh bật cười: "Em không hung dữ ở chỗ nào?"

Dư Sơ lập tức nghĩ tới những hành động việc làm trong mấy ngày qua, đôi gò má trắng nõn yêu kiều bỗng ửng đỏ, hình như cô cũng hơi quá đáng, nhưng mà... nhưng mà ai bảo anh nói cô "xin gì được nấy" chứ, thoát nhìn đáng về cô dễ ức hiếp lắm sao?

Toàn bộ tâm tư của Tần Hề đều đặt vào người đẹp trong lòng mình, khung xương của cô cực nhỏ, trên người thịt nhiều, vô cùng mềm mại, vô cùng non nớt, ôm rất là thư thái.

Trước mắt anh là vành tai xinh xắn của cô, non mềm nho nhỏ. Do dự một chốc, anh hé môi ra, cẩn thận ngậm chặt.

Cô gái nhỏ suýt nhảy dựng lên, không ngừng hoảng sợ: "Anh... Anh dừng lại cho tôi, buông tay ra, nhả ra!"

Phản ứng của cô quá lớn, Tần Hề không muốn nhả vành tai mềm mại non mịn ấy ra, anh dùng đầu lưỡi liếm một chút: "Dư Sơ ới."

Giọng điệu chẳng hề máy móc lạnh nhạt như trước mà lại trôi chảy như băng tuyết tan, xuân về ấm áp. Anh lại kêu lên một tiếng, kêu đến mức làm cỗi lòng mình thích thú: "Dư Sơ ới."

Mắt cô đỏ hoe, cảm xúc nóng ầm còn sót lại giống như dòng điện nhỏ bé kích thích thần kinh cô: "Anh mau thả tôi ra, bác sĩ Tần, anh quá đáng rồi đấy, anh chiếm lợi từ tôi!"

Tần Hề không ngừng dùng môi chạm vào cần cổ màu trắng sứ của cô. Không có tầm quan trọng thực tế nào, càng không nói đến tình sắc (~ yêu vì sắc đẹp), anh chỉ đơn thuần thích cô, muốn gần gũi với cô mà thôi.

"Dư Sơ, anh thích em."

Không hề ngại ngùng hay giấu diếm, giờ phút này anh nói thẳng cảm nhận trong lòng mình, Dư Sơ bị câu nói thẳng thắn đơn thuần ấy làm cho hoảng sợ tới mức đờ đẫn, không biết phải phản ứng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Anh không nói chuyện là có ý gì?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Anh nói anh thích cô ư?

Cô còn cho rằng anh cực kỳ ghét cô đấy.

Nhưng nếu anh ghét bỏ, tại sao lại bảo vệ cô? Làm sao có thể phục vụ cô một ngày ba bữa kèm thêm cả bữa ăn khuya? Làm sao mà "cô nói gì anh nghe nấy" được?

Thế nhưng... thế nhưng... coi như anh thích cô, anh cũng không nên tùy tiện cợt nhả cô như vậy chứ? Đương nhiên, khi nghĩ đến điều đó cô lại chẳng hề nhớ lúc trước bản thân mình đã quyến rũ anh một cách "thiên kiều bá mị" ra sao.

"Tần Hề, anh dừng tay, còn làm vậy nữa tôi sẽ giận."

Tần Hề cực kỳ thương yêu cưng chiều cô, không đành lòng nhìn cô nổi giận, tuy anh không muốn nhưng vẫn buông ra để cô được tự do.

Dư Sơ dùng tay lau mấy chỗ bị anh hôn môi và cả vành tai ẩm ướt, đôi mắt cô như viên ngọc đen long lanh sáng trong, tròn bóng: "Bác sĩ Tần, anh thật quá đáng, sao anh có thể tùy tiện hôn tôi như thế?"

Cánh môi Tần Hề khẽ động: "Xin lỗi em."

"Sau này không cho phép làm như vậy nữa."

Anh im lặng, không nói chuyện.

Dư Sơ há hốc miệng nhỏ: "Anh không nói chuyện là có ý gì?"

"Anh làm không được."

"Anh muốn gần gũi em."

Đương nhiên, vô cùng trịnh trọng.

Ất hẳn Tần Hề đã làm dấy lên sóng to cuộn cuộn tận đáy lòng cô, giáng đòn thật nặng vào linh hồn cô, ăn mòn ý thức của cô.

Dư Sơ không phải người không hiểu chuyện đời, người ta thường nói Đại học là một xã hội thu nhỏ, cô cũng được xem như đã lăn lộn trong xã hội thu nhỏ ấy suốt bốn năm.

Dư Sơ từng trải qua ba năm mập mờ với nam thần, người ấy cùng cô ngắm mặt trời lặn, thưởng thức pháo hoa, dẫn cô đến khu vui chơi, đi thư viện. Cô cho rằng bấy nhiêu đó là đủ rồi, người ấy thích cô rồi. Dư Sơ ôm ấp mối tình thiếu nữ, hướng về người ấy một cách vô hạn.

Nhưng lời tỏ tình còn chưa được nói ra miệng đã bị nam thần nhẹ nhàng băng quơ, cho qua theo kiểu lấy lệ, điều đó đủ lớn để ám chỉ rằng... người ấy

nghe chẳng hiểu gì cả.

Cô rất mệt.

Mà sự dịu dàng của Tần Hề và lần gần gũi ngẫu nhiên này lại không ngừng thúc giục cô.

Vừa nghĩ đến một lát, sự bất lực nặng nề xen lẫn những gì mệt mỏi lại trào dâng, sắc mặt cô âm ỉ đi mấy phần.

Tần Hề cho rằng cô đang giận mình, đành dối lòng: "Anh sẽ cố gắng làm được."

Dư Sơ nhìn thẳng vào anh, anh hơi mím môi rồi nói: "Anh đảm bảo, khi em chưa cho phép, anh sẽ không làm ra hành vi nào vượt quá quan hệ nam nữ thông thường. Nếu em không tin, anh có thể ký thỏa thuận, uy tín của anh được chấm tận 96 điểm đấy, hoàn toàn theo đúng ý nghĩa của thỏa thuận."

Ôi, đồ ngốc.

Mặc dù trong lòng cô thầm mắng anh nhưng cánh môi lại hé mở, tạo thành nét cười như hoa. Hoa hồng nở rộ, kiều diễm ướt át, sóng mắt lưu chuyển nhẹ nhàng: "Được, tôi tin anh."

Có một vấn đề rất quan trọng: "Vừa rồi anh nói thích tôi, vì sao anh lại thích?"

Tần Hề ngẫm nghĩ: "Xinh đẹp, đáng yêu."

"Ưu điểm khác thì sao?" Cô liếc xéo anh, nũng nịu hờn giận.

Tần Hề biết cô đang mong anh khen ngợi, anh rất khó xử, dè dặt cẩn trọng và nói: "Tạm thời chưa phát hiện, ở chung lâu dài có thể giúp đôi bên hiểu rõ lẫn nhau, anh sẽ từ từ nhận ra ưu điểm ở em."

Dư Sơ lại nghĩ đến một chuyện: "Vậy anh thả tôi đi đi, tôi không muốn đợi ở đây, tôi muốn về trường."

"Không được." Anh lắc đầu, vẻ nghiêm túc: "Trước khi công việc thí nghiệm kết thúc, ngay cả anh cũng không thể rời khỏi nơi này."

"Rốt cuộc các anh đang làm trò gì mà 'không thể gặp người khác' vậy?"

"Trong thỏa thuận buộc phải giữ bí mật, không thể nói."

Trực giác của Dư Sơ cho thấy ngài Tô kia là một nhân vật lớn, chỉ cần động ngón tay cũng có thể giết cô và Tần Hề, cô không dám hỏi nhiều nữa.

Ban đêm, mười giờ.

Dư Sơ nằm sấp trên đùi Tần Hề, nghe tiếng "vù vù vù" của máy sấy tóc bên tai, cô buồn ngủ, đôi mắt đẹp nửa nhắm nửa mở.

Tần Hề cảm phần tóc ẩm ướt của cô lên bằng năm ngón tay, tay còn lại dùng máy sấy cẩn thận hong khô, thỉnh thoảng gỡ đầu giúp cô, còn cô thì thoải mái ngân nga mấy tiếng như một con mèo nhỏ, khoe miệng vênh lên.

Cô thích người khác giúp mình làm tóc, thật là dễ chịu!

Dư Sơ nhanh chóng ngủ thiếp đi khi anh còn đang chăm sóc cô.

Gò má trắng, chóp mũi cũng trắng, khuôn miệng mềm mại, căng đầy như trẻ con, cả người đầy collagen (da thịt săn chắc đàn hồi), hơi thở thanh xuân càng tôn lên vẻ đẹp của cô.

Làm sao trên đời lại có một cô gái như vậy nhỉ? Yêu kiều khiến người ta mềm lòng, không tài nào từ chối được, để mặc cô chi phối.

Mấy sợi tóc ẩm nước trong tay anh đã khô đi, mái tóc cô lại xõa xuống như ngày thường, không uốn lọn, không rối xù, ngược lại còn đáng yêu, mềm mại tinh tế, mang lại cảm xúc cực kỳ tuyệt vời, anh cố nén lòng sấy thêm vài cái nữa rồi đặt máy sấy tóc xuống.

Anh cố gắng dùng động tác nhẹ nhàng nhất để cõng cô vào trong ổ chăn, cô xoay người trong vô thức, chỉ còn phần gáy rơi vào tầm mắt anh.

Anh rất muốn ôm cô đi vào giấc ngủ, nhưng ban ngày anh đã cam đoan với cô rồi, không thể nuốt lời.

Phải đi thôi, phải đi thôi.

Lý trí và tình cảm giằng xé lẫn nhau, cuối cùng, anh bắt được lỗi hổng trong lời nói của mình, nảy sinh tâm cơ nhỏ nhỏ.

Tần Hề nằm ngủ cách Dư Sơ rất xa, hoàn toàn không đụng vào cô, vậy thì không thể xem là có hành vi vượt quá quan hệ nam nữ thông thường nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 12: Anh muốn làm tình với em

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tầm nhìn mịt mờ, Dư Sơ ra sức dụi mắt, xoay xoay căn cô. Tần Hề đang ngủ sát mép giường cô.

Ngay hướng mà cô đang nhìn, hơi thở của anh rất nhẹ nhàng, làn da trắng chìm trong bóng tối, mặt mày đẹp đẽ mà lạnh nhạt, có một chút rét lạnh.

Cô xích người sang chỗ anh, không lên tiếng quấy rầy, đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt, khuôn mặt ấy lạnh lạnh tựa như dòng suối chảy từ dưới đất lên trên bề mặt, thấm sâu vào tận đáy lòng.

Thật ra vẻ ngoài của anh rất đẹp trai, nhưng ngày thường anh lại ít biểu lộ tình cảm, mặt cương cứng, thoát nhìn khiến người ta sợ hãi.

Cô sờ mặt anh, lại sờ môi anh, cuối cùng chơi trò nghịch ngợm, nắm chặt lấy cánh mũi anh.

Tần Hề mở to mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đầy ý cười của cô, gần đây người cô béo lên một chút, ánh mắt cũng nheo thành vầng trăng lưỡi liềm nhỏ nhỏ: "Bác sĩ Tần, thức dậy thôi."

Thoạt nhìn anh có vẻ mất hứng.

Cô vội vàng thả tay ra.

"Chuyện gì xảy ra à?"

Anh chớp mắt mấy cái, chống khuỷu tay ngồi dậy, chép miệng thật nhanh.

"Sao thế, khó chịu vì phải dậy ư?"

Anh lắc đầu: "Không có."

Một hồi sau, anh mới nói: "Em sờ anh rồi."

Dư Sơ gật đầu, quả thật cô vừa sờ anh.

"Nhưng em lại không cho anh chạm vào em."

Từng chữ trong lời anh nói đều kèm theo "quá không công bằng". Chỉ mấy chữ ấy thôi mà tâm tình Dư Sơ bỗng tốt hẳn, cô nổi hứng trêu chọc anh: "Em cho phép anh chạm vào em đây."

Dư Sơ nói xong, vẻ ngượng ngùng mới đột ngột kéo tới, cô hồi hận cắn đỏ cả môi, khuôn mặt hệt như một đóa anh đào; nhìn sang Tần Hề, có vẻ như anh rất kích động. Bất thành linh anh nhào tới, lao thẳng vào cô ngay trên giường.

Anh cũng không gầy yếu, thân hình cao lớn đè ép làm cô không thở nổi, cô còn định nùng nịu phản kháng, anh đã dang rộng hai tay, giữ chặt lấy bờ vai cô.

"Sơ Sơ, tôi muốn ôm em."

Cô mềm quá, anh muốn ôm cả đời này không bao giờ buông tay.

Chẳng biết đôi tay Dư Sơ đặt ở chỗ nào nữa, cuối cùng cô vòng lấy phần lưng cơ bắp rắn chắc của đối phương.

Tần Hề lặng lẽ dùng chút sức, bầu ngực non mềm đầy đặn bên dưới đã áp sát ngực anh, tràn đầy hương thơm ấm áp kiều diễm, trái tim anh nhảy loạn xạ, mồ hôi rịn ra trên trán. Cô gái nhỏ còn chưa nói gì, anh đã có tật giật mình, hơi ngẩng đầu lên.

Dư Sơ đắm anh một cái: "Được rồi, anh đứng dậy đi, anh ép sát làm em khó chịu quá."

Giá nào Tần Hề cũng không muốn (không muốn đứng dậy), anh nhân cơ hội đưa ra yêu cầu: "Sơ Sơ, anh muốn hôn em."

Cô tròn mắt: "Anh đừng có mà "được một tác muốn lần một thuốc!""

Thấy anh thất vọng, cô vòng tay lên cổ anh, hôn lên má anh: "Được chưa?"

Giống như có chiếc lông chim nhẹ hẫng dùng đầu nhọn gãi gãi vào lòng. Tàn Hề cảm thấy ngứa ngáy, khát vọng càng nhiều, anh càng thích gần gũi với cô. Anh nâng khuôn mặt kiều diễm ướt át của cô gái nhỏ lên, khẽ chạm vào môi cô, không những cô không phản đối mà hai má còn ửng hồng, sóng mắt long lanh mê ly, miệng cô đột nhiên hé mở, cắn vào miệng anh một cái rồi cười đắc ý.

Tàn Hề không cam lòng yếu thế, thấy cô thích, anh cũng lại gần cắn lấy môi cô, nhưng anh không dùng sức mà lại rất nhẹ nhàng, dịu dàng lưu luyến, yêu thương trân trọng.

Hai người "anh tới em đi/anh đi em tới", chẳng biết từ lúc nào, mỗi một lời nói đã đan vào nhau, đôi bên chia sẻ hơi thở dính dính nóng rực.

Anh liếm cánh môi hoa hồng mềm mại ấm áp của cô, đầu lưỡi lướt qua hàm răng đều đặn trắng tinh rồi đẩy đẩy, xâm nhập vào khoang miệng ngọt hương, dây dưa với đầu lưỡi mềm mại kia, hấp thụ chất lỏng ngọt lành. (-...-)

Hôn đến mức khiến cô gái nhỏ yếu kiều phải thở dồn dập, cảm xúc của anh càng thêm dồi dào, khuôn mặt anh cố kiềm chế, ngấm ngấm chịu đựng, hít sâu mấy hơi, có chút xấu hổ rồi lại mong chờ chiếm trọn ánh mắt tròn to long lanh đắm nước của cô. (không phải móc mắt đâu nha -...-)

"Sơ Sơ, anh muốn làm tình với em."

Bạn đang đọc truyện *Ý Xuân Hòa Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.